

Когато Бог прошепне твоето име

от

Макс Лукадо

превод от английски: Димитър Пращинков
2014

Информация за Макс Лукадо

Макс Лукадо е роден през 1955. Той е проповедник в Oak Hills Church, в Сан Антонио, Тексас и един от най-прочутите християнски автори в САЩ. Написал е около 100 книги с общ тираж повече от 100 мил. копия. Носител е на много на брой престижни награди и е бил лектор на традиционната ежегодна Национална Молитвена закуска в Белия дом.

Съдържание

	стр.
Въведение	3
Част I Песента на певеца	4
Глава 1 Гласът от кофата с вода за миене на пода	5
Глава 2 Защо Исус е ходил на празненства?	8
Глава 3 Скрити герои	10
Глава 4 Вие можеше да сте описан в Библията	12
Глава 5 Максими	14
Глава 6 Картичките на Бога за Рождество Христово	15
Глава 7 Зад завесата на душ-кабината	16
Глава 8 Въпросите на Гавраил	17
Глава 9 Каква е вашата цена?	19
Глава 10 Бакалски стоки и милост	21
Глава 11 Изборът	22
Глава 12 Пророкът	23
Част II Докосването на майстора	24
Глава 13 Когато щурците ви дразнят	24
Глава 14 Виждайте това, което очите не могат да видят	27
Глава 15 Побеждавайте вашето наследство	29
Глава 16 Сладкият звук на втората цигулка	31
Глава 17 Вашата торба с камъни	33
Глава 18 За вълшебникът от Оз и Бога	35

Глава 19	Вътрешна работа	36
Глава 20	Вечерна добра новина	38
Глава 21	Здравословни навици	40
Глава 22	Международното летище Далас – Форт Уърт и Светия Дух	41
Глава 23	Богът, който се сражава за вас	43
Част III	Гостът на маестрото	46
Глава 24	Дарът на нещастieto	47
Глава 25	Да виждаме Бога	49
Глава 26	Сираци край портата	53
Глава 27	Изглед от планината	53
Глава 28	Името, което само Бог знае	54

Въведение

„Овцете слушат гласа на овчаря. Той вика собствените си овце по име и ги извежда.“ (Йоан 10:3 – мой превод)

Когато видя някое стадо овце аз виждам точно това: стадо. Тълпа от вълна. Стадо от животни. Не виждам овца, а виждам овце. Всички те си приличат. Никоя от тях не е различна. Ето това виждам аз.

Но овчарят не вижда овцете по този начин. За него всяка овца е различна, всяко лице е специално и има някаква история. И всяка овца има име. Овцата с тъжните очи се казва Друпи, а овцата, на която едното ухо стърчи нагоре, а другото е клюмнало надолу се нарича Оскар. А малкият овен с черното петно на крака е сираче, той няма братя и се нарича Йосиф. Овчарят познава овцете си и ги нарича по име.

Когато видя тълпа, аз виждам точно това: огромен брой хора, които изпълват някои стадион или мол. Когато видим тълпа, ние виждаме хора, не личности, а хора. Табун от хора, стадо от лица. Ето това виждаме ние. Но Овчарят не вижда по този начин. За него всяко лице е различно, всяко лице си има история, всяко лице е дете. Всяко дете има име. Детето с тъжните очи е Сали. Старецът, на когото едната вежда е нагоре, а другата е надолу се нарича Хари. А младежът, който куца? Той е сирак, няма братя и се казва Джой. Овчарят познава своите овце и знае името на всяка една от тях. Овчарят ви познава и знае името ви. И той никога няма да го забрави. „Написал съм името ти на ръката си.“ (Ис.49:16 – мой превод)

Не е ли прекрасно това? Името ви е написано върху Божията ръка. Името ви е на устните на Бога. Може би сте виждали името си изписано на някои специални места. Върху някоя награда или диплома, или върху входната врата. Или може би сте чували името си от някои важни хора – треньор, някоя знаменитост, или от учител. Но да си мислите, че името ви е написано върху ръката или е в устните на Бога – нима това е възможно?

Или може би вие никога не сте виждали името ви да е почитано. И не можете да си спомните кога сте чули името ви да е произнесено с доброжелателност. Ако е така, за вас ще е по-трудно да повярвате, че Бог знае името ви. Но той наистина го знае. Името ви е написано върху ръката му и е изговаряно от устата му. Прошепвано е от устните му. Вашето име. И не само името, което имате, но и името, което Бог е запазил в склада си за вас. Той ще ви даде ново име...но почакайте, аз малко избързах. В последната глава от тази книга аз ще ви кажа за новото ви име. А това е само въведението.

А сега мога ли да ви представя тази книга? Това е книга за надеждата. Книга, чиято единствена цел е да окуражава. През последната година събрах мисли от пейзажите на природата. И въпреки, че големината и вкусове на тези пейзажи са различни, тяхната цел е една и съща: да осигурят на вас, читателите, думи на надежда. Мисля си, че вие бихте могли да ги използвате.

Докато пишех, аз мислех за вас. Аз често мисля за вас. Наистина мисля. През годините опознах добре някои от вас. Чел съм вашите писма, здрависвал съм се с вас и съм ви гледал в очите. Мисля, че ви познавам. Вие сте заети. Времето отлита преди да сте свършили възложените ви работи. И ако получите шанса да четете, това наистина е рядък шанс. Вие се тревожите. Лошите новини изпреварват добрите новини. Проблемите са повече, отколкото решенията. И вие сте загрижени. Какво бъдеще ще имат децата ви на тази земя? Какво бъдеще ще имате вие? Вие сте предпазливи. Вие не започвате да вярвате толкова лесно, както сте правили това в миналото. Политиците лъжат. Системата се проваля. Свещеникът прави компромис. Брачният ви партньор ви лъже. Не е лесно да вярваме. Не че вие не искате да вярвате, а просто искате да бъдете предпазлив. Но има и още нещо. Вие направихте някои грешки. Аз срещнах един от вас в книжарницата в Мичиган. Вие сте бизнесмен и въобще рядко излизате от офиса си и никога не сте се срещал с писател. Но тогава го направихте. Вие съжаляхте за многото часове, които сте прекарвали на работното си място и заради малкото часове, които прекарвате у дома и поради това поискахте да поговорим. И самотната майка в Чикаго. Едното от децата ѝ я дърпаше, другото плачеше, но докато аз ги забавлявах с фокусите и гримасите си, вие успяхте да ми кажете: „Аз направих грешки, но наистина искам да се опитам отново.“

А имаше и онази нощ във Фресно. Музикантът пееше и говореше и вие дойдохте. Вие почти нямаше да дойдете и щяхте да си останете у дома. И точно в този ден намерихте бележка от жена си, в която тя ви пишеше, че ви напуска. Но въпреки това вие дойдохте, надявайки се, че аз имам нещо, което ще ви помогне да понесете болката. Надявахте се, че аз имам някакъв отговор. Къде е Бог в такива моменти? И така, докато пишех, аз мислех за вас. За всеки от вас. Вие не сте злобен, нито сте зъл. Вие не сте коравосърдечен (понякога сте дебелоглав, но не сте коравосърдечен). Вие наистина искате да правите това, което е правилно. Но понякога в живота се случва точно обратното. От време на време ние имаме нужда от напомняне.

Не от проповед, а от напомняне. Напомняне, че Бог знае вашето име. Много глави можеха да бъдат включени в тази книга, но всички бяха избрани. В края на краищата, не всяка глава би била подходяща. Изискваше се те да са кратки, защото вие сте заети. От тях трябваше да се излъчва надежда, защото вие сте разтревожени. Лоялността към Библията беше задължително изискване, защото вие сте предпазливи. Искан да ви дам един репертоар от глави, които разказват добре за милостта и пеят добре мелодията на радостта. Защото вие сте гостът на Маестро и той е подготвил за вас един концерт, който вие никога няма да забравите.

ЧАСТ 1 ПЕСЕНТА НА ПЕВЕЦА

Жена ми обича антики, а аз не. Аз ги намирам за малко старомодни. Но понеже обичам жена си, понякога развеждам трите ни деца в някои антикварен магазин, докато жена ми Денилин купува нещо от там. Такава е цената на любовта.

Тайната на оцеляването в магазин за реликви е да намерите стол и някоя стара книга, и да се разположите удобно за дългото чакане. Вчера аз направих точно това. След като предупредих децата да гледат с очите, а не с ръцете си, аз седнах в един люлеещ се стол с някакво списание „Лайф“ от 1950-те години. И тогава чух музиката. Свирене на пиано. Прекрасна музика от Роджърс и Хамерстейн. *(Коментар: Прочути композитори и пианисти в Бродуей, Ню Йорк, в периода 1940-1960. Д.Пр.)* Хълмовете оживяха от звуците на някакъв опитен пианист.

Обърнах се да видя кой свири, но не видях никой. Станах и се приближих. Малка група от слушатели се бяха събрали около един стар концертен роял. Между мебелите можах да видя малкият гръб на пианиста. Тогава си помислих: „Чакай, та това е само едно дете!“ След още няколко стъпки можах да видя косата ѝ: къса, руса и подстригана като...“Боже, та това е Андрея!“

Нашата 7-годишна дъщеря беше на пианото и пръстите ѝ тичаха по клавишите. Бях изумен. Какъв дар от небето е, че тя може да свири по този начин? Това трябва да е ген, която тя е получила от моята страна в семейството! Но когато се приближих още по-близо, аз видях истинската причина за това прекрасно свирене: Андрея „свиреше“ на автоматично пиано. Не тя правеше музиката, а само се опитваше да я следва. Тя не натискаше клавишите, а се опитваше да движи пръстите си в хармония с тяхното механично

движение нагоре и надолу. Въпреки че изглеждаше, че тя свири мелодията, всъщност тя се опитваше да се придържа към мелодията, която вече беше записана в паметта на пианото. Когато клавишът потъваше, пръстите ѝ го натискаха.

О, но само да можехте да видите малкото ѝ личице, огряно от наслада и смях! Очите ѝ танцуваха, както биха танцували и краката ѝ, стига да можеше да се изправи и да свири в същото време. Можех да видя защо тя беше щастлива. Тя беше седнала на пианото, за да се опита да изсвири „Пръчиците,“ но вместо това пианото свиреше „Звукът на музиката.“ И което беше още по-важно, тя не можеше да сбърка. Някой „по-голям“ от нея ръководеше движението на клавишите, а Андрея беше свободна да свири така, както ѝ се иска, знаейки че от това музиката никога няма да пострада. Не е чудно, че тя се радваше. Тя имаше всички основания за това, както и ние.

Бог не ни ли е обещал същото и на нас? Ние сядаме пред клавиатурата и искаме да свирим единствената мелодия, която знаем, но откриваме, че пианото свири нова мелодия. Прекрасна мелодия. И никога не е по-изненадан от нас, когато невзрачните ни усилия се превръщат в най-мелодични звуци. Вие имате една песен, песен, която е изцяло ваша. Всеки от нас има такава песен. Въпросът е: „Ще я изсвирите ли?“ Между другото, докато наблюдавах „свиренето“ на Андрея в магазина за антики, аз открих две неща.

Забелязах, че пианото получи всичките похвали. Събралата се тълпа оцени усилията на Андрея, но хората знаеха кой е истинският източник на музиката. Същото е валидно и в случаите, когато Бог работи. Ние можем да аплодираме ученика, но ученикът най-добре от всички знае кой всъщност заслужава похвалите. Но това не пречи на ученика да седне пред клавиатурата на пианото. Със сигурност това не попречи на Андрея да направи това. Защо? Защото тя знаеше, че не би могла да сбърка. Въпреки, че тя не знаеше по какъв начин пианото свири прекрасно, тя знаеше, че то ще свири така. Поради това тя седна пред клавиатурата и преживя прекрасни мигове в живота си.

Даже и да не разбирате как работи Бог, вие знаете, че той работи. Затова вървете напред. Седнете пред клавиатурата на пианото и започнете да свирите.

Глава 1

Гласът от кофата с вода за миене на пода

Коридорът е тих и се чува само шумът от количката, на която е поставена кофата с вода за миене на пода и влаченето на краката на стареца. И двата шума подсказваха умора. Както кофата, така и старецът познаваха тези подове. Колко много нощи ги беше почиствал Ханк? Винаги грижливо, за да почисти и в ъглите. Винаги грижлив, за да постави своя жълт надпис, който предупреждава, че пода е мокър. И винаги подсмивайки се така, както се подсмива той. „Всички внимавайте,“ се смееше в себе си той, понеже знаеше, че никой няма да го чуе. Не и в 3:00 пред нощта.

Здравето на Ханк не беше такова, каквото беше преди. Подагратата не му даваше да заспи. Артритът го принуждаваше да куца. Стъклата на очилата му бяха толкова дебели, че очните му ябълки изглеждаха два пъти по-големи, отколкото са. Раменете му бяха приведени. Но той вършеше работата си. Мокреше линолеума със сапунена вода, остъргваше следите от обувките на богатите адвокати. Той щеше да свърши работата си един час преди края на работното си време. От 20 години той винаги свършваше работата си по-рано. Когато свърши, той ще изнесе кофата си и ще седне от външната страна на кабинета на старшият партньор в кантората и ще чака. Никога не напуска по-рано. Би могъл, но не го прави. Веднъж наруши правилата. Но никога повече няма да ги наруши.

Понякога, когато вратата е отворена, той влиза в офиса. Не за дълго. Просто за да погледне. Кабинетът е по-голям от неговия апартамент. Той ще докосне с пръст бюрото. Ще потупа с ръка мекия кожен диван. Ще застане при прозореца и ще гледа как сивото небе става златно. И ще си спомни. Някога той също имаше такъв кабинет. В миналото, когато Ханк се наричаше Хенри. В миналото, когато беше директор. Много отдавна. Преди нощната смяна. Преди кофата с водата за миене на пода. Преди да облече униформата на чистач. Преди скандала.

Сега Ханк не мисли много за това. Няма смисъл. Имаше проблем. Беше уволнен и това е. Малко хора знаят за това. Така е по-добре. Не е нужно да им казва. Това е неговата тайна. Между другото, историята на Ханк е истинска. Аз смених името му, както и някои подробности. Дадох му различна работа и го поставих в различен век. Но историята е истинска. Вие сте чували за нея. Вие я знаете, Когато ви кажа неговото истинско име, вие ще си спомните.

Но освен че е истинска история, тя е обичайна история. Това е история на един провалил се мечтател. Това е историята на сблъсъка на големите надежди с жестоката реалност. Това се случва с всички мечтатели. И тъй като всички ние имаме мечти, това се случва на всеки от нас.

В случая с Ханк това беше грешка, която той никога няма да забрави. Съдбоносна грешка. Ханк уби човек. Виждайки как бандит бие един невинен човек, Ханк загуби контрол над себе си и уби насилника. И когато това се разчу, Ханк избяга. Той предпочете да се скрие, вместо да отиде в затвора. Поради което избяга. Така директорът се превърна в беглец от закона.

Това е истинска и обичайна история. Повечето от тях не са толкова крайни, колкото е историята на Ханк. Малцина са прекарвали живота си, бягайки от закона. Но мнозина са тези, които през целия си живот съжаляват за това, което са направили. Миналата седмица един човек ми сподели, докато заедно пиехме чай: „Аз можех да отида да уча в колеж и да плащам за обучението си чрез стипендия като играч на голф с отбора на колежа. Предложиха ми да направя това веднага щом завърших гимназията. Но аз предпочетох да се присъединя към един рокендрол оркестър. И после нищо не излезе. А сега монтирам гаражни врати.“ А после добави с въздишката на провалил се човек: „Сега съм в затворен в капана.“

Вземете който и да е албум, в която са залепени снимките на абсолвентите на гимназията, където те писмено са отговорили под снимката си на въпроса: „Какво искам да направя с живота си? Там ще усетите зашеметяващия полъх на гледката от върха на планината: „Аз ще уча в университет от „Бръшлянената лига.“ (Мой коментар: Това са 8 университета, разположени в североизточната част на САЩ, които съчетават висшето образование със силни спортни отбори и с активна социална дейност. Д.Пр.) „Ще пиша книги и ще живея в Швейцария.“ „Ще стана лекар и ще работя в страна от „третия свят.““ „Ще бъда детски учител в училище в центъра на града.“

А след това вземете албума със снимките на същите хора, направени по случай 20-годишнината след завършването на гимназията и прочетете следващата глава от тази история. Мечтите на някои от хората са се сбъднали, но на повечето не са. Не че всички мечти би трябвало да се сбъднат, нали. Надявам се, че на niskият младеж, който мечтаеше да стане борец по сумо, разумът му е надделял. И се надявам, че в процеса на помъдряването той не е изгубил своята страст. Промяната на посоката на живота не е трагедия, но загубата на страстта към живота е трагедия.

С течение на времето нещо ни се случва. Убедеността ни, че ще можем да променим света намалява и на нейно място се усилва отговорността ни да си плащаме сметките. Вместо да изработваме промяна, ние изработваме заплата. Вместо да гледаме напред, ние гледаме назад. Вместо да гледаме извън себе си, ние гледаме вътре в себе си. И не харесваме това, което виждаме.

Ханк не харесвал това което виждал в себе си. Той виждал човек, който се задоволява с посредствеността. Обучен в един от най-добрите университети в света, въпреки това той работел нощна смяна работа, за която получавал минималната работна заплата и поради това не можел да си позволи да излиза никъде през деня. Но всичко това се променило, когато той чул гласът от кофата с вода за миене на пода. (Казах ли ви, че неговата история е истинска?)

В първия момент той си помислил, че гласът е някаква шега. Някои от колегите му от третия етаж правели подобни шеги. Гласът извикал: „Хенри, Хенри.“ Ханк се обърнал, но никой повече не го повикал. „Хенри, Хенри.“ Той се обърнал към кофата, която излъчвала ярко червена светлина. Горещо червена. Той можал да усети топлината от 3 метра разстояние. Той се приближил и погледнал в кофата. Водата в кофата не вряла. „Това е странно“ - промърморил Ханк на себе си, докато направил още една крачка за да погледне по-отблизо. Но гласът го спрял. „Повече не се приближавай. Събуй си обувките. Ти се намиращ на свята теракотна плочка.“ Внезапно Ханк разбра, кой говореше. „Бог?“

Не си измислям това. Знам, че вие си мислите, че фантазирам. Това звучи налудничаво и почти непочтително – Бог говори от кофа с вода за миене на пода на прислужник, наречен Ханк?

А щеше ли да бъде считано за достоверно, ако аз бях казал, че Бог е говорил от горящ храст на един овчар, наречен Моисей? Може би на този вариант е по-лесно да повярвате, защото вие вече сте го чували и по-рано. Но само защото в него се говори за Моисей и за горящ храст, а не за Ханк и една кофа, това не прави тази история по-малко вълнуваща. Със сигурност ни шокират събутите сандали на Моисей. Питаме се, кое от двете неща е изумило повече стария овчар: това, че Бог е говорил от храста или онова, че Бог въобще е говорил?

Моисей, подобно на Ханк, направил една грешка. Вие помните неговата история. Той бил осиновен от дъщерята на египетския фараон. Едно израелско момченце, отгледано в египетския дворец. Неговите сънародници били роби, а Моисей бил привилегирован. Ял е на царската маса. Бил е обучаван в най-добрите училища.

Но учителката, който оказал най-голямо влияние върху неговото възпитание не е била образована. Тя е била неговата майка. Еврейка, която била наета от египетската принцеса, за да му бъде кърмачка и бавачка. Вие почти можете да чуete нейния шепот към малкия й син: „Моисей, Бог те е поставил тук с някаква цел. Някой ден ти ще освободиш сънародниците си. Никога не забравяй, Моисей. Никога не забравяй.“

Моисей не забравил. Пламъкът на справедливостта ставал все по-горещ, докато се разгорял ярко. Моисей видял как един египтянин бие един израилтянин. Точно така, както Ханк убил насилника, така и Моисей убил египтянина. На следващият ден Моисей видял спасения израилтянин. Може би си мислите, че този роб му е благодарил. Не му е благодарил, а вместо това ядосано го попитал: „И мен ли ще убиеш?“ (виж Изх.2:14)

Моисей разбрал, че е в беда. Избягал от Египет и се скрил в пустинята. Наречете това смяна на кариерата. Той тръгнал от обядването с ръководителите на държавата и стигнал до броенето на овцете в стадото. Това едва ли може да се нарече израстване в кариерата. Случило се така, че един брилянтен и обещаващ израилтянин започнал да пасе овце по хълмовете. От Бръшлянената лига до нивата с памука. От Овалният офис до шофьор на такси. От размахването на стика за голф до копаенето на бразда.

Моисей си мислел, че преместването му е за постоянно. Няма индикация той някога да е имал намерение да се върне в Египет. Всъщност, има всякакви индикации, че той е искал да остане с овцете си. Стойки с боси крака пред горящия храст, той признал: „Аз не съм велик човек! Как бих могъл да отида при царя и да изведа израилтяните от Египет?“ (виж Изх.3:11)

Щастлив съм, че Моисей е задал този въпрос, защото това е добър въпрос. Защо Моисей? Или още по-конкретно: „Защо 80-годишния Моисей?“ Четиридесет годишната версия била по-привлекателна. Моисей, такъв, какъвто го видяхме в Египет, преди да избяга, беше нагъл и самоуверен. А този Моисей, когото намираме 40-години по-късно е неохотен и очукан от времето.

Ако вие или аз бяхме погледнали към Моисей когато беше в Египет, ние щяхме да кажем: „Този човек е готов за битката.“ Образован от най-добрата система на света. Трениран от най-способните военни. Незабавен достъп до вътрешния кръг на Фараона. Моисей говорел техния език и знаел техните навици. Той бил перфектния човек за работата. Ние харесваме 40-годишния Моисей. Но 80-годишния Моисей? Няма начин. Твърде стар е. Твърде е уморен. Мирише като овчар. Говори като чужденец. Какво влияние би могъл да окаже върху Фараона? Той е неподходящият човек за работата.

И Моисей би се съгласил с нас. Той би казал: „Опитах това вече преди. Онези хора не искат да им бъде помагано. Просто ме оставете тук да се грижа за овцете си. Те са по-лесни за водене.“ Моисей не би отишъл, а и вие не бихте го изпратили. И аз не бих го изпратил.

Но Бог го изпратил. Как си обяснявате това? Изпратен на резервната скамейка, когато бил на 40 години, а на 80 години вече бил подходящ. Защо? Кое е това нещо, което той знае сега, което не го е знаел преди? Какво е научил в пустинята, което не е научил в Египет?

Той е научил пътищата в пустинята. Четиридесет годишният Моисей е бил градско момче. Осемдесет годишният Моисей е знаел името на всяка змия и местоположението на всяка дупка с вода. Ако ще изведе хиляди израилтяни в пустинята, той по-добре знае основните 101 неща за живота в пустинята. Той е научил динамиката на семейния живот. Ако ще пътува със семейства в продължение на 40 години, може би ще му е от помощ да разбира как работят те. Той се оженил за вярваща жена, дъщеря на медиамски свещеник и създал собствено семейство. Но много повече от научаването на пътищата в пустинята и опознаването на хората, Моисей е трябвало да научи нещо за себе си. Очевидно той го е бил научил, защото Бог казал, че Моисей е готов.

И за да го убеди, Бог му говорил от храста. Той е трябвало да направи нещо театрално, за да привлече вниманието на Моисей. Бог му казал: „Обучението свърши. Сега е време да се захващаме за работа.“ Горкият Моисей. Той даже не е знаел, че е включен в списъка на кандидатите за работата. Но той е бил включен.

И знаете ли какво? Вие също сте включен! Гласът от храста е гласът, който прошепва и на вас. Той ви напомня, че Бог все още не е свършил да работи с вас. О, вие може би си мислите, че Бог е свършил. Може би си мислите, че вече сте преминали зенита на кариерата си. Може би си мислите, че Бог ще избере някой друг, за да свърши работата. Ако си мислите така, помислете отново. „Бог започна да върши добра работа във вас и аз съм убеден, че той ще я продължи, докато я завърши, когато Исус Христос дойде отново.“ (Фил.1:6 – мой превод)

Разбрахте ли какво върши Бог? Добра работа във вас. Разбрахте ли кога той ще я свърши? Когато Исус дойде отново. Мога ли да ви кажа пределно ясно какво казва това послание? То казва, че Бог все още не е свършил да работи във вас. Вашият Отец иска да знаете това. И за да ви убеди в това, той може да ви изненада. Той може да ви говори от храста или от кофата с вода за миене на пода или още по-странно, може да ви говори чрез тази книга.

Глава 2

Защо Исус е ходил на празненства?

Тази седмица имах намерение да напиша глава върху 12 стиха, но не успях да премина отвъд втория стих. Не предполагах, че ще стане така. Планирах да ви представя цялата история и наистина исках да направя това. Но попаднах в клопка. Вторият стих не ме пускаше и ме взе като заложник, поради което посветих целия урок на един стих. Причината за това беше една пленителна къса фраза. Ще ви разкажа за нея, след като наредя декорите на сцената.

Представете си 6 мъже, които вървят по тесен път. Златистата зора избухва зад тях и разтяга сенки пред тях. Тревата блести с диамантите на росата. Лицата на мъжете изразяват страст, но са обикновени. Водачът им е уверен, но непознат. Те го наричат Рави; той повече прилича на работник. И добре, че е така, защото през голямата част от времето си той повече изгражда, отколкото обучава. Но тази седмица обучението започна.

Къде отиват те? В храма да се поклонят пред Бога? Или в синагогата, за да обучават? Или по хълмовете, за да се молят? На тях не им е казано, но всеки от тях си има своя идея. Йоан и Андрей очакват да бъдат отведени в пустинята. Там ги беше завеждал техният предишен учител. Йоан Кръстител ги отвеждаше по голите хълмове, където те в продължение на часове се молеха. По цели дни постеха. Защото копнееха за Месията. И сега Месията е тук. Със сигурност той ще направи същото. Всички знаеха, че Месията е свят мъж. Всички знаеха, че отричането от себе си е първата крачка към светостта. Със сигурност отшелниците първи са чули гласът на Бога. Исус ни отвежда в усамотение. Поне това са си мислели Йоан и Андрей.

Петър има друго мнение. Той е човек на действието. Мъж, който винаги е готов да навие ръкавите на ризата си. Мъж, който винаги е готов да се изправи и директно да каже това, което мисли. Той харесва самата идея да се отиде някъде. Хората на Бога трябва да бъдат в движение. Той си мисли: „Вероятно ни отвежда някъде да проповядваме.“ И докато върви, Петър съставя план на проповедта си, в случай, че Исус има нужда да си почине.

Натанаил би възразил. Неговият приятел Филип го поканил: „Ела и виж.“ И той отишъл и харесал това, което видял. В Исус той видял мъж със задълбочено мислене. Човек, който размишлява и съзерцава. Мъж, който като Натанаил, прекарва цели часове под смокиновото дърво, размишлявайки за мистериите на живота. (*Мой коментар: Евреите са считали, че смокинята е дървото на мъдростта. Д.Пр.*) Натанаил бил убеден, че Исус ги отвежда до някое място, за да размишляват. Той си казал: „Ние сигурно отиваме до някое тихо място в далечната планина.“

А Филип? Какво си е мислил той? Той е бил единственият апостол с нееврейско име. Когато гърци идвали да потърсят Исус, първо отивали при Филип. Вероятно той е имал връзки с гърците. Може би е имал сърце, обърнато към неевреите. Ако е така, той се е надявал, че това пътуване е някакво мисионерско пътуване – извън Галилея, извън Юдея, в някоя далечна страна.

Дали учениците на Исус са имали подобни предположения? Кой знае? Аз знам, че днешните ученици на Исус имат високи цели и очаквания. Те застават в редицата, заредени с неизречени, но искрени планове. Устните им са готови да проповядват пред хиляди хора. Очите им са вперени в чуждестранни брегове. Младият ученик си казва: „Аз знам къде ще ме отведе Исус“ поради което, подобно на първите 5 ученици, те вървят след Исус. И те, подобно на първите петима, са изненадани.

Може би Андрей е задал следващия въпрос. Или пък Петър? Или може би и петимата са отишли при Исус. Но се басирам, че на някакъв етап от пътуването учениците са дали израз на мненията си.

„И така, Рави, къде ни водиш? В пустинята?“

Друг казва: „Не, той ни отвежда в храма.“

Трети казал: „В храма? Не, ние отиваме при езичниците!“

Тогава настанало общо объркване, което свършило чак когато Исус вдигал ръка, за да ги накара да замълчат и казал спокойно: „Ние отиваме на сватба.“

Тишина. Йоан и Андрей се споглеждат помежду си и казват: „На сватба? Йоан Кръстител никога не би отишъл на сватба. Защо, там има пиене, смях, танцуване...“

Филип ги подкрепя: „И шум! Как може човек да размишлява по време на шумна сватба?“

Петър добавя: „Или да проповядва на сватба?“

„Защо ще ходим на сватба?“ Добър въпрос. Защо Исус, след като обявил началото на служението си, по време на първото си пътуване завел учениците си на празненство? Те не са ли имали работа за вършене? Те не са ли имали задължението да обучават? Времето на Исус тук на земята не е ли било ограничено? Как е възможно една сватба да е в хармония с неговата цел на земята? Защо Исус е отишъл на сватбата? Отговорът? Той се намира в Йоан 2:2, в капана на който попаднах и не можах да продължа по-нататък: „Исус и учениците му също бяха поканени на сватбата.“ (мой превод)

Когато булката и младоженеца съставяли списъка на поканените на сватбата, в него било включено и името на Исус. И когато Исус се появил там с половин дузина приятели, поканата не била отменена. Домакинът на това празненство е бил щастлив, че Исус е присъствал там. Той може би е казал: „Да не забравите да включите името на Исус в списъка. Той наистина ще повиши настроението на празненството.“ Исус не е бил поканен, защото е знаменитост. Тогава той все още не е бил прочут. Поканата не е била мотивирана от неговите чудеса. Той все още не бил извършил никакво чудо. Защо са го поканили?

Предполагам, защото са го харесвали. Удачно ли е било това решение? Според мен – да. Мисля си, че е забележително, че обикновените хора в един малък град се наслаждават да бъдат заедно с Исус. Според мен заслужава си да обърнем внимание, че Всевишният не е действал героично и могъщо. Светият Господ не е искал да демонстрира, че е по-свят от всички други. Всезнаещият Господ въобще не е искал да бъде демонстрира, че знае всичко. Създателят на звездите не е ходел с поглед, вперен в небето. Собственикът на всичко, което е на земята не се е перчел с това. Никога. Той би могъл. О, само да поискаше, какво би могъл да направи той!

Той би могъл да бъде като човек, който се хвали с познанството си с известни личности: „*Някога разказвал ли съм ви за времето, когато Моисей и аз се изкачихме на планината?*“

Той би могъл да бъде самохвалко: „*Хей, искаш ли да те телепортирам в 20-я век?*“

Той би могъл да се покаже като изключително интелигентен: „*Аз знам какво си мислиш? Искаш ли да ти докажа това?*“

Той би могъл да бъде високомерен и надут: „*Аз си купих един имот на Юпитер...*“

Исус можеше да се държи по всеки един от тези начини, но той не го е направил. Неговата цел не е била да се самоизтъква, а за да се покаже пред хората. Той преминал през жестоки изпитания, за да бъде толкова човек, колкото е човекът от улицата. Той не се е нуждаел от обучение, но е отишъл в синагогата, за да се обучава. Той не е имал нужда от доход, но все още работел в дърводелската работилница. Той е познавал общуването с ангелите и е чувал свиренето на небесните арфи, но въпреки това е ходел на празненствата, давани от бирниците. На него била възложена задачата да изкупи създанието, но въпреки това той отделил време да измине пеша 120 км от Йерихон до Кана за да присъства на една сватба.

И в резултат от това негово поведение, хората го харесвали. О, имало е хора, които са приемали с насмешка твърденията му. Те го наричали богохулник, но никога не го наричали самохвалко. Обвинявали го в ерес, но никога в арогантност. Бил е дамгосван, че е революционер, но никога не го наричали недостъпен. Няма нито един намек, че той някога е използвал небесното си положение за личната си изгода. Когато и да е било! Не трябва да оставате с впечатлението, че на съседите му им е втръснало от неговата горделивост и са го питали: „Добре, какъв си мислиш, че те е направил Бог?“

Неговата вяра го направила да бъде харесван, а не отвратителен. Дано и нашата вяра да ни направи да станем същите! От къде придобихте представата, че добрият християнин е сериозен човек? Кой пръв разпространи слуха, че разочарованието и мрачният вид са признаци, че някой човек е ученик на Господа? Как си създадохме представата, че истински надарените хора са тъжни и меланхолични?

Мога ли да ви кажа едно мнение, което може да удиви някои от вас? Мога ли да ви кажа защо според мен Исус е отишъл на сватбата? Според мен той е отишъл на сватбата – почакайте, чуйте ме, позволете ми да го кажа, преди да сте загрели катрана и да сте потопили перата в него – аз мисля, че Исус е отишъл на сватбата, за да се забавлява. Помислете малко. Той е преминал през тежък период: 40 дни в пустинята. Никаква храна и вода. Равен резултат от мача с дявола. После една седмица разораване на целината в душите на няколко наивни галилеяни. Смяна на работата. Той е напуснал дома си. Всичко това не е лесна работа. Едно прекъсване би било добре дошло. Добра храна с хубаво вино и някои добри приятели...мисля, че това звучи доста привлекателно. Поради това те отиват на сватбата. Целта на Исус не е била да превърне водата във вино. Това е била услуга за неговите приятели. Целта му не е била да демонстрира силата си. Домакинът на сватбата даже не е знаел какво е направил Исус. Целта на Исус не е била да проповядва. Никъде не се споменава, че там той е проповядвал.

Наистина остава една единствена причина. Забавлението. Исус е отишъл на сватбата, защото е харесвал хората, харесвал е храната и да ми простят небесата, той може би даже е искал да направи един-два пируета на дансинга с булката. (В края на краищата, самият той е планирал една голяма сватба и може би е искал да се поупражнява?)

И така, простете ми, дякон Сухар и сестро Намусена. Съжалявам, че ще в се противопоставя на представите ви за Господа, но Исус е бил привлекателна личност. И неговите ученици трябва да са привлекателни. Тук не говоря за разврат, за пианство или за прелюбодейство. Не поддържам компромиса, грубостта или сквернословие. Аз просто се боря за свободата да се наслаждаваме на добрата шега, която съживява някое скудно празненство и да се наслаждаваме на някоя забавна вечер.

Може би тези мисли ви изненадват. Мен те ме изненадаха. От известно време представата ми за Исус е, че той е обичал да ходи на празненства. И той наистина е обичал. Противниците му са го обвинявали, че е ядъл твърде много, че е пиел твърде много и че се е събирал с грешници (виж Мат.11:19). Длъжен съм да призная, че от известно време и аз съм обвиняван, че твърде много се забавлявам. А вие?

В миналото ние добре се забавлявахме. Какво стана с нас? Кое е това нещо, което прогони от нас радостта и шумния смях? Дали пък вратовръзките ни не ни задушават? Или пък дипломите ни, които ни правят по-претенциозни? Или пък запазените места в църквата ни вкоравяват?

Не можем ли да се научим отново да бъдем деца?

Извадете детските топчета за игра, без да мислите, че обувките ви ще се протрият.

Извадете бухалката за голф и ръкавицата, без да се плашите, че мускулите ще ви заболят.

Извадете дъвчащите бонбони - какво от това, че те ще се залепят за зъбите ви.

Бъдете отново дете. Кокетирайте. Смейте се с пълен глас. Потопете бисквитката в млякото си. Дремвайте след обяд. Казвайте, че съжалявате, ако сте засегнали някого. Преследвайте някоя пеперуда. Бъдете отново дете.

Отпуснете се. Няма ли някой, когото да прегърнете или устни, които да целунете? Някой трябва да се смее шумно на комедианта, защо вие да не сте този някой. Някой ден ще се научите да рисувате, което може да започне сега. Някой ден ще се пенсионирате; защо не и още днес?

Но не се пенсионирайте от работата си, а от поведението и от стария си начин на мислене. Кажете честно, оплакването някога направило ли е денят ви по-добър? Някога недоволството да е платило сметките ви? Някога тревогите ви за утрешния ден да са го променили с нещо?

Позволете на някой друг да управлява света за известно време.

Исус е отделил време за да отиде на едно празненство. Ние ще направим ли същото?

Глава 3 Скрити герои

Истинските герои са трудно различими. Те не изглеждат като герои. Ето ви един пример. Влезте заедно с мен в един усоен затвор в Юдея. Надникнете през малкото прозорче на вратата. Замислете се за положението на човека, който лежи на пода на килията. Току-що той е поставил началото на най-великото движение в историята на човечеството. Думите му разпалили революция, която продължава вече 2000 години. Бъдещите историци ще го описват като човек, който е смел, благороден и с ясно виждане. Но тук, в килията, неговия вид съвсем не е такъв. Хлътнали бузи. Сплъстена брада. На лицето му е изписана озадаченост. Той опира гърба си на студената стена, затваря очите си и въздъхва. Йоан никога не се е съмнявал. Гладувал е. Често е бил самотен. Но никога не се е съмнявал. Той винаги е бил пълен с необработена убеденост, с безмилостни преценки и със сурова истина. Такъв е бил Йоан Кръстител. Убедеността му е била пламтяща като слънцето в пустинята.

До този момент. Сега слънцето е блокирано. Сега смелостта му избледнява. Сега идват облаците. И сега, когато му предстои да умре, той не размахва високо юмрука на победата, а задава един въпрос. Неговият последен акт не е някакво смело изказване, а признание за объркване: „Разберете дали Исус е Божият Син или не.“ Предвестникът на Месията се страхува за бъдещето. „Разберете, дали казвах истината. Разберете дали аз прашах хората при правилният Месия? Разберете дали бях прав, или бях измамен?“ Тези въпроси не ви звучат твърде героично, нали?

Ние бихме искали Йоан да беше умрял в мир. На нас ни се иска човекът, който проправи пътя, да беше имал шанса да хвърли един поглед от върха на планината. На нас ни се струва, че е справедливо на моряка да бъде даден шанса да зърне спасителния бряг. В края на краищата, нали на Моисей беше позволено да види Обещаната земя. Йоан Кръстител не е ли братовчед на Исус? Ако някой заслужава да види края на изпитанието, това не е ли той? Очевидно не. Йоан никога не видял чудесата, за които е пророкувал. Никога не видял царството, което обявил, че идва. А сега се съмнява в Месията, когото провъзгласявал. Йоан не приличал на пророк, който ще играе ролята на преход от закона към милостта. Той не е приличал на герой. Героите рядко изглеждат като герои.

Мога ли да ви отведа до друг затвор, за да видите втория пример. Този път затворът е в Рим. Мъжът се нарича Павел. Йоан е представял Христос на хората, а Павел е обяснявал Христос на хората. Йоан е трасирал пътя, а Павел е поставил пътните знаци. Подобно на Йоан, Павел е правил история. И като Йоан, Павел щял да умре в затвора на един тиран. Не е имало заглавия във вестниците, които да съобщават за неговата екзекуция. Нито един свидетел не е записал събитията. Когато брадвата отрязала главата на Павел, очите на тогавашните хора даже не премигнали. За тях Павел бил странен разпространител на някаква

странна вяра. Надникнете в затворническата килия и го вижте: прегърбен и хилав, окован с верига за ръката на един римски пазач. Вижте апостола на Бога. Кой знае кога неговия гръб е усетил легло или в устата му е влязла добра храна? Три десетилетия пътувания и беда, и какво е получил той заради всичко това?

Във Филипи има кавга, в Коринт има съперничество, законници се роят в Галатия. Крит е заразен от грабителите на пари. В Ефес вилнеят развратници. Даже някои от приятелите на Павел станали негови противници. Напълно разорен. Няма семейство. Няма собственост. Той е изтощен и с отслабнало зрение.

О, той е имал своите хубави моменти. Веднъж говорил на един император, но не можал да го убеди да повярва в Господа. Произнесъл една лекция пред клуба на мъжете на Аеропага в Атина, но не бил поканен отново да говори там. Прекарал няколко дни с Петър и момчетата в Йерусалим, но изглежда, че те не се понасяли добре и Павел си заминал.

И никога не престанал да пътува. Ефес, Солун, Атина, Сиракуза, Малта. Единственият списък, който бил по-дълъг от неговите пътеписи, бил списъка с неговите нещастия и беда. В един град бил бит с камъни, а от друг бил извлечен извън градските стени като мъртъв. Много пъти бил близо до удавяне, както и до умираше от глад. Ако е прекарвал някъде повече от една седмица, това място вероятно е било някой затвор. Никога не е получавал заплаща. Сам трябвало да заплаща пътните си разходи. Работел през част от времето си, за да се издържа. Не изглежда като герой.

И не говори като герой. Според самооценката му той е най-големият грешник в историята на човечеството. Той е убивал християни, преди да стане лидер на християните. Понякога сърцето му било толкова натъжено, че перото му само написало на страницата: „*Колко отвратителен човек съм аз! Кой ще ме спаси от това тяло, което ми носи смърт?*“ (Рим.7:24 – мой превод)

Само небето знае колко дълго се е взирал той във въпроса, докато събере смелостта да напише: „*Благодаря на Бога, че ме спаси чрез Исус Христос, нашия Господ!*“ (Рим.7:25 – мой превод)

В един миг той е уверен, в следващия миг се съмнява. В един ден проповядва, а през следващия ден е в затвора. И там искам вие да го видите. Погледнете към него, когато е в затвора.

Представете си, че не го познавате. Представете си, че сте пазач или готвач, или приятел на палача и сте отишли, за да видите за последен път този човек, докато наострят брадвата, с която ще му отсека главата. Това, което виждате да шава в килията му не е твърде голямо. Но какво ще стане, ако аз се наведа към вас и ви прошепна: „Това е човекът, който оформи пътя на историята.“ Вие се подсмивате, но аз продължавам: „Славата на Нерон ще бледнее пред светлината на този мъж.“ Вие се обръщате и се вглеждате в него. Аз продължавам: „Неговите църкви ще умрат. Но неговите мисли? Само след 200 години неговите мисли ще оказват влияние върху обучението във всяко училище в този континент.“ Вие поклащате глава. „Виждате ли тези писма? Тези писма, написани върху пергаментата? Те ще бъдат четени на хиляди езици и ще оказват влияние върху всяко важно убеждение и конституция на бъдещето. Всяка важна фигура ще ги чете. Всяка, без изключение.“ Това вече надвишава предела на поносимостта ви и вие избухвате: „Това е невъзможно! Той е един старец със странна вяра. Той ще бъде убит и забравен, още преди главата му да падне на пода.“

Кой не би се съгласил с вас? Как би отговорил един разумен мислител? Името на Павел ще бъде отвято като праха, в който ще се превърнат костите му. Също както е и с Йоан. Всеки разумен наблюдател ще мисли по този начин. И двамата са били прекрасни, но временни. Смели, но малки. Революционери, но незабележими. Никой – повтарям – никой от тези мъже не си е мислил, че имената им ще бъдат помнени по-дълго, отколкото трае тяхното поколение.

Техните съвременници просто са нямали начин да ги познават, нито пък ние. Поради тази причина героят може да живее в съседство до вас и вие няма да знаете, че той е герой. Човекът в автомобилния сервиз, който сменя маслото на двигателя на колата ви може да е герой. Герой, облечен с гаширизон? Може би. Може би докато работи, той моли Бога да направи със сърцето на шофьора това, което той прави с двигателя на колата. Героят може да е учителката в детската градина, където оставяте децата си. Може би. Може би нейните сутрешни молитви включват имената на всяко дете, както и мечтата, че някое от тях ще промени света. Кой ще каже, че Бог не слуша молитвите й?

Героят може да е служителката по контрола на поведението на младите нарушители на закона, които са осъдени на „пробация.“ Тя може да е герой и да призовава бившите престъпници да призовават настоящите членове на бандите да променят манталитета си.

Аз много добре знам, че тези хора не съвпадат с вашата представа за героя. Те изглеждат твърде...как да го кажа...нормални. Дайте ни на нас генерали, титли и хора, за които се говори в заглавията на вестниците. Но нещо ми казва, че на всеки герой, който е във фокуса на светлините има дузини други герои, които са в сумрака. За тях не се говори в пресата. Те не привличат вниманието на тълпите. Те даже не пишат книги!

Но всяка лавина започва от една снежинка. Всеки свличане на камъни започва от свличането на едно камъче. Всяка експлозия на атомна бомба започва от експлозията на един атом. И съживлението може да започне с една единствена проповед.

Историята потвърждава това. Джон Игълн не е проповядвал нито една проповед през живота си. Никога. Не че той не е искал да проповядва, а просто никога не е било необходимо. Но после, една сутрин той проповядвал. Силен снеговалеж затрупал неговия град Колчестър, Англия. Когато се събудил в онези януарска неделя през 1850, той си помислил да си остане у дома. Кой би отишъл в църквата в такова време? Но после променил намерението си. В края на краищата, той бил дякон в църквата. И ако дяконите не отидат в църквата, тогава кой ще отиде? Поради това той си обул ботушите, нахлузил шапка на главата си, облякъл палтото си и вървял пеша 10 километра, за да стигне до Методистката църква. Той не бил единственият, който си е мислил да си остане у дома. Оказало се, че той е един от неколцината, които отишли в църквата. Събрали се само 13 човека. 12 членове на църквата и 1 посетител. Снегът не позволил даже на пастора да дойде в църквата. Някои от събралите се предложил да се разотидат. Но Игълн не бил съгласен. Те били дошли от толкова далече и трябвало да имат служба. Освен това, те имали посетител – едно 13 годишно момче.

А кой ще проповядва? Само Игълн бил дякон, следователно на него се падало това задължение. И той проповядвал. Проповедта му траяла само 10 минути. Тя се отклонявала и се лутала, и нямала конкретна тема, понеже той правел усилия да преследва няколко цели. Но в края на проповедта Игълн бил осенен от нехарактерна за него смелост. Той вперил погледа си в момчето и го призовал: „Млади човече, гледай към Исус. Гледай! Гледай! Гледай!“ Дали този призив е дал плод? Нека да оставим момчето, което вече е станало мъж, да отговори. „И аз погледнах и тогава, и там, облакът в сърцето ми се издигна, тъмнината изчезна и в този момент аз видях слънцето.“ И как се е казвало момчето? Чарлз Хедон Спържън, английският княз на проповедниците.

Знаел ли е Игълн какво е направил? Не. Разбират ли героите, когато направят нещо героично? Много рядко. Дали исторически важните моменти са били осъзнавани тогава, когато са се случили? Вие знаете отговора. (Ако не го знаете, едно посещение до яслите, където е било сложено да спи бебето Исус ще ви припомни кой е верният отговор.) Ние рядко осъзнаваме исторически важните събития в момента на тяхното случване и рядко разпознаваме героите. Кое то всъщност също е добре, защото ако ги разпознавахме, това можеше да обърка както тях, така и нас.

Но ще постъпим правилно, ако държим отворени очите си. Утрешният Спържън може би сега коси ливадата пред къщата ви. И героят, който го вдъхновява може да е по-близо, отколкото си мислите. Този герой може да е във вашето огледало.

Глава 4

Вие можеше да сте описан в Библията

Малко на брой са историите в Библията, в които всичко се оказва правилно. Историята, която ще ви разкажа е една от тях. В нея има три действащи лица.

Първият е Филип – ученик в ранната църква, който имал склонността да се грижи за изгубените хора. Един ден той бил инструктиран от Бога да отиде на пътя, който води от Газа до Йерусалим. Това бил път в пустинята. Той отишъл. Когато пристигнал, срещнал един управник от Етиопия. Това трябва да е било малко заплашително за Филип. То е все едно вие да се качите на мотопеда си и да тръгнете след министъра на финансите. Когато го доближите, вие забелязвате, че той чете Библията и си предлагате услугите. Ето това е направил Филип. „Разбирате ли това, което четете?“ „Как бих могъл да го разбера, освен ако някой не ми го обясни?“ И Филип направил това. Те изучавали Библията в колесницата. Изучаването било толкова убедително, че етиоптянинът бил кръстен още същия ден. И след това се разделили. Филип тръгнал по един път, а етиоптянинът – по друг. Историята има щастлив край. Филип обучава, етиоптянинът се подчинява и евангелието било изпратено в Африка.

Но това не е цялата история. Нали си спомняте, че в нея е имало три действащи лица. Първият бил Филип; вторият бил етиоптянинът. А виждате ли третото действащо лице? Ето го. Прочетете следните стихове и запомнете:

„Един ангел на Господа каза на Филип: „Стани и иди на юг...И Филип стана и отиде.“ (Деян. 8:26-27 - мой превод)

„Духът каза на Филип: „Иди до тази колесница и стой близо до нея.“ И Филип се затича към колесницата.“ (Деян. 8:29-30 - мой превод)

Кой е третото действащо лице? Бог! Бог изпратил ангела. Светият Дух инструктирал Филип. Бог аранжирал цялото събитие! Той видял Божия човек, който идвал от Етиопия, за да се поклони в Йерусалим. Бог видял объркването на този човек и решил да му обясни това, което не е разбирал. Бог потърсил в

Йерусалим човек, който може да изпрати и открил Филип. Когато четем тези стихове, обичайната ни реакция е да си помислим, че Филип е бил специален човек, че той има достъп до Овалния кабинет, че той е носел този специален „пейджър“ от първия век, който Бог вече не дава на никого. Но не бързайте толкова. В едно писмо до християни като нас, Павел е написал: „*Живейте, като вървите след Духа.*“ (Гал.5:16 – мой превод)

„*Истинските деца на Бога са тези, които позволяват на Божият Дух да ги води.*“ (Рим.8:14 – мой превод) Когато чуete какво говорят мнозина от нас, вие ще си помислите, че ние не вярваме в тези стихове. Ще си помислите, че ние не вярваме в Троицата. Ние говорим за Отца и изучаваме Сина, но когато стигнем до Светия Дух, ние в най-добрия случай се объркваме, а в най-лошия се изплашваме. Объркани сме, защото никога не сме били научени. Изплашени сме, защото сме учени, че трябва да се плашим.

Мога ли малко да опростя нещата? Светия Дух е присъствието на Бога в живота ни, когато извършваме работата на Исус. Светият Дух ни помага в три посоки – вътрешно (като ни дарява с плода на Духа, Гал.5:22-24), нагоре (като се моли за нас, Рим.8:26) и външно (като излива Божията любов в сърцата ни, Рим.5:5).

В евангелизма Светият Дух е на централната сцена. Ако ученикът обучава, това е, защото Духът обучава ученика (Лука 12:12). Ако слушателят е убеждаван, това е, защото Духът е проникнал в него (Йоан 16:10). Ако слушателят е убеждаван, това става чрез променящата сила на Духа (Рим.8:11). Ако новоповярваният става зрял християнин, това става защото Духът го прави да е компетентен (2Кор.3:6).

Вие имате същия работещ във вас Дух, който е имал и Филип. Някои от вас не ми вярват. Вие все още сте предпазливи. Мога да чуя как си мърморите тихо, докато четете: „Филип е имал нещо, което аз нямам. Аз никога не съм чувал гласа на някой ангел.“ На което аз отговарям: „Откъде знаете, че Филип е чул гласа на ангел?“ Ние предполагаме, че той е чул. Ние сме обучавани, че той е чул гласа на ангел. Един ангел поставил тръбата си в ухото на Филип, изсвирил гръмко съобщението и Филип нямал избор. Дяконът е трябвало да отиде там, където е изпратен. Но възможно ли е предположението ни да е грешно? Възможно ли е този ангелски глас да е бил толкова свръхестествен, колкото гласът, който вие и аз чуваме?

Какво?

Вие сте чували шепнещ глас, който произнася името ви, нали? Усещали сте подтика да отидете някъде и сте имали подтика да говорите. Това не ви ли се е случвало? Каните някоя двойка на кафе. В това няма нищо героично, просто една прекрасна вечер със стари приятели. Но от мигът, в който те влязат, вие можете да усетите напрежението между тях. Двата са по-хладни от ледник. Може да си помислите, че нещо не е наред. Обикновено вие не сте любопитен човек и не задавате лични въпроси, но усещате една загриженост, която не може да бъде накарана да млъкне. Поради което вие ги питате.

Или вие сте на бизнес среща, където държанието на един от колегите ви е много неприятно за присъстващите. Всеки друг си казва: „Радвам се, че не бях аз.“ Но Светия Дух ви води да си кажете: „Колко ли му е трудно на този човек?“ Поради това, след срещата вие отивате при него и насаме изразявате загрижеността си.

Или забелязвате един човек, който седи на отсрещната страна в залата на църквата. Той изглежда странно и е облечен е странно. Научавате, че той е дошъл от Африка и е в града по работа. Следващата неделя той отново е в църквата. На третата неделя отново е тук. Вие му се представяте. Той ви казва колко е очарован от вярата и как иска да научи повече. Но вместо да му предложите да го учите, вие просто му казвате да чете Библията. По-късно през седмицата вие съжалявате, че не сте били по-дружелюбен. Обаждате се във фирмата, където този човек пребивава и научавате, че утре той си заминава у дома. В сърцето си знаете, че не можете да му позволите да си отиде. Поради това се втурвате на летището и го намирате в чакалнята, където чака да се качи на своя самолет и през това време чете Библията. Питате го: „Разбирате ли това, което четете?“ „Как бих могъл да го разбера, освен ако някой не ми го обясни?“ Тогава, подобно на Филип, вие обяснявате. И той, подобно на етиоптянина, вярва. Кръщението е нужно и кръщението е предложено. Човекът хваща последния полет, а вие получавате мимолетна представа за това, какво означава да бъдем водени от Духа.

Там имаше ли светлина? Вие току-що запалихте една. Имаше ли гласове? Вие току-що бяхте един глас. Имаше ли чудо? Вие току-що станяхте свидетел на едно чудо. Кой знае? Ако Библията беше писана днес, тогава вашето име можеше да бъде споменато в Деян.8.

Ето ви една наздравица в чест на простата мъдрост. Ето ви един салют в чест на кратките мъдрости. Дано те да играят ролята на украшение върху масата на писателя.

Аз вярвам в краткостта на изложението. Изрежете сланината и се придържайте към фактите. Давайте ни думи, които да предъвкваме, а не думи, които да пребродваме. Мисли, които искрят, а не редове, които се тътрят. Повече точки. По-малко запетаи. Преварявайте текста. Премахвайте ненужните подробности и оставяйте само важните неща. Пишете сбито (но не режете важните неща.) Пишете ясно, а не двусмислено. Пишете ярко, но без подробности. Ето това е добрият стил на писане. И за четене. Но писането по този начин изисква много усилия и труд!

Но ние харесваме краткостта. Ние ценим високо ръководител, който изрязва хрущяла и жилите, преди да ни сервира пържолата. Ние поздравяваме лектора, който прави същото.

Ох, краткостта. Това е изкуство, което очевидно е пренебрегвано в царството на застрахователните брошури и в някои ръководства за сглобяване на велосипеди.

Ние научаваме краткостта от Исус. Най-дългата му проповед може да бъде прочетена за 8 минути (Мат.5-7). Неговата най-прочута притча (за Блудния син) може да бъде прочетена за 80 секунди (Лука 15:11-32). Той обобщил молитвата (Господната молитва) само в 5 фрази (Мат.6:9-13). Само с едно предизвикателство той накарал противниците си да млъкнат (Йоан 8:7). Само с едно изречение той спасил една душа ((Лука 23:43). Той обобщил Закона в три стиха (Марк 12:29-31) и събрал цялото си учение в една единствена заповед (Йоан 15:12).

Той си свършил работата и си отишъл у дома.

Ние, проповедниците, ще постъпваме добре, когато му подражаваме. Аз вярвам в краткостта. Вярвам, че ти, читателят, ми поверяваш на мен, писателят, твоята най-ценна стока – времето си. Аз не би трябвало да вземам от него повече, отколкото е моя дял. Поради това обичам краткото изречение. Това е игра, която прилича на лов в джунглата. Докато пиша, аз ловувам. И когато открия нещо, аз стрелям. След това извличам улова от джунглата и го разглеждам внимателно. Не всеки мой ловен трофей е описан в тази книга. И какво става с тях? Аз ги запазвам. Но не мога да ги пазя за себе си. И така, мога ли да ви поканя да разгледате моят шкаф с трофеите? Това което ще прочетете след малко, са откъси от тази и от някои други мои книги. Запазете тези от тях, които ви харесват. Простете ми за онези от тях, които не харесвате. Споделяйте ги с други хора, когато можете. Но ако правите това, бъдете кратки.

- Винаги се молете. Ако е нужно, употребявайте думи.
- Светотатство е да се чувстваме виновни за грехове, които са ни опростени.
- Бог забравя миналото. Подражайте му.
- Често съм съжалявал заради лакомията си, а заради милостта си – никога.
- Никога не пропускайте шанса да прочетете една детска приказка.
- Стремете се да бъдете милостиви, а не невинни.
- Бъдете двойно по-любезни към хората, които ви носят храна или паркират колата ви.
- Купувайки подарък за жена си, старайте се да бъдете повече щедър, отколкото екстравагантен.
- Не молете Бог да направи това, което искате вие. Молете го да направи това, което е правилно.
- Не гвоздеите са държали Исус на кръста. Любовта го е държала.
- Вие ще се откажете от себе си, преди Бог да се откаже от вас.
- Разпознавай, когато видиш отговора на молитвата си и не се предавай, когато не го видиш.
- Ласкателството е склонност към мошеничество.
- По-добре е правдиво сърце с погрешна убеждение, отколкото правилно убеждение с нечестно сърце.
- Ние се отнасяме към другите така, както усещаме, че Бог се отнася към нас.
- Понякога най-набожното нещо, което можем да направим, е да си вземем почивен ден.
- Вярата в бъдещето поражда сила за настоящето.
- За Бога никой човек не е безполезен. Нито един.
- Конфликтът е неизбежен, но битката е въпрос на избор.
- Вие никога не прощавате на някой човек повече, отколкото Бог е простил на вас.
- Преуспявай в това, което е важно.
- Вие съжалявате, че сте приказвали, но много рядко съжалявате, че сте мълчали.
- Да виждаме греха, но да не виждаме милостта, това е отчаяние. Да виждаме милостта, но да не виждаме греха е арогантност. Да виждаме едновременно и едното и другото е покръстване.
- Вярата е високия дух в душата, който поставя смелостта в мечтите.
- Бог няма часовник.

- Никога не подценявайте жеста на привързаността.
- Когато Исус си отишъл у дома, той оставил отворена предната врата.

И да обобщим:

- Веднага, щом имате възможност, плащайте дълговете си.
- Доколкото можете, оправдавайте хората поради липсата на доказателства.
- Благодарете колкото се може повече на Бога. Той вече ни е дал много повече, отколкото заслужаваме.

Глава 6

Картичките на Бога за Рождество Христово

Наблюдавам пощенската си кутия. Не винаги отделям време, за да я проверявам, но днес го правя. Не искам тя да е паднала. Само преди няколко дни не се тревожех за нея, но това беше преди работниците по поддържането на улицата да започнат да я ремонтират. И преди шофьорът на един камион с чакъл да започне да кара на заден ход, без да гледа в огледалото за обратно виждане.

Тряс и пощенската ми кутия падна. Днес тя отново е изправена, подпряна от три страни с дървени летви. Не е много привлекателна, но върши работа. Интересно ми е дали бихте харесали да рисувам едно око на пощенската кутия. Когато погледна в нея, на мен ви се струва, че тя прилича на автобусна гара – въртележка за доброто и за лошото, за желаното и за нежеланото. Просто за забавление аз правя списък на писмата, които се надявам никога да не получа. (Какво си мислите вие, когато наблюдавате пощенска кутия, поставена на един стълб?) Вижте какво съм написал до сега:

„Скъпи тате,

Пиша ти за да те попитам дали има ограничение в броя на колите, които покрива застраховката ни за „Гражданска отговорност...“

„Скъпи Макс,

Спомняш ли си, че миналата година ти счупи старинната ваза, която ми остави чичо Бил? Спомняш ли си, че аз ти казах, че ако ми дадеш 100 долара всичко ще е наред, но ти настоя да я дам на нещо лице, за да я оцени колко струва? Е, момче, щастлив съм, че ти настоя да постъпя така. Надявам се, че сега си седнал, защото уредникът на музея за изкуствата от 13-я век каза...“

„Г-н Лукадо,

Целта на това писмо е да ви информира, че чистокръвното кученце, което изпратихте до Оукланд, Калифорния поради недоглеждане беше изпратено в Оукланд, Нова Зеландия...“

„Скъпи Макс,

Защо ти пиша след толкова много години? Изглежда, че университета са направили грешка. Те са разменили досиетата ни. Това не е ли възмутително? През всичките тези години аз си мислех, че едва съм успял да се дипломирам. А през всичките тези години ти си мислеше, че си отличника на випуска!“

„Скъпа г-жо Лукадо,

Наскоро вие си купихте от нас един комплект за домашна проверка за бременност. Пишем ви за да ви информираме, че е станала грешка в инструкциите и вие не сте в онова състояние, в което си мислехте, че сте, а сте в състоянието, в което мислехте, че не сте...“

Ох!

Никога не съм чел данни от научни изследвания за това, но ми се струва, че броя на ненужните писма е по-голям от броя на нужните писма. (Може би вие правите като мен и сортирате получените писма, стоейки до кошчето за боклук. Може би сте като мен и се чудите дали има нещо на този свят, което да не притежава собствен каталог. Ако сте левак, привърженик на републиканците, фен на Бръшлянената лига за джазова музика, вероятно има един каталог за долно бельо, който е точно за вас.) По-голямата част от писмата са ненужни. Тогава защо ремонтирам пощенската си кутия?

Много просто. Декември е.

Ако беше някой друг период от годината, аз можех да оставя пощенската кутия да си съборена на земята. Нека пощальона да закъснее с няколко дни с доставянето на сметките ми. Но сега не мога да направя това. Не и в този период от годината. Не и през декември. Не и в седмицата преди Рождество Христово!

Това е седмицата, когато писмата са забавни. Това е седмицата на червените пликове, на зелените печати и на стикерите с Коледни елхи. Това е седмицата, в която вашият стар съквартирант, който се ожени за Хезел и се премести в Финикс ви пише, за да ви съобщи, че те очакват раждането на четвъртото си дете. Това е седмицата на пощенските картички с изгледи от Гранд Каньон и снимки от дипломирането.

Това е седмицата на среднощно ядене на ядки, на пакетирани плодови торти и обезумели пощальони. Добавете към това подаръка от леля Софи и календара от вашия застрахователен агент и вие ще получите ежедневната мотивация да ходите да проверите пощенската си кутия.

И така, за удобство както на мен, така и на пощальона, аз изправих и укрепих пощенската кутия. Само някой скъперник не иска да получава картички за Рождество Христово. Някои от тях са смешни. Днес получих една с джуджета, които избират книги от лавица с детски приказки. Други картички са трогателни, като илюстрацията на Дева Мария и бебето, седнали в основата на един египетски сфинкс. А някои са незабравими. Всяка година на Рождество чета следното напомняне, което получих по пощата преди няколко години:

„Ако най-много се нуждаехме от информация, Бог щеше да ни изпрати един педагог. Ако най-много се нуждаехме от технология, Бог щеше да ни изпрати някой учен. Ако най-много се нуждаехме от пари, Бог щеше да ни изпрати някой икономист. Но тъй като най-много се нуждаехме от прошка, Бог ни изпрати Спасител.“

Картички за Рождество Христово, пълни с обещания. Фрази, пълни с причината ние да празнуваме този празник, каквото и да става.

„Той стана като нас, за да можем ние да станем като него.

Ангелите все още пеят и звездата все още ни кима.

Той обича всеки от нас все така, все едно че обича само нас.“

Дълго след като името на изпращача е забравено, посланието на картичката е пред очите ни. Думи на обещание. Шепа семена и думи, хвърлени върху плодородната почва на декември с надеждата за плод, който ще се роди през юли. Поради тази причина аз държа пощенската кутия изправена и укрепена.

Сърцето ми може да използва всички семена, които получи.

Глава 7

Зад завесата на душ-кабината

Ще си инсталирам компютър в душ-кабината, защото там ми идват най-хубавите мисли. Днес имах една прекрасна мисъл. Мислех си за скорошният ми разговор с един разочарован християнски брат, който ми се беше ядосал. Дотогава се беше ядосал, че смяташе да отмени поканата си да говоря пред неговата група. Изглежда той беше чул, че доста откровено пояснявах с кого другарувам. Той беше прочел два мои въпроси, които бях написал: „Ако Бог каже, че някой човек е негово дете, трябва ли аз да го наричам мой брат?“ и „Ако Бог приема другите хора с техните грешки и погрешните им тълкувания, не трябва ли и ние да ги приемаме?“

Той ми обясни: „Оградите са нужни. Библията ясно ми казва да внимавам към кого се отнасям милостиво.“ Аз отговорих: „Но аз не давам милост, а само насочвам вниманието там, където Бог вече е.“

Това изглежда не го задоволи. Аз предложих да не се възползвам от поканата му (раздялата щеше да е добро решение), но той смекчи тона си и ми каза да отида. И днес аз ще ходя там. Поради това мислех за него, докато се къпех. И затова имам нужда от водоустойчив компютър. Хрумна ми една прекрасна мисъл. Казах си: „Защо не се сетих да му кажа тази мисъл, когато разговаряхме?“

Днес се надявам да се срещна с него и ако отново заговорим на тази тема, аз ще му я кажа. А ако не заговорим, аз ще я оставя за вас. (Тя е прекалено добра, за да бъде пропиляна.) Тя е дълга само едно изречение: „Никога не съм се изненаждал от Божията присъда, но продължавам да се изненадвам от Божията милост.“

Никога не ми е било трудно да приема Божията присъда, защото тя винаги изглежда справедлива. Огнени стрели върху Содом. Горяща сяра върху Гомор. Прекрасно свършена работа, Боже. Египтяните погълнати във водите на Червено море. Те са си заслужили това. Четиридесет години странстване в пустинята, за да омекнат коравите вратове на израилтяните? Самият аз не бих ли направил същото? Ананий и Сапфира? Разбира се.

Аз лесно приемам наказанието. Логично е да се възприеме. То е лесно управляемо и подходящо. Но Божията милост? Всичко друго, но не и милост. Примери? Колкото щете, стига да имате достатъчно свободно време да ги чуete? Псалмистът Давид се превърнал във воайор, който крадешком наблюдавал къпещата се Батшеба, но поради Божията милост отново станал псалмист.

Петър отречъл, че познава Христос, а след това проповядвал Христос. Мошеникът Закхей. Най-чистата част от живота му е било времето, когато е „перял“ парите. Но въпреки това Исус е имал време за него. Крадецът на кръста: вървящ към ада и закачен на кръста, за да умре след минута, а в следващия миг - отиващ с усмивка на небето.

История след история. Молитва след молитва. Изненада след изненада. Изглежда, че Бог повече търси начини, за да ни отведе у дома, отколкото начини да не ни допусне там. Предизвиквам ви да намерите поне един човек, който е отишъл при Бога за да потърси милост и не е можал да я намери. Изследвайте страниците на Библията. Четете историите. Представяйте си нагледно срещите. Намерете поне един човек, който е отишъл при Исус, за да получи втори шанс и е получил от него само една сурова лекция. Предизвиквам ви. Потърсете. Но няма да намерите.

Ще намерите заблудена овца на другия бряг на потока. Тя се е изгубила и знае това. Тя е в затруднение и е притеснена. Какво ще кажат другите овце? Какво ще каже овчарят? В Библията ще намерите един овчар, който намира загубената овца.

Големите ръце се промушват под тялото на изплашената овца и я вдигат високо нагоре, докато я поставят на раменете на овчаря. Той я отнася обратно при стадото и организира празненство! Той казва: „Окосете тревата и си вчешете вълната. Ние ще празнуваме!“ Другите овце невярващо поклащат главите си. Така, както бихме направили и ние. На нашето празненство. Когато стигнем у дома. Когато видим, че на раменете на Овчаря сред нас един след друг се сменят хора, които не сме предполагали, че ще видим там.

Струва ми се, че Бог дава много повече милост, отколкото ние можем да си представим. И ние бихме могли да правим същото.

Аз не разводнявам истината, нито правя компромис с евангелието. Но ако някой човек с чисто сърце нарича Бога с името Отче, не мога ли аз да наричам този човек с името „Брате?“

Ако Бог не е поставил изискването за безгрешност на учението, за да стане някой човек член на семейството, трябва ли аз да правя това?

И ако ние никога не стигаме до съгласие, не можем ли да приемем различията? Ако Бог може да търпи моите грешки, не мога ли аз да търпя грешките на другите? Ако Бог може да подминава заблудите ми, не мога ли и аз да подминавам заблудите на другите хора?

Ако Бог ми позволява на мен с моите страхове и опасения, да го наричам Отче, не трябва ли и аз разширя обхвата на същата милост, за да стигне тя до другите хора?

Едно нещо е сигурно. Когато отидем на небето, ние ще бъдем изненадани, когато видим там някои хора. А някои от тях също ще бъдат изненадани, когато ни видят.

Глава 8 Въпросите на Гавраил

Гавраил сигурно се е почесвал по главата над тези въпроси. Гавраил въобще не си е задавал въпроса дали трябва да изпълни работата, която му е възложил Бог. Изпращането на огън и разделянето на морета са били просто работа за този ангел. Когато Бог го изпращал, Гавраил отивал.

И когато се разчуло, че Бог ще стане човек, Гавраил се ентусиазирал. Той можел да си представи този миг:

Месията в огнена колесница.

Царят, спускащ се върху пламтящ облак.

Експлозия от светлина, от която се появява Месията.

Ето това е очаквал Гавраил. А е получил това, което никога не е очаквал: парченце хартия с един адрес в Назарет. Там пишело: „Бог ще стане бебе. Кажете на майката да даде на детето името Исус. И ѝ кажете да не се страхува.“

Гавраил никога не задавал въпроси, но този път се учудил. „Бог ще стане бебе?“ И преди това Гавраил бил виждал бебета. Той бил взводен командир на една операция в тръстиката. Той си спомнял как изглеждало бебето Моисей. Казал си: „Това е нормално за хората. Но Бог?“ Небесата не могат да поберат Бога; тогава как би могло да Го побере едно тяло? Освен това, виждали ли сте какво излиза от тези бебета? Това едва ли подхожда на Създателя на вселената. За бебетата трябва да се грижат и да ги хранят, да бъдат

повивани и къпани. Да си представяме как някаква майка поставя Бога на рамото си и го потупва леко по гърба за да спре да хълца, това надвишава даже въображението на един ангел.

А какво е това име – Исус? Толкова обичайно име. Във всяко забутано селце има поне един човек с името Исус. Даже в името Гавраил има повече сила, отколкото в името Исус. Наречете бебето Високопреосвещенство или Величество, или Изпратен от небето. Всичко друго, но не и Исус.

Поради това Гавраил се почесвал по главата. Какво се случи с добрите дни от миналото? Содом и Гомор. Потопът на земята. Огнените мечове. Това са действията, които харесвал Гавраил.

Но заповедта е връчена на Гавраил. „Отнеси съобщението на Мария.“ Докато пътувал, той си мислел: „Тя трябва да е някое специално момиче.“ Но на него му предстояло да се шокира още веднъж. Само един поглед му бил достатъчен за да разбере, че Мария не е била кралица. Бъдещата майка на Бога не била от царско потекло. Тя била еврейска селянка, която една била излязла от възрастта на „акнето“ и била влюбена в мъж на име Йосиф.

И като заговорихме за Йосиф – какво знае този мъж? Той би могъл да бъде тъкач в Испания или обушар в Гърция. Но той е дърводелец. Вижте го, брадичката му е покрита със стърготини и той е препасан с престилка през кръста. И вие искате да ми кажете, че Бог ще се храни всяка вечер с този мъж? И вие искате да ми кажете, че изворът на мъдростта ще казва „Тате“ на този мъж? И вие искате да ми кажете, че един обикновен работник ще отговорен да дава храна на Бога?

Какво ще стане, ако той престане да работи?

Какво ще стане, ако той стане нестабилен?

Какво ще стане, ако той реши да изостави семейството си и да избяга с някое по-младо съседско момиче?

Но единственото, което е попречило да Гавраил да се върне обратно е била мисълта, която той промърморил на себе си: „Боже, колко странна е твоята идея?“

Дали на Божиите служители са били дадени такива мисли? А на нас? Все още ли сме изумени от идването на Бога? Все още ли сме смаяни от това събитие? Дали Рождество Христово все още създава у нас същото безмълвно удивление, каквото е създавало преди 2000 години? Напоследък си задавам следния въпрос. Сега, докато пиша, до Рождество Христово остават само няколко дни и нещо ме накара да се замисля, че празнуването на празника може би затъмнява целта на този празник.

В един магазин видях обор с ясли. По-точно казано, аз едва успях да зърна обора с яслите. Почти не го видях, защото бързах. Очаквахме да ни дойдат гости. Наближаваше Коледа. Трябваше да подготвя проповедите си. Да организирам богослуженията. Да купувам подаръци.

Натискът на нещата, които трябваше да свърша беше толкова силен, че сцената с яслите на Христос почти беше пренебрегната. Почти я бях отминал. И ако в тази сцена не се разказваше за детето и за неговия баща, аз щях да я пропусна. Но с ъгълчето на окоето си аз ги видях. Малкото момченце, може би 3-4 годишно, облечено в джинси и високи зимни обувки, гледаше към бебето в сценката в обора. Бащата, с бейзболна шапка и с работни дрехи, надничаше над рамото на сина си и посочваше първо към Йосиф, след това към Мария и след това към бебето. Той разказваше на момченцето си тази история.

Успях да зърна блясъка в очите на момченцето. Видях удивлението, изписано на лицето му. То не говореше, а само слушаше. И не помръдваше. Само гледаше. Какви ли въпроси се въртяха в главата на момченцето? Дали те бяха същите, като въпросите на Гавраил? Какво предизвикваше удивлението по лицето му? Може би маговете?

И защо става така, че от 100 деца на Бога само 2 се спрат, за да се замислят за Неговия Син? Дали причината за това е декемврийският демон, който заслепява очите ни и онемява езиците ни? Не е ли това причината, поради която не се спираме и не си задаваме въпросите на Гавраил?

Трагедията не е в това, че не можем да им отговорим, а е в това, че сме твърде заети, за да ги зададем. Единствено небето знае колко дълго е летял Гавраил незабелязан над Мария, преди да си поеме дъх и да ѝ съобщи новината. Но той е направил това. Той ѝ казал името, с което да нарече бебето. Казал ѝ за плана. Казал ѝ да не се страхува. А когато казал: „За Бог няма невъзможни неща!“, това се отнасяло както за Гавраил, така и за Мария.

Защото въпреки, че не можал да отговори на въпросите, той е знаел кой може да отговори и това е било достатъчно. И въпреки, че ние също не можем да им отговорим, отделете време да зададете няколко от тях и това ще е добро начало.

Глава 9

Каква е вашата цена?

Да присъствате на забавно развлекателно представление с елементи на хазарт не е вашата представа за прекарване на ваканцията, но децата ви искаха да отидат и вие се предадохте. И сега сте тук и започвате да се наслаждавате. Трескавата атмосферата в залата е заразителна. Музиката е хубава, сцената е богато украсена и залозите са високи. Конферансието крещи: „Залозите са по-високи от всякога! Добре дошли на шоуто „Каква е вашата цена?“ Тъкмо се канехте да попитате съпругата си дали косата на конферансието е истинска, когато той съобщи общата сума на залозите: „Общата сума на залозите е 10 мил. долара!“ Присъстващите не се нуждаят от подтикване и веднага избухват аплодисменти. Конферансието крещи: „Това е най-богатата игра в историята. Днес някой ще си замине от тук с чек за 10 мил. долара!“

Вие се подсмивате и казвате на по-голямата си дъщеря: „Няма да съм аз. Никога не съм имал късмет в лотарията.“ Но тя ви прошепва: „Шшт, сега ще обявят името на печелившият.“

Досетете се чие име съобщиха. Докато траеше мигът на това съобщение, вие се превърнахте от зрител в играч. Децата ви изкрещяха, жена ви изпищя и хиляди очи се впериха в красивото момиче, което ви хвана за ръка и ви отведе на сцената. Конферансието заповяда: „Отворете завесата!“ Вие се обръщате и наблюдавате, докато завесата се дръпва настрани и вие не можете да си поемете дъх от това, което виждате. Блестящо червена ръчна градинарска количка, пълна с пари. Същото момиче, което ви отведе на сцената, сега бута количката към вас.

Конферансието с бисерно белите зъби ви пита: „Някога виждали ли сте 10 мил. долара?“ Вие отговаряте: „Никога не съм виждал.“ Публиката се смее, все едно че сте известен комик. Той ви кани: „Заровете ръцете си в тях. Хайде, гмурнете се.“ Поглеждате към семейството си. Едното от децата ви дрънка глупости, другото се моли, а жена ви размахва юмруците си с вдигнати нагоре палци. Как можете да откажете? Вие заравяте ръцете си в парите до раменете и после се изправяте, стискайки в ръката си една чисто нова 100-доларова банкнота. „Тя може да бъде ваша. Изборът е ваш. Единственият въпрос, на който трябва да отговорите е следният: „Каква е вашата цена?“

Отново избухват аплодисменти, оркестърът свири и вие преглъщате трудно. Зад вас се отваря втора завеса и открива огромен афиш, в горната част на който пише: „Какво сте готов да дадете?“ Конферансието обяснява правилата: „Единственото, което трябва да направите е, да се съгласите с едно условие и ще получите парите.“ Вие си прошепвате: „Десет милиона долара!“

Не един, не два, а десет милиона долара. Не е малка сума. Прекрасен фонд за бъдещето. Десет милиона долара ще стигнат за дълго време, нали? Ще платите обучението на децата. Пенсионирането ви ще бъде осигурено. Ще можете да отворите вратите на няколко нови коли или на нова къща (или на няколко къщи). Можете да бъдете значим дарител, когато имате такава сума. Да помагате на няколко сирачета. На помагате за изхранването на някои народи. Или за построяването на няколко църковни сгради. Внезапно разбирате: това е шансът на живота ви!

„Направете вашия избор. Просто посочете една от възможностите и парите ще бъдат ваши.“

Плътен глас от друг микрофон започва да чете списъка:

- Да дадете децата си за осиновяване.
- Да станете проститутка за една седмица.
- Да се откажете от американското си гражданство.
- Да напуснете църквата си.
- Да напуснете семейството си.
- Да убиете непознат човек.
- Да си направите операция за смяна на пола.
- Да напуснете жена си.
- Да смените расата си.

Конферансието обявява: „Това е списъка. А сега направете вашия избор.“ Засвирва тиха музика, публиката пази тишина и пулсът ви зачестява. Вие трябва да изберете. Никой не може да ви помогне. Вие сте на сцената. Решението е ваше. Никой не може да ви каже кое нещо да посочите.

Но има едно нещо, което аз мога да ви кажа – какво биха направили другите хора. Вашите съседни са дали своите отговори. В едно национално изследване на тях е бил зададен същия въпрос и мнозина казали какво биха направили:

- 7 % от отговорилите биха извършили убийство за тези пари.
- 6 % биха сменили расовата си принадлежност.
- 4 % биха сменили пола си.

Ако парите са движещата сила на сърцето ви, тогава това проучване разкрива, че парите са движеща сила на по-голямата част от американците. За да получат 10 мил. долара:

- 25 % биха изоставили семействата си.

- 25 % биха изоставили църквата си.
- 23 % биха станали проститутка за една седмица.
- 16 % биха изоставили брачния си партньор.
- 16 % биха се отказали от американското си гражданство.
- 13 % биха дали децата си за осиновяване.

Още по-показателно от това, което американците са готови да направят, за да получат 10 мил. долара е, че повечето от тях биха направили нещо. Две-трети от анкетираните биха се съгласили да направят поне едно, а някои от тях – няколко от предложените варианти. Иначе казано, мнозинството няма да слезе от сцената с празни ръце. Те са готови да платят цената, за да станат собственици на ръчната количка.

А вие какво ще направите? Или по-добре е да ви попитам: „Какво правите сега?“ Вие казвате: „Макс, бъди реалист. Аз никога не съм виждал 10 мил. долара.“ Възможно е да не сте виждали, но ако имате шанса да спечелите 1000 или 100, или 10 долара. Сумата може да не е същата, но изборите са същите. Което прави въпроса още по-смущаващ. Някои хора са готови да се откажат от семействата си, от вярата си или от морала си за далеч по-малка сума от 10 мил. долара.

Исус е използвал следната дума за такова поведение: лакомия. Освен това, Исус е имал дефиниция за лакомията. Според него, лакомията е практикуването на оценяване на живота чрез притежанията.

Лакомията приравнява стойността на човека със сумата на парите, които той има в портмонето си.

1. Ако имате много пари = вие сте важен човек.
2. Ако имате малко пари = вие сте дребна личност.

Предвидими са последиците от тази философия. Ако ние се равняваме на сумата от парите, които притежаваме, тогава във всички случаи най-важното е това, което притежаваме. Никоя цена не е твърде висока. Тогава сме готови да платим каквото ни поискат, за да притежаваме парите. Разбира се, много малко са хората, които биха демонстрирали безсрамна лакомия. Исус е знаел това, поради което ни е предупредил да се пазим „от всякаква лакомия“ (Лука 12:15 – мой превод). Лакомията се извява по много начини.

Когато живеехме в Рио де Жанейро, Бразилия, аз посетих един член на нашата църква. Той беше силен лидер в църквата, но в продължение на няколко недели не беше идвал в църквата. Приятели ми казаха, че той е наследил известна сума пари и сега строел къща. Намерих го на строежа. Той беше наследил 3 мил. долара. С парите си беше купил малък парцел в съседство до един мръсно блато. Размерите на парцела бяха колкото е размера на един гараж. Там, с ръцете си, той изграждаше едноетажна къща. Разведе ме да видя строежа и това ни отне 20 секунди. После седнахме там да поговорим. Аз му казах, че той ни липсва и че църквата иска той да се върне. Той замълча, после се обърна и погледна към къщата. След това се обърна към мен и аз видях, че очите му са насълзени. Той ми каза: „Прав си, Макс. Разбирам, че просто съм станал твърде лаком.“

Лаком? Искаше ми се да му кажа: „Ти сториш колиба край едно блато и наричаш това лакомия?!“ Но не казах нищо, защото той беше прав. Лакомията е относителна. Тя не се определя от стойността на което и да е нещо; тя се определя от цената, която вие трябва да платите. Ако за да притежавате нещо, трябва да платите със загубата на вярата си или на семейството си, тогава цената е прекалено висока.

Ето това иска да ни каже Исус в притчата за лакомията на богаташа, чиито ниви родили много плод (Лука 12:16-21). На този човек му се паднал голям доход от неговата инвестиция и той събрал богата реколта. Установил, че ще има излишък и си задал завидния въпрос: „Какво ще направя с това, което съм спечелил?“ Не му отнело много време, за да реши. Той ще запази всичко за себе си. Ще намери начин да складира реколтата така, че от тук нататък да живее добре. И какъв е неговия план? Да натрупва. А каква е целта му? Пиене, ядене, бляскав живот и лежане. Премести се да живееш в „Слънчевия пояс“ (*Коментар: „Слънчевият пояс“ са Флорида и няколко съседни южни щати във САЩ. Д.Пр.*), играй голф, лежи по гръб и си почивай.

Внезапно този човек умира и се чува друг глас. Гласът на Бога. Бог няма нищо добро, което да каже за този човек. Първата му дума е: „Глупако!“ На земята този човек е бил уважаван. Той бил почетен с прекрасно погребение и тялото му било поставено в махагонов ковчег. Хора, облечени със скъпи сиви спортни костюми изпълнили погребалната зала с похвали за опитния бизнесмен. Но на предната скамейка е семейството и децата му, които вече е започнали да се карат заради бащиното си наследство. Бог казва: „Глупако! Кой ще вземе тези неща, които си приготвил за себе си?“ (Лука 12:20 – мой превод) Човекът пропилял целия си живот, за да има къща, построена от карти за игра. Той никога не бил виждал бурята. А сега вятърът задухал.

Но бурята не е единственото нещо, което този човек не е видял. Той никога не видял Бога. Обърнете внимание на първите му думи, след като спечелил имането: „Какво ще трябва да направя?“ (ст.17 – мой превод). Той отишъл на погрешно място и задал погрешен въпрос. Какво ли щеше да стане, ако беше отишъл при Бога и беше попитал: „Боже, какво ще поискаш да направя аз?“

Грехът на този човек не се е състоял в това, че той е планирал бъдещето. Грехът му се е състоял в това, че в неговия план не е имало място за Бога. Представете си, че някой се отнася към вас по същия начин. Да кажем, довеждате в къщата икономка, която да живее и да се грижи за дома ви през съботата и неделята,

когато вие няма да сте у дома. Давате ѝ ключовете, парите и инструкциите, и заминавате. Когато се върнете, вие установявате, че къщата ви е боядисана в розов цвят. Ключалките на вратите са сменени и се налага да натиснете звънеца и икономката отваря вратата. Но още преди да успеете да кажете нещо, тя ви въвежда вътре и казва: „Вижте как украсих къщата си!“ Камината е заменена със стаен водопад. Килимът е заменен с розови теракотни плочки и на стените са закачени портрети на Елвис Пресли, монтирани върху червено кадифе.

Вие казвате: „Но това не е вашата къща. Това е моята къща.“

Бог ни напомня: „Това не са ваши притежания. Те са мои.“ „*Господ притежава света и всичко в него – небесата, даже най-високите небеса са неговии.*“ (Втор.10:14 – мой превод)

Най-важното финансово правило на Бога е следното: Ние не притежаваме нищо. Ние сме управители, а не собственици. Служители, а не земевладелци. Хора по поддръжката, а не господари. Нашите пари не са наши; те са неговии.

Но този човек не се замислял над това. Обърнете внимание, че Исус не е критикувал голямото богатство на този човек. Той е критикувал неговата арогантност. Думите на този богат човек свидетелстват за неговия приоритет:

„*Ето какво ще направя...*

Ще съборя...

Ще построя...

Тогава ще кажа на себе си: „Имам достатъчно добри неща...“ (Лука 12:18-19 – мой превод)

Веднъж помолили един ученик в основното училище да даде определение на думите „Аз“ и „Мое.“ Той отговорил: „Това са „Агресивни местоимения.““ Този човек бил агресивно концентриран само в себе си. Неговият свят бил ограден само за него. Той бил сляп и не виждал Бога, не виждал другите хора, а виждал единствено себе си.

Бог ме казал: „*Глукаво! Тази нощ живота ти ще бъде отнет.*“ (ст.20 – мой превод) Не е ли странно, че този човек е имал достатъчно разум за да натрупа богатство, но не е имал достатъчно разум, за да се подготви за вечността? Още по-странно е, че и ние правим същата грешка. Искам да кажа, че Бог не пази в тайна от нас бъдещето. Един поглед в гробището би ни напомнил; всеки човек умира. Едно посещение на погребение би ни убедило; ние не вземаме нищо със себе си.

Катафалката не влачи каравана след себе си.

Скъпи хора, не бутайте количка пълна с 10 мил. долара. Шоуто за което ви разказах беше измислено, но фактите са истински. Вие сте на сцената. На вас ви е дадена награда. Залогът е голям. Много голям.

Каква е вашата цена?

Глава 10

Бакалски стоки и милост

Тази история дойде при мен чрез един приятел, който я чул от свой приятел, който пък я чул кой знае от къде. Възможно е тя да е била предавана от поколение на поколение, но ако има даже капчица истина в това, което чух, си заслужава тя да бъде преразказана.

Мъж купувал някои неща в супермаркета на една военна база. Той не се нуждаел от много неща, само малко кафе и един хляб. Застанал на опашката пред касата. Зад него стояла жена с пълна количка, която била препълнена с бакалски стоки, дрехи и един видеокасетофон. Когато дошъл неговия ред, мъжът застанал на мястото за проверка на покупките и за плащане. Продавачът го поканил да изтегли еди билет от един празен домашен аквариум и му обяснил: „Ако изтеглите печелившия билет, вашите покупки ще бъдат безплатни.“ Купувачът попитал: „Колко печеливши билети има в кутията?“ „Само един.“

Кутията била пълна, така че шансът бил малък. Но въпреки това мъжът изтеглил един от билетите и може би няма да повярвате, но това се оказал печелившият билет! Каква изненада. Но след това той осъзнал, че е купил само кафе и хляб. Какво разхищение. Но този мъж бил съобразителен. Обърнал се към жената зад него, която била напазарувала цяла планина с покупки и казал: „Разбра ли скъпа? Ние спечелихме! Не трябва да плащаме нито едно пени.“

Тя го погледнала и той ѝ намигнал. И по някакъв начин се оказало, че тя въобще няма да има нужда да плаща за покупките си. Тя застанала до него. Поставила ръката си в неговата и се усмихнала. И за един миг, стоейки един до друг, те били женени благодарение на добрия късмет. На паркинга отвън тя консумирала временния съюз с една прегръдка и целувка, и тръгнала по пътя си с една прекрасна история, която щяла да разказва на приятелите си.

Аз много добре знам, че това, което са направили двамата е малко непочтено. Той не би трябвало да лъже и тя не би трябвало да се преструва. Но даже вземайки предвид това, това е красива история.

История, която не е много различна от нашата собствена история. Ние също бяхме дарени с милостта на една изненада, която е още по-голяма от изненадата на жената. Защото въпреки, че стойността на нейните покупки е била голяма, тя можеше да я плати. А ние даже не можем да започнем да плащаме за нашите покупки. Подобно на жената, на нас ни е даден дар. Не точно подарък на касата в магазина, а пред съдията в съда. И ние също станахме невяста. Не точно за един миг, а за вечността. И не просто за бакалските стоки, а за празненството.

Нямаме ли някоя прекрасна история, която да разкажем на приятелите си?

Глава 11 Изборът

Тихо е. Рано е. Кафето ми е горещо. Небето все още е черно. Светът все още спи. Денят идва. След малко денят ще дойде с изгрева на слънцето. Тишината на зората ще бъде заменена от шумът на деня. Спокойната самота ще бъде сменена от тропота на човешката раса. Убежището на ранното утро ще бъде завладяно от решенията, които трябва да бъдат взети и от сроковете, които трябва да бъдат спазени.

През следващите 12 часа аз ще бъда изложен на изискванията на деня. Сега е моментът да направя своя избор. Поради случилото се на Голгота, аз съм свободен да избирам. И аз избирам.

Избирам любовта...

Нито едно обстоятелство не оправдава омразата; никаква несправедливост не е основание за горчивината. Аз избирам любовта. Днес ще обичам Бога и това, което Бог обича.

Избирам радостта...

Ще покаям моят Бог да бъде Бог на обстоятелството. Ще отхвърля изкушението да бъда циничен...инструментът на мързеливия мислител. Ще откажа да гледам на хората като на нещо, което е по-малко от човешки същества, които са създадени от Бога. Ще откажа да гледам на какъвто и да е проблем като на нещо по-малко от шанса да видя Бога.

Избирам мира...

Ще живея опростен и ще прощавам, за да мога и аз да живея.

Избирам търпението...

Няма да обръщам внимание на неудобствата на света. Вместо да проклинам този, който е заел моето място, аз ще го покаям да направи това. Вместо да се оплаквам, че чакането е твърде дълго, аз ще благодаря на Бога за възможността да се моля. Вместо да стискам юмрук, когато ми възлагат нова работа, аз ще я посрещам с радост и смелост.

Избирам благостта...

Ще бъда благ към бедните, защото те са самотни. Ще бъда благ към богатите, защото те се страхуват. Ще бъда благ и към горчивите, защото така се отнася и Бог към мен.

Избирам милостта...

Ще предпочета да остана даже без никакви пари, вместо да спечеля нечестно даже един долар. Ще предпочета да бъда пренебрегван, вместо да се хваля. Ще си признавам грешките още преди да съм обвинен. Аз избирам милостта.

Избирам верността...

Днес ще спазвам обещанията си. Длъжниците ми няма да съжаляват, че са ми се доверили. Хората с които работя няма да се съмняват в думите ми. Жена ми няма да се съмнява в обичта ми. Децата ми никога няма да се страхуват, че техния татко няма да си дойде у дома.

Избирам кротостта...

Нищо не се спечелва чрез сила. Избирам да съм кротък. Ако повиша гласа си, нека това да е само за възхвала на Бога. Ако стисна юмрук, нека това да е само докато се моля. Ако предявя някакво изискване, нека то да е само към мен самият.

Избирам самоконтролът...

Аз съм духовно същество. След като това тяло умре, духът ми ще литне. Отказвам да позволя на това, което ще изгние, да управлява онова, което е вечно. Избирам самоконтрола. Ще се опивам само от радостта. Страстта ми ще бъде възбуждана единствено от вярата ми. Ще бъда подвластен само на влиянието на Бога. Ще бъда учен само от Бога. Избирам самоконтрола.

Любов, радост, мир, търпение, благодат, милост, вяност, кротост, самоконтрол. На тези неща посвещавам деня си. Ако имам успех, аз ще благодаря. Ако не успея, ще потърся Божията милост. И тогава когато този ден си отиде, ще поставя главата си на моята възглавница и ще си почина.

Глава 12 Пророкът

Исках да закуся, а получих пророк. Тази сутрин спрях до един мол на път за моя офис. Трябваше да изпълня една поръчка и докато бях там, реших да изпълня още една. Отидох до щанда за деликатеси, за да си поръчам закуска. За няколко долара човек може да си купи толкова яйца и колбаси, колкото може да изяде. Дължината на обиколката на талията ми и лекарят не ми позволяват да правя това всеки ден, но тъй като вече бях в магазина и не бях ял...

Пророкът имаше същото намерение. Не някакъв пророк от Библията, а пророк с Библия. Дебела, орфана Библия със сини корици. Самият той беше нисък и слаб – много крехък мъж с късо подстригана и несресана коса и гъста червеникава брада.

Когато влязох там, той вече поръчваше храната си, старателно и педантично: „Сервирате ли закуска „тако“ без месо?“ „Да.“ „Само картофи и яйца?“ „Да.“ „Солени ли са?“ „Не.“ „Какво е количеството на картофите?“ Продавачката повдигна чинията, за да може той да види. „А какво е количеството на „такото“? Може би той искаше да е сигурен, че това, което ще получи си заслужава парите. Или пък спазваше някаква религиозна диета? Или просто беше придирчив? Не бих могъл да кажа. Но видях, че той беше вежлив, неприятно вежлив.

Той носеше дървена вила (вероятно съвременна версия на дървената вила, която в древността са използвали за „отвяване“ на житото, т.е. за отделянето на зърното от сламата и плевата.) Робата му беше синя, а под нея имаше риза, направена от хавлиена тъкан.

Докато в кухнята подготвяха храната за пророка, при него дойде втори служител. Той си мислеше, че поръчката на пророка не е взета и го попита дали се нуждае от помощ. „Не, аз вече направих поръчката си, но понеже ме попитахте, мога ли да ви попитам дали вие вярвате в Исус Христос? Аз съм пророк и съм изпратен при вас.“ Служителят не знаеше как да му отговори. Погледна към жената на щанда, която изви главата си настрани, за да не се види изражението на лицето ѝ и повдигна рамене. Служителят погледана към мен, а след това погледна встрани. После погледна отново към пророка и измърмори нещо като „Благодарим ви, че дойдохте тук“ и след това ме попита дали имам нужда от неговата помощ.

Аз имах нужда и му казах какво искам. И докато чаках, пристигна порцията „тако“ за пророка. Той си беше поръчал безалкохолна напитка, но без лед. Както и вода – в картонена чаша. Той беше изненадан от цвета на безалкохолната си напитка. „Аз си мислех, че ще бъде оранжева на цвят.“ Жената на щанда отговори: „Не, тя е безцветна.“ Имах плаха надежда, че пророкът ще се опита да извърши чудо – да промени цвета на безалкохолната напитка от прозрачен в оранжев. Но той не направи това, а просто интерпретира момента така: „В живота наистина не е важен цвета на напитките, които пиете, нали?“ Усмихна се на жената на щанда, усмихна се на служителите и после се усмихна на мен. И всички ние също му се усмигнахме.

Тъй като той носеше Библия в едната си ръка и дървената вила в другата, аз се чудех как ще отнесе подноса с храната си до масата за хранене. Поради това му предложих да ми помогна. Но той отказа. „Благодаря ви в името на Исус, че предложихте да ми помогнете, но аз мога да се справя.“

Той постави подноса върху чашата с безалкохолната напитка и по някакъв начин взе чашата с водата с другата си ръка, в която държеше Библията и дървената вила. Докато правеше това той почти щеше да изпусне всичко, поради което аз отново предложих да ми помогна. „Няма нужда, но в името на Исус ви благославям, че ми предложихте помощта си.“ А след това се обърна към жената на щанда и ѝ каза: „Благославям ви в името на Исус Христос за любезното ви съдействие.“ След това се обърна към другия служител и му каза: „Благославям ви в името на Исус Христос.“ Той не каза защо прави това. Предположих, че това е универсално благословение.

След като ни благослови, той се обърна, за да се оттегли и отиде при масата си. Наблюдавах очите на жената на щанда, докато тя маркираше закуската ми. Без въобще да я познавам, аз се питах какво ли си мисли тя. Питах се какъв ли беше резултатът от срещата ѝ с пророка за оформянето на нейното мнение за Исус, когото пророкът представляваше? Мислех да ѝ кажа нещо, но не знаех какво. Готвех се да ѝ кажа: „Аз и този пророк сме от един и същи отбор, само че имаме различни методи на работа. Да си християнин всъщност не означава, че трябва да носиш дървена вила.“ Но преди да успея да ѝ кажа това тя се обърна, заговори с някакъв друг човек. Поради това аз се обърнах, за да изляза.

Тогава се сблъсках с Лоуренс. Той е приятел от моята църква. Не е дребна работа човек да се сблъска с Лоуренс, защото той е бивш професионален играч по американски футбол. Всичко свързано с него е голямо и съобразено с размерите му. За цяла седмица можете да запомните една здрава прегръдка на Лоуренс. И той направи точно това с мен – прегърна ме, здрависа се топло и най-искрено се поинтересува от състоянието ми. Разговорът ни продължи само няколко минути и след това той тръгна по своя си път, а аз – по моя.

И докато напусках закусвалнята, аз бях поразен от контраста на двете срещи. Както пророка, така и Лоуренс са последователи на Христос. И двамата не се срамуват от вярата си. И двамата обичат да носят Библия. И двамата обичат за благославят хората. Но до тук свършват приликите между тях.

- Единият е обут със сандали и носи дървена вила, а другия е обут с обувки за тенис и дънки.
- Единият е облечен като Исус, а другият постъпва като Исус.
- Единият представя себе си като пратеник на Христос, а другия не се нуждае от представяне.
- Единият възбуди любопитството ми, но другият развъълнува сърцето ми.

И нещо ми каза, че ако лично Исус беше тук, в Сан Антонио и аз се бях срещнал с него в супермаркета, аз нямаше да го разпозная поради неговата дървена вила, робата и голямата му Библия. Аз щях да го разпозная заради неговото добро сърце и заради любезните му думи.

ЧАСТ 2

ДОКОСВАНЕТО НА МАЙСТОРА

В последните години от живота си Бетовен с часове свирел на един счупен клавесин. Този инструмент бил негоден. Част от клавишите му липсвали. Част от струните му не били опънати добре. Не бил настроен и дразнел слуха.

Въпреки това великият пианист свирел на него, докато от вълнение сълзи започвали да текат по бузите му. Когато го гледате, вие ще си кажете, че той чува невероятно хубава музика. И наистина е било така, защото той е бил глух. Бетовен чувал този звук на инструмента, който той би трябвало да произвежда, а не звукът, който той всъщност е произвеждал.

Някога чувствали ли сте като този повреден клавесин на Бетовен? Не в тон? Неадекватен? Че работата ви е ненавременна и незначителна? Някога запитвали ли сте се какво прави Бог, когато инструмента е счупен? Какво се случва с песента, когато струните не са настроени? Как реагира Майстора, когато клавишите не работят?

Дали той се обръща и си заминава? Дали изисква инструмента да бъде сменен? Дали Бог изхвърля на боклука това, което е остаряло? Или търпеливо настройва инструмента, докато чуе мелодията, която иска да чуе?

Ако сте си задавали тези въпроси (а кой не си ги е задавал?), аз искам да ви дам да прочетете някои мисли. Подбрах една любопитна група от свидетелства, на която си мисля, че ще се насладите. В следващите страници ще намерите:

- Обяснение защо Магьосникът от Оз не е включен в Библията.
- Разказ за една раздразнена луна.
- Едно древно интервю с Моисей и Йосафат.
- Съобщението на един шурец и обичайната диета на храната, преди да е съдвкана.

Някои от главите са забавни, а друг са сериозни. А трети са измислени. Някои са истински. Но всички те имат отговор за хората, които се чувстват, че са като счупения клавесин на Бетовен. Всички те работят заедно, за да окуражат уморения инструмент. Всички те се надяват да ви покажат как Майсторът Музикант поправя това, което ние не можем да поправим и чува музиката тогава, когато ние не я чуваме.

Глава 13

Когато шурците ви дразнят

Простете ми, ако тази глава е несвързана. Когато пиша, аз съм ядосан. Ядосан съм на един шурец. Той е шумен и противен. Той е скрит. И той ще е в голяма опасност, ако някога го намеря.

Той пристигна рано в кабинета ми. Два часа преди да звънне будилника ми. Аз бях тук. С навити ръкави и с бръмчаш компютър. Мислех си: „Победи телефоните.“ Планирах да стана рано сутринта преди изгрева на слънцето. Да изпреваря раждането на деня.

А сега постоянно си мърморя: „Хвани този щурец.“ Нямам нищо против природата. Обичам чуруликането на канарчето. Приятно ми е шумоленето на вятъра в листата на дърветата. Но скърцането на щурца преди зазоряване ме дразни. Поради това коленича и проследявам откъде идва звука в кабинета ми. Надничам под кутиите. Измъквам книги от рафтовете. Лягам по корем и поглеждам под бюрото ми. Това е смиряващо. Аз бях саботиран от едно малко насекомо. Кой е този нагъл досадник, който смалвява човека до нивото на ловец на насекоми?

Най-накрая изолирах престъпника. Глупости, оказва се, че той е зад библиотеката. Извън моя достъп. Скрит в убежище от шперплат. Не мога да стигна до него. Единственото, което мога да направя, е да хвърлям химикалки в основата на библиотеката. И аз го правя. Бум. Бум. Бум. Един след друг. Артилерийски огън от химикалки. Накрая щурецът млъква.

Но тишината трае само една минута. Поради това ми простете, че мислите ми са разпокъсани, но след всеки параграф аз изстрелвам снаряди. Така не може да се работи. Не е това начинът да се започва денят. Подът в кабинета ми е в безпорядък. Панталоните ми са изцапани. Влакът на мислите ми е дерайлирал. Как можете да пишете за гнева, когато в кабинета ви е това глупаво нещо?

Е, най-после. Предполагам, че сега мозъка ми отново е в ред след всичко това...

Гневът. Тази сутрин е лесно да дам определение на това състояние: Гневът е шумът на душата. Гневът е невидимия дразнител на сърцето. Гневът е безмилостният нашественик в тишината.

- Точно като щурца, гневът дразни.
- Точно като щурца, гневът не е лесно да бъде накаран да млъкне.
- Точно като щурца, гневът има своя начин да се усилва, докато се превърне в единствения звук, който чуваме. Колкото по-гръмогласен е той, толкова по-отчаяни ставаме ние.

Когато отношението към нас е лошо, автоматичната ни реакция е да се почувстваме засегнати и обидени. Инстинктивно стискаме юмруци. Да отговорим по същия начин е съвсем естествено. И точно в това е проблемът. Отмъщението е природно, а не духовно действие. „Зъб за зъб“ е правилото на джунглата. А милостивото отношение е правилото на Божието царство.

Някои от вас си мислят: „Макс, на теб ти е лесно да кажеш това, понеже седиш в кабинета си и най-големият ти дразнител е един щурец. Трябва да се опиташ да поживееш с жена ми.“ Или, „Да ти се налага да се справяш с миналото ми.“ Или, „Ти трябваше да отглеждаш децата ми. Ти не знаеш колко лошо се отнасяше към мен бившият ми съпруг/а. Ти се нямаш представа колко труден беше живота ми.“

И вие наистина сте прави, аз няма представа. Но аз имам много ясна представа колко окаяно ще бъде бъдещето ви, ако вие не се справите с гнева си. Рентгеновата снимка на душата на отмъстителният човек разкрива тумора на горчивината и язвителността: черен, опасен и злокачествен. Раково образование на духа. Неговите смъртоносни влакна си вият около края на сърцето и го разрушават. Вие не можете да промените това, което се е случило вчера, но можете да промените вашата реакция към случилото се вчера. Вие не можете да промените миналото си, но можете да промените вашата реакция към миналото си.

Може би казвате, че това е невъзможно? Позволете ми да се опитам да ви покажа, че е възможно. Представете си, че произлизате от голямо семейство – около една дузина деца. Всички деца са от един баща, но имат 4-5 различни майки. Представете си, че вашия баща е мошеник и е бил такъв от много дълго време. Всички хора знаят това. Всички знаят, че той е измамил чичо ви и го е лишил от наследството му. Всички знаят, че той е избягал като страхливец, за да не бъде заловен.

Представете си, че вуйчото на вашия баща е измамил баща ви и го е оженил за сестрата на майка ви. Вуйчо ви напил баща ви преди сватбата и накарал грозната си дъщеря да отиде пред олтара вместо красивата си дъщеря, за която баща ви е мислел, че се жени.

Но това не отчаяло баща ви. Той се оженил и за двете сестри. Жената, която обичал нямала деца, поради което той спал с нейната слугиня. Всъщност баща ви имал навика да спи с повечето от домашните слугини. Вследствие на това повечето от братята и сестра ви приличат на готвачи.

Най-накрая невестата, за която баща ви в началото искал да се ожени забременяла...и се раждате вие. Вие сте любимият син...и братята ви знаят това.

Вие получавате кола, а те – не. Вие получавате костюми на „Армани“, а те – костюми от супермаркета. Лятно време вие отивате на почивка, а те работят на полето. Вие получавате образование, а те получават ядове. И те си отмъщават. Продават ви на някакви чужденци, които ви качват на самолет за Египет, а братята казват на баща ви, че вие сте застрелян от снайперист. Вие установявате, че сте заобиколен от хора, които не познавате, учите език, който не разбирате и живеете сред култура, която никога не сте виждали.

Може би си мислите, че това е някаква измислена приказка. Не. Това е историята на Йосиф. Любим син на едно странно семейство, той е имал всички основания да бъде ядосан.

Но той се опитал да направи най-доброто в тази ситуация. Станал главен слуга в дома на шефа на Секретната служба. Жената на неговия началник се опитала да го прелъсти и когато той отказал, тя се разярила и той бил пратен в затвора. Фараонът научил, че Йосиф може да обяснява сънищата и го накарал да му разтълкува собствените му сънища.

Когато ги разтълкувал, Йосиф бил изведен от затвора и бил поставен в двореца, за да стане премиер на Египет. Това била втората по важност длъжност в страната. Йосиф се покланял единствено на Фараона. През това време настанал глад и Яков, бащата на Йосиф, изпратил синовете си в Египет за да купят жито оттам. Когато отишли там и застанали пред човека, който разрешавал да се направи продажбата, братята не знаели, че стоят пред същия брат, когото са продали на циганите преди 22 години. Те не познали Йосиф, но Йосиф ги познал. Малко оплешивели и надебелели, но това били същите братя. Представете си мислите на Йосиф. Последният път, когато видял тези лица, той гледал от дъното на ямата нагоре към тях. Последният път, когато чул тези гласове, те му се присмивали. Последният път, когато произнесли името му, те го хулели. Сега е неговия шанс да си отмъсти. Той има пълен контрол. Едно щракване с пръстите му и братята му ще бъдат убити. А още по-добре е да постави белезници на ръцете и краката им и да им позволи да видят какво представлява египетската тъмница. Нека те да спят в калта и да мият с парцал подовете. Нека те да научат египетския език.

Йосиф е имал силата да си отмъсти. А в отмъщението има сила. Опияняваща сила. Не сме ли вкутали от нея и ние? Не сме ли били изкушавани и ние да си отмъстим?

Докато придружаваме нарушителя в съдебната зала, ние обявяваме: „Той ме нарани!“ Членовете на журито поклашат главите си с възмущение. Ние обясняваме: „Той ме изостави!“ и ехото на залата повтаря нашето обвинение. Съдията изръмжава: „Виновен!“, докато удря с чукчето си. Журито се съгласява: „Виновен!“ Публиката също обявява: „Виновен!“ Ние се наслаждаваме на този момент на справедливостта. С наслада изяждаме това парче месо. Така продължаваме събитието. След това отново и отново разказваме историята.

А сега нека за момент да спрем филмовата лента на тази сцена. Имам един въпрос. Не към всеки от вас, а към някои от вас. Някои от вас са в съдебната зала. Съдебната зала на недоволството и оплакването. Някои от вас преразказват същото нараняване всеки път, когато намерите някой, който е готов да ви изслуша. Към тези от вас имам следния въпрос: „Кой ви направи Бог? Не искам да кажа, че сте самонадеяни и наперени, но защо вършите Божията работа вместо Бога?“

Бог е казал: „Отмъщението е Мое. Аз ще отплатя.“ (Евр.10:30 – мой превод)

„Не казвай: „Ще ти отмъстя за злото, което направи.“ Чакай Господа и Той ще оправя нещата.“ (Пр.20:22 – мой превод)

Правосъдието е работа на Бога. Да мислим по друг начин означава да считаме, че Бог не може да отсъжда справедливо. Отмъщението е акт на неуважение към Бога. Когато отвърщаме на удара с удар, ние всъщност казваме: „Боже, знам, че отмъщението е твоя работа, но не мисля, че твоето наказание ще е достатъчно строго. Мисля, че е по-добре в този случай аз да взема нещата в ръцете си. Ти имаш склонността да си мекушав.“

Йосиф разбира това. Вместо да отмъсти, той разкрил пред братята си кой е и поискал баща му и цялото му семейство да дойдат в Египет. Той ги дарил с безопасност и им осигурил място, където да живеят. И те живели в хармония в продължение на 17 години. Но тогава Яков умрял и дошъл часът на истината. Братята имали предчувствието, че след смъртта на Яков те ще бъдат щастливи, ако успеят да излязат живи от Египет. Поради което отишли при Йосиф и го помолили за милост. „Преди да умре, баща ти ни заповяда така...“ „Кажете на Йосиф да ви прости.“ (Бит. 50:16-17 – мой превод) (Принуден съм да се усмихна на мисълта, че зрели мъже могат да говорят по този начин. Не ви ли се струва, че те хленчат като деца: „Тате каза да бъдеш добър към нас“?)

И как отговорил Йосиф? „Когато получи съобщението, Йосиф се разплака“ (Бит.50:17 – мой превод). Сълзите му умолявали: „Какво повече трябва да направя? Аз ви дадох дом. Грижих се за семействата ви. Защо все още се съмнявате в милостта ми?“

Моля ви, прочетете внимателно двете твърдения, които той казал на братята си. Първо той попитал: „Мога ли да направя това, което само Бог може да направи?“ (ст. 19 – мой превод)

Мога ли да повторя това, което е очевидно? Отмъщението принадлежи на Бога! А ако отмъщението принадлежи на Бога, тогава то не е наше. Бог не ни е молил ние да изравняваме резултата или да раздаваме възмездие. Никога.

Защо? Отговорът се намира във втората част на твърдението на Йосиф: „Вие възнамерявахте да ми навредите, но Бог превърна вашето зло в добро, за да спаси живота на много хора, което и стана.“ (ст.20 – мой превод)

Прощаването става по-лесно, когато имаме широкообхватно виждане. (*Мой коментар: Една мъдрост казва: „Мисли глобално, действай локално.“ Нека се стремим да имаме общ поглед върху всичко, което става около нас, да намираме своето място в цялата картина и да действаме в хармония с ролята, която ни е възложена от Бога и с общия развой на събитията.*) Йосиф е имал такова широкообхватно виждане и е успявал да види цялата картина. Той отказал да се фокусира в предателството на братята си и да пренебрегне верността на неговия Бог.

Винаги е полезно да виждаме голямата картина. Преди време бях в чакалнята на едно летище и забелязах, че влезе един познат. Аз не бях го виждал от отдавна, но често си мислех за него. Той беше в процес на развод с жена си и аз бях достатъчно близък за да знам, че донякъде вината беше негова. Забелязах, че той не беше сам. До него имаше жена. Помислих си: „Я виж какъв негодник! Само преди няколко месеца се разведе и сега има друга жена.“

Всяка мисъл да го поздравя изчезна от главата ми, докато осъждах характера му. Но тогава той ме видя и ми помахна с ръка. След това тръгна към мен. Аз бях заловен. Бях в капана. Трябваше да отида и да се срещна с този негодник. Така и направих. „Макс, запознай се с моята леля и с нейния съпруг.“ Задавих се. Не бях забелязал мъжа. „Ние отиваме на среща на членовете на нашето семейство. Знаем, че те наистина биха искали да се срещнат с теб.“ Вуйчото на приятелят ми каза: „Ние използваме вашите книги в нашето домашно изучаване на Библията. Вие сте стигнали до някои прекрасни проникновения.“ Казах си: „Ох, само ако знаехте!“ Аз бях извърших обичайният грях на непросителността. Бях произнесъл присъдата, без да знам историята.

Да простим на някой човек, това означава да признаем ограничеността си. На нас ни е дадено само едно парченце от пъзела на живота. Единствено Бог има картината, която е поставена върху капака на кутията.

Да простим на някого, означава да отдадем почит. Прощката не означава, че ние казваме, че нарушителят е прав. Когато прощаваме, ние казваме, че Бог е справедлив и ще направи това, което е правилно. Нямаме ли достатъчно друга работа за вършене, за да не се опитваме да вършим и работата на Бога? И знаете ли какво? Аз забелязах нещо. Щурецът мълчи. Толкова се концентрирах в писането на тази глава, че забравих за него. От един час не съм хвърлял химикалка. Може да е заспал.

Може би той искаше да направя точно това, а аз продължавах да го събуждам с моите химикалки. Накрая той си почива. Аз свърших тази глава. Забележително е това, което постигаме, когато се отървем от гнева си.

Глава 14

Виждайте това, което очите не могат да видят

Стоя на 6 крачки от края на леглото. Ръцете ми са отворени и протегнати. На леглото е четиригодишната Сара – готова за скок като игриво коте. Тя ще скача. Но все още не е готова, защото аз съм твърде близо до нея. Тя се изправя и се осмелява да каже: „Тате, отдръпни се още по-назад.“ Аз театрално отстъпвам, поздравявайки я за смелостта ѝ. Правя две големи крачки назад и спирам. Питам: „Още?“ „Да!“ пищи Сара, скачайки на леглото.

С всяка стъпка тя се смее, ръкопляска и жестикулира за още стъпки. Когато съм на другата страна на каньона, когато съм извън обсега на смъртен човек, когато съм се превърнал в мъничка фигурка на хоризонта, тя ме спира. „Там, спри там.“

„Сигурна ли си?“ „Сигурна съм,“ - вика тя. Протягам ръцете си. Тя отново се подготвя да скочи, а след това скача. Супермен без пелерина. Парашутист без парашут. Само сърцето ѝ се издига по-високо от тялото ѝ. В този момент във въздуха нейната единствена надежда е нейният баща. Ако той се окаже слаб, тя ще падне. Ако се окаже груб, тя ще се сгромоляса. Ако се окаже, че е разсеян, тя ще се строполи върху твърдия под.

Но тя не познава този страх, защото познава баща си. Тя му се доверява. Четирите години, преживяни заедно са я убедили, че той е надежден. Той не е супермен, но е силен. Той не е светец, но е добър. Той не е брилянтен, но на него не трябва да му бъде напомняно да хване детето си, когато то скочи. И тя скача. И лети. И аз я хващам и двамата се радваме на сватбата между нейното доверие и моята вяроност.

Стоя на около един метър от друго легло. Този път никой не се смее. Стаята е церемониално сериозна. Една машина вкарва въздух в умореното тяло. Монитор монотонно отмерва ударите на износеното сърце.

Жената в леглото не е дете. Тя е била дете, но някога. Преди десетилетия. Тя е била, но сега не е. Подобно на Сара и тя трябва да се довери. Само преди няколко дни излезе от операционната зала, но ѝ казаха, че отново трябва да се върне там. Нежната ѝ ръка стиска моята. Очите ѝ са замъглени от страх. За разлика от Сара, тя не вижда баща. Но нейния небесен Баща я вижда. „Довери му се,“ - казвам аз и на двама ни. Вярвай на гласа, който прошепва името ти. Вярвай, че ръцете ще те хванат.

Седя край масата срещу един добър мъж. Добър и изплашен. Страхът му е искрен. Цените на акциите на борсата падат надолу. Процентът на инфлацията се изкачва нагоре. Той трябва да изплаща заплати на служителите си и да плаща сметки. Той не е пропилял пари, нито е играл хазарт. Той е работил здраво и се е молил често, но сега е изплашен. Под вълнения костюм лежи едно плахо сърце. Той разбърква кафето си и ме гледа с очите на Койота Уили, когато разбира, че е продължил да бяга отвъд края на пропастта. Той е Петър, който върви по водата и вижда бурята, а не Исус. Той е Петър сред вълните, който чува свистенето на вятъра, но не и гласа на Господа. Приканвам го: „Вярвай!“ Но думата отскача от него. Той не е свикнал с такава чудатост. Той е човек на разума и на логиката. Даже когато хвърчилото лети над облаците, той продължава да държи връвчицата. Но сега връвчицата се е скъсала. И небето е мълчаливо.

Стоя на един метър от огледало и виждам лицето на мъж, който се е провалил...който е предал своя Създател. Отново. Аз обещах, че няма да направя това, но го направих. Мълчах тогава, когато трябваше да съм смел. Седях на стола, когато трябваше да се изправя и да защита позицията. Ако това беше за пръв път, щеше да е различно. Но не е. Колко пъти може човек да пада и да очаква, че ще бъде хванат, за да не се сгромоляса?

Упование. Вярa. Доверие. Защо е лесно да казваме тези думи на другите и е толкова трудно да си ги напомняме на себе си? Може ли Бог да се справи със смъртта? Казах на една жена, че Бог може да се справи. Може ли Бог да се справи с дълга? (*Мой коментар: На английски тук има игра на думи: death – смърт и debt – дълг. Д.Пр.*) Рискувах да кажа на един мъж, че Бог може да се справи с дълга.

Лицето в огледалото попита: „Може ли Бог да чуе още една изповед от тези устни?“

Седя на един метър от мъж, който умира. Евреин по рождение. По професия: производител на палатки. Апостол по призвание. Дните му са преброени. Любопитен съм какво подкрепя този мъж, когато приближава времето за изпълнението на смъртната му присъда. Задавам му няколко въпроси.

- Павел, имаш ли семейство? Нямам.
- Как си със здравето? Тялото ми е бито и уморено.
- Какво притежаваш? Имам моите ръкописи. Моята писалка. И един плащ.
- А твоята репутация? Е, тя не е голяма. За някои хора съм еретик, а за други съм отцепник.
- Имаш ли приятели? Имам, но даже някои от тях ми обърнаха гръб.
- Имаш ли някакви награди? Не и на земята.
- Тогава, Павел, какво имаш ти? Не притежаваш нищо. Нямах семейство. Критикуван си от някои хора. Други хора ти се подиграват. Павел, какво имаш ти? Кое от нещата, които имаш е важно?

Седя тихо и гледам. Павел свива едната си ръка в юмрук. Поглежда към него. И аз поглеждам към юмука. Какво стиска в него? Какво има? Той протяга ръката си към мен, за да мога да видя. Когато се навеждам напред, той разтваря пръстите си. Надничам в дланта му. Тя е празна. „Аз имам моята вяра. Това е всичко, което имам. Но това е и всичко, от което се нуждая. Аз запазих вярата.“

Павел се навежда назад, опира се на стена на килията и се усмихва. Аз също се облягам на отсрещната стена на килията и гледам в лицето на мъжа, която е научил, че има нещо невидимо за очите, заради което си заслужава да се живее. Защото вярата е точно за това. Вярата означава да се доверяваме на нещо, което очите не могат да видят.

Очите ви виждат дебнещият лъв. Вярата ви вижда ангелът на Данаил.

Очите ви виждат бурята. Вярата ви вижда дъгата на Ной.

Очите ви виждат гигантите. Вярата ви вижда Ханаан.(Обещаната земя)

Очите ви виждат провалите ви. Вярата ви вижда вашия Спасител.

Очите ви виждат вашата вина. Вярата ви вижда неговата кръв.

Очите ви виждат вашия гроб. Вярата ви вижда град, чийто строител и създател е Бог.

Очите ви гледат в огледалото и виждат грешник, човек, който не е изпълнил обещанието си. Но чрез вяра вие поглеждате в огледалото и виждате блуден син, облечен в красива роба, носещ пръстена на милостта на пръста ви и целувката на Отца на лицето ви.

Някой казва: „Почакайте малко. Как мога да знам, че това е вярно? Това е красива литература, но аз искам да ми дадете факти. Как да знам, че това не са измислени надежди?“

Част от отговора може да бъде намерен в скоковете на вярата на малката Сара. Нейната по-голяма сестра Андрея беше в стаята и наблюдаваше. Казах на Сара да скочи към Андрея. Сара отказа. Опитах се да

я убедя. Те не помръдна. Попитах я: „Защо.“ „Аз скачам само в големи ръце.“ Ако сме преценили, че ръцете са слаби, ние няма да скочим.

Поради това Отец демонстрира силата на мускулите си. Павел казва: „Божията сила е много голяма за онези, които вярват. Тази сила е същата като великата сила, която Бог е използвал за да възкреси Христос от смъртта.“ (виж Еф. 1:19-20)

Следващият път, когато се чудите, дали Бог може да ви прости, прочетете тези стихове. Същите ръце, който са били приковани към кръста, са разтворени за вас.

И следващият път, когато се питате дали ще оцелеете след като скочите, спомнете си за Сара и за мен. Ако баща от плът и кости като мен може да хване детето си, не мислите ли, че вашият вечен Баща ще може да ви хване?

Глава 15

Побеждавайте вашето наследство

Стивън може да ви разкаже за родословните дървета. Той си изкарва прехраната с това. Той е наследил една гора в Германия, която от 400 години е притежание на семейството му. Дърветата, които той отсича сега са били насадени преди 180 години от неговия пра-пра-прадядо. Дърветата, които сега насажда той ще бъдат готови за продажба, чак когато се родят неговите пра-пра-правнуци.

Той е брънка от една верига. Той ми каза: „Всяко поколение трябва да направи своя избор. Те могат или да секат дърветата, или да ги посадят. Те могат да ограбват природата и да станат богати или могат да се грижат за природата, като секат само тези дървета, които са техни и да инвестират за децата си.“

Стивън сече дървета, които са посадени от хора, които той никога не е виждал. Стивън посадя дървета, които ще бъдат отсичани от неговите потомци, които той никога няма да види. Той е зависим от миналото и е отговорен за бъдещето. Той е брънка от една верига.

Като нас. Ние сме деца на миналото и сме родители на бъдещето. Наследници. Дарители. Получатели на плодове от работа, която е извършена от хората преди нас. Родени сме в гора, която не сме посаждали.

Което ме кара да ви попитам: „Как е вашата гора?“ Докато стоите върху земята, която ви е завещана от предшествениците ви, как изглежда тя? Как се чувствате вие? Горди с наследството, което сте получили? Вероятно. Някои хора наследяват плодородна земя. Дълбоко вкоренени дървета на убедеността. Поредица от редици, състоящи се от истини и наследство. Възможно е вие с гордост да стоите в гората на вашите предци. Ако е така, благодарете, защото много хора са лишени от това.

Много хора не се гордеят с родословните си дървета. Бедност, Срам. Насилие. Такива са горите, в които се намират някои от вас. Гората е изсечена. Реколтата е отнесена, но нови дървета се са били посадени. Може би сте израсъл в дом на фанатизъм и тесногърдие, поради което проявявате нетърпимост към малцинствата. Или може би сте израсъл в дом на лакомия, поради което вашето желание да притежавате е ненаситно. Или може би спомените от детството ви са пълни повече с насилие, отколкото с вдъхновение. Гласовете от вашето минало ви проклинат, омаловажават ви, пренебрегват ви. По онова време вие си мислехте, че този вид отношение е типичен, а сега виждате, че това не е така. И сега установявате, че се опитвате да обясните миналото си. Попаднах на историята на един мъж, който е имал такива мисли. Наследството му е било трагично. Дядо му бил убиец и мистериозен човек, който принасял като жертвоприношение собствените си деца чрез ритуално насилие. Баща му е бил бандит, който опустошавал и ограбвал църковни сгради и се подигравал на вярващите. Той бил убит на 24-годишна възраст от своите приятели.

Хората са били типични за тяхната епоха. Те живеели във време, когато проституирането е било разпространено в религиозните храмове. Магьосници лекували болестите с баене. Хората боготворели звездите и се подчинявали на хороскопите. Повечето хора мислели за суеверия и магьосничество, отколкото за образование на децата си. Това е било мрачно време, в което човек да бъде роден. Какво ще направите вие, ако дядо ви е бил последовател на черна магия, баща ви е бил мошеник, а народът ви е бил корумпиран? Някои хора си мислят, че човекът, който е получил такова наследство, би могъл да се откаже от предците си чрез съдебно дело. Може би си мислите, че той е постъпил така. Той е бил дамгосан като престъпник още преди да е бил роден, като треска от стар прогнил пън. Можете почти да чуете как хората си мърморят, когато той минава: „Сигурно ще бъде същия като баща си.“ Но ако си мислите, че този човек се отказал от наследството си, вие грешите. Той не се отказал, а обърнал посоката. Осмелил се да постъпи странно. Застанал като язовирна стена против течението на своето време и променил посоката на бъдещето

на народа си. Неговите постижения били толкова забележителни, че ние продължаваме да разказваме неговата история, въпреки че това се е случило преди 26 века.

Историята на цар Йосия. Светът е виждал по-мъдри царе; светът е виждал по-богати царе; светът е виждал по-могъщи царе. Но историята никога не е виждала по-храбър цар от младия Йосия. Роден 600 години преди Христос, Йосия наследил крехък трон и опетнена корона. Храмът бил в безпорядък, Законът бил изгубен и хората боготворели този бог, когото си поискали. Но в края на 31-годишното царуване на Йосия храмът бил построен отново, идолите били унищожени и Божият закон още веднъж бил издигнат до мястото на възвишеността и силата. Целината отново била разорана.

Дядото на Йосия, цар Манасия, бил запомнен като царят, който напълнил „*Йерусалим от единия до другия край с кръвта* (на хората)“ (4Ц.21:16). Бащата на Йосия, цар Амон бил убит от собствените си служители. В епитафията му е написано: „*Той вършеше това, което Бог е казал, че е грешно.*“ (4Ц.21:20 – мой превод) Гражданите направили хайка и убили убийците на царя, и 8-годишният Йосия седнал на трона. В началото на царуването си Йосия направил смел избор. „*Той живя така, както неговия предшественик Давид беше живял, и не спря да върши това, което беше правилно.*“ (4Ц.22:2 – мой превод) Той прелиствал семейната хроника, докато на намерил предшественик, който е достоен да му служи за пример. Йосия пропуснал като недостойни за подражание живота на баща си и живота на дядо си. Той се върнал далече назад във времето, докато намерил описанието на живота на Давид и решил: „*Ще бъда като него.*“ Какъв е изводът? Ние не можем да избираме родителите си, но можем да избираме възпитателите си. И тъй като Йосия избрал Давид (който пък е бил избран от Бога), нещата започнали да се случват.

„*Йосия насече жертвениците...Йосия разруши идолите на Ашера и ги стри на прах...Изгори костите на жреците...Йосия разруши жертвениците...Той насече всички жертвеници в целия Израел.*“ (2Лет. 34:4-5, 7 – мой превод). Вие не можете да наречете това обиколка за установяване на добри връзки с обществото. Но, отново ще кажа, че Йосия не бил тръгнал, за да си създава приятелства. Той излязъл сред хората, за да обяви: „*Аз не ви уча на това, на което ви учеха предците ми. Аз отхвърлям това, което те харесвах.*“ Но той не бил свършил. Шест години по-късно, когато бил на 26 години, той се фокусирал върху храма. Там било пълна бъркотия. Хората били позволили състоянието на храмовата сграда да стигне до непоправимост. Но Йосия бил твърд и решителен. Нещо се било случило, което подхранвало страстта му да възстанови храма. Шафетата била предадена и факелът бил получен.

В началото на царуването си той решил да служи на Бога така, както му е служил неговия предшественик Давид. А сега той избрал да служи на Бога като някой друг. Обърнете внимание на 2Лет.34:8: „*В осемнадесетата година от царуването на Йосия, той отново направи чисти Юда и храма. Той изпрати Сафан...да поправи храма на Господа, **Богът на Йосия.***“ (подчертано от Лукадо)

Бог бил неговия Бог. Вярата на Давид била вяра на Йосия. Той намерил Бога на Давид и го направил свой собствен Бог. Докато поправяли храма, един от работниците намерил един свитък. На свитъка били думите на Бога, които били дадени на Моисей около 1000 години преди това. Когато Йосия чул тези думи, той изпаднал в ужас. Той плакал, че хората му са се отдалечили толкова далече от Бога, че неговото Слово вече не е част от живота им. (*Мой коментар: Не намирате ли някаква аналогия със сегашното положение в България? Д.Пр*)

Йосия попитал една пророчица: „*Какво ще се случи на нашите хора?*“ Тя казала на Йосия, че понеже той се е разкалял, когато чул думите на Бога, неговия народ ще бъде пощаден, докато той е жив. (виж 2Лет.34:27) Невероятно. Цяло поколение от народа получило милост поради вярата и почитеността на един човек. Възможно ли е Бог да го е поставил на земята поради тази причина? Възможно ли е Бог да е поставил вас на земята поради същата причина?

Може би миналото ви не е такава, че да се хвалите с него. Може би вие сте видели много зло. И сега вие, подобно на Йосия, трябва да направите своя избор. Ще се издигнете ли над миналото и ще направите ли промяната? Или ще останете контролиран от миналото и ще се правите на негова „жертва“? Много хора избират второто. Много хора избират да щадят сърцата си. Да имат здраво тяло и остър ум. Но да се откажат от мечтите си. Те се люлеят напред-назад в стола на съжалението, повтаряйки условията, поради които са се предали. Доближете се близо до тях и ще ги чуете да казват: „Ако само...“ Бялото знаме на предалото се сърце.

„Ако само...“

„Ако само се бях родил някъде на друго място...“

„Ако само към мен се бях отнасяли справедливо...“

„Ако само имах по-добри родители, повече пари, по-големи шансове...“

„Ако само бях научен от по-малък да ходя в тоалетната, ако родителите ми ме наплясваха по-рядко, ако бях научен да се храня, без да мляскам и да сърбам...“

Може би вие сте употребявали тези оправдания. Може би имате всички основания да правите това. Може би вие, подобно на Йосия чувате, че рефера на ринга изброява до 10 и „загуба с нокаут,“ още преди да

сте се качили на ринга. За да намерите подходящ предшественик, на когото си заслужава да подражавате, вие, като Йосия, трябва да прелистите семейния албум.

Ако вашият случай е такъв, позволете ми да ви покажа коя страница да отворите. Затворете албума и отворете Библията. Намерете евангелието на Йоан и прочетете думите на Исус: „*Човешкият живот идва от човешки родители, а духовният живот идва от Духът.*“ (Йоан 3:6 – мой превод)

Обмислете това твърдение. Духовният живот идва от Духът! Вашите родители може да са ви предали гени, но Бог ви дава милост. Вашите родители може да са допринесли за тялото ви, но Бог се грижи за душата ви. Вие можете да приличате на майка си, но получавате вечността от вашия Баща, от вашия небесен Баща.

Между другото, той не е сляп за вашите проблеми. Всъщност, Бог иска да ви даде това, което вашето семейство не може да ви даде. Не сте имали добър баща? Той ще бъде вашият Баща.

„*Чрез Христос ти си син; а ако си син, тогава ти сигурно си и наследник.*“ (Гал.4:7 – мой превод)

Не сте имали добър образец, на когото да подражавате? Опитайте се да подражавате на Бога.

„*Вие сте деца на Бога, които той обича, така че се опитвайте да бъдете като него.*“ (Еф.5:1 – мой превод)

Никога ли не сте имали родител, който е изтривал сълзите ви? Помислете отново. Бог забелязва всеки човек.

„*Ти си видял мятането и въртенето ми през нощта. Събрал си всичките ми сълзи в своя съд! Записал си всяка една от тях в книгата си.*“ (Пс.56: 8 – мой превод)

Бог не ви е оставил да се носите по течението в морето на наследствеността. Както Йосия, вие не можете да контролирате начина, по който предците ви са отговаряли на Бога. Но вие можете да контролирате начина, по който вие му отговаряте. Миналото не трябва да бъде ваш затвор. Вие можете да изберете каква да бъде вашата съдба. Вие имате решаваща дума за живота си. Вие имате правото да изберете пътя, по който ще вървите.

Направете добрия избор и някой ден – поколения по-късно – вашите правнуци и пра-правнуци ще благодарят за семената, които вие сте посяли.

Глава 16

Сладкият звук на втората цигулка

В продължение на хиляди години отношенията са перфектни. Както всеки може да си спомни, луната вярно е отразявала слънчевите лъчи в тъмната нощ. Това беше най-великият дует във вселената. Другите звезди и планети се удивляваха на надеждността на този отбор. Поколение след поколение обитатели на земята бяха пленявани от лунната светлина. Луната станала символ на романтиката, на големите надежди и даже на детските песнички.

Хората пеели: „Продължавай да светиш, луна по време на жътва.“ И тя светела. Разбира се, по нейния си начин. Нали знаете, че всъщност луната не свети със собствена светлина. Тя взема светлината, която ѝ е изпратена от слънцето и я пренасочва към земята. Проста задача за получаване на светлина и за нейното споделяне.

Може би си мислите, че тази комбинация ще трае вечно. И тя почти била вечна. Но веднъж една съседна звезда казала на луната: „Сигурно е трудно да бъдеш луна.“ „Какво искаш да кажеш? Аз обичам това! На мен ми е възложена една важна работа. Когато стане тъмно, хората поглеждат към мен за помощ. И аз поглеждам към слънцето. То ми дава това, от което имам нужда и аз давам на хората това, от което те се нуждаят. Хората зависят от мен да осветявам техния свят. А аз завися от слънцето.“ „Значи ти и слънцето сте много здраво свързани.“ „Здраво свързани? Защо, ние сме като Хънтли и Брайкли (*Коментар: Двама телевизионни журналисти от NBC, които водели вечерните новини в периода от 1956-1970. Д.Пр.*) и като Хоуп и Крозби.“ (*Коментар: Филмови артисти, изпълнили главните роли в серия от 7 забавно-приключенчески и комедийни филма от периода 1940-1962 год. Д.Пр.*)

„Или може би като Едгар Берген и Чарли МакКарти?“ (*Коментар: Едгар Берген е бил прочут куклен артист-комедиант, а куклата му се наричала Чарли МакКарти. Д.Пр.*)

„Кой?“

„Нали се сещаш, човекът и куклата.“

„Е, аз не знам нищо за куклата.“

„Точно това имам предвид. Ти си куклата. Ти нямаш собствена светлина. Ти зависиш от слънцето. Ти си подчинена. Ти нямаш собствено име?“

„Собствено име?“

„Да, от много дълго време ти свириш втора цигулка. Ти имаш нужда да излезеш от това положение и да направиш нещо свое.“

„Какво искаш да кажеш?“

„Искам да кажа да спреш да отразяваш и да започнеш да излъчваш. Направи свое собствено нещо. Бъди сама господарка на себе си. Накарай хората да те видят такава, каквата ти наистина си.“

„Коя съм аз?“

„Е, ти си, хм, е, ето това е нещото, което ти трябва да откриеш. Ти трябва да установиш коя си ти.“

За момент луната замълчала и се замислила. Имало логика в това, което казала звездата. Въпреки, че никога не се била замисляла за това, луната внезапно осъзнала неравенството в отношението ѝ със слънцето.

Защо тя трябва да работи през цялото време нощна смяна? И защо тя трябва да е тази, на която за пръв път е стъпил космонавт? И защо тя винаги трябва да бъде обвинявана, че предизвиква приливите и отливите? И защо за разнообразие кучетата и вълците да не вият срещу слънцето? И защо е това възмущение, когато жените демонстрират показно бедрата си (*Коментар: На английски това е наричано тооп – луна. Д.Пр.*), а е общоприета практика да излагат голотата си на слънчевите лъчи?

Луната потвърдила: „Права си. Време е да имаме равенство между слънцето и луната!“

Звездата подтикнала луната: „За сега това са сами думи. Иди и покажи истинската луна!“

Такова е било началото на разпадането. Вместо да концентрира вниманието си към слънцето, луната започнала да гледа към себе си. Престанала да се самовдъхновява. В края на краищата видът на лицето ѝ бил отвратителен, дотолкова бил осеян с кратери. Гардеробът ѝ бил толкова ограничен: цял ръст, половинка и четвъртина. И всичките ѝ дрехи били в анемично жълт цвят.

Поради това, изпълнена с решителност, луната се опитала да направи нещо велико. Поръчала ледници да покрият лицето ѝ. Променила облика си, за да може освен кръгла, да има триъгълна и квадратна форма. А за оцветяване си избрала розово-оранжев цвят. „Вече никой няма да казва, че лицето ми прилича на сирене.“ Новата луна била стройна и изглеждала добре. Повърхността ѝ била гладка като бебешко дупе. За кратко всичко било прекрасно.

В началото новият ѝ облик ѝ позволил да грее със собствена лунна светлина. Минаващи метеорити се спирали и я посещавали. Далечни звезди ѝ се обаждали и ѝ изпращали комплименти. Други луни я канели да отиде в техните орбити и да гледа, докато светът се върти. Тя имала приятели. Имала слава. Не се нуждаела от слънцето – докато тенденциите не се променили. Комплиментите престанали и кикотенето започнало, когато луната бавно осъзнала, че е демоден. А когато разбрала това и променила цвета си от оранжев да стане на тънки райета, се оказало, че модерният стил е „кънтри.“

А когато с болезнено проникване на повърхността ѝ се появили кристали, това я накарало да се запита: „За какво е всичко това? Един ден съм на челната корица на списанието, а на следващия ден съм забравена. Живеенето заради похвалата на другите е някаква капризна диета.“

За пръв път откакто започнала кампанията за намиране на собствен облик, луната помислила за слънцето. Спомнила си за добрите стари хилядолетия, когато тя въобще не се интересувала от похвалата. Какво си мислят хората за нея било без значение, тъй като не било нейна работа да привлича вниманието на хората към себе си. Всяка похвала, която получавала от хората заради работата си, луната бързо я пренасочвала към своя началник. Планът на слънцето започнал да се изгрява в главата на луната и тя си казала: „Може би слънцето ми правеше услуга.“

Тя погледнала надолу към земята. Земните обитатели станали свидетели на уникално представление. Те никога не знаели какъв образ на луната да очакват: в началото отвратителен, след това в стил „grerrie“ и сега в стил „кънтри.“ Букмейкърите в Лас Вегас приемали залози за това, дали следващият стил на луната ще е „шик“ или „мачо.“ Вместо да бъде светлина в техния свят, луната се превърнала в мишена на техните шеги и подигравки. Даже кравата отказвала да скача върху нея.

Но луната най-много се тревожела поради студа. Поради липсата на слънчева светлина тя станала постоянно студена. Нямащо топлина. Нямащо греене. Дългото ѝ палто не ѝ помагало да се стопли. То и не би могло да ѝ помогне, защото вътрешно треперене от студ и ледени тръпки дълбоко вътре в нея я карали да се чувства студена и самотна. И точно такава било състоянието ѝ. Една нощ, докато гледала надолу как хората вървят в тъмнината, тя изведнъж разбрала безсмислеността на всичко това. Помислила си за слънцето и си казала: „То ми даваше всичко, от което се нуждаех. Аз служех на една цел. Бях топла. Бях доволна. Аз бях това, което бях направена да бъда.“

Внезапно усетила старата позната топлина. Обърнала се и видяла, че там е слънцето. То никога не се поместило от мястото си. Сега то ѝ казало: „Радвам се, че се върна. Нека да отидем да работим.“ Луната се съгласила: „Разбира се!“ Върхната ѝ дреха изчезнала. Възвърнал се кръглият ѝ облик и в тъмното небе се появила светлина, която била още по-силна от преди.

И до ден днешен, когато слънцето свети и луната отразява лъчите му и осветява тъмнината, луната не се оплаква и не завижда. През цялото време тя върши това, което се очаква от нея да върши.

Луната сияе.

Глава 17

Вашата торба с камъни

Вие имате такава торба. Торба с камъни. Може би нямате представа за това, може би никой не ви е казал за това. Възможно е да те си спомняте за нея. Но тя ви беше дадена. Торба. Една неугледна, дращеща торба с камъни.

Вие се нуждаехте от торба за да можете да носите камъните. Ръбести, гладки или малки. С всякакви размери. С всевъзможни форми. Всичките излишни.

Вие не сте се молили за тях. Нито сте ги търсили. Но те ви бяха давани. Не си ли спомняте? Някои бяха камъни на отхвърлянето. Такъв камък ви беше даден, когато не преминахте успешно пробния период. Това не стана поради липсата на усилия от ваша страна. Само небесата знаят колко много тренирахте. Мислехте си, че сте достатъчно добър, за да бъдете приет в отбора. Но треньорът не мислеше така. Инструкторът не мислеше така. Вие си мислехте, че сте достатъчно добър, но те казаха, че не бяхте. Те и още колко много като тях?

Въпреки, че не сте живели много дълго, вие притежавате цяла колекция от камъни. Писали са ви слаба оценка. Направили сте лош избор. Направили сте бъркотия. Станали сте обект на подигравки или на насилие. А не сте получавали камъни само докато бяхте дете и юноша. Тази седмица изпратих писмо на един безработен мъж, който се явил на повече от 50 интервюта за приемане на работа, но никъде не го приели. Поради това торбата става тежка. Тежка, защото е пълна с камъни. Камъни на отхвърлянето. Камъни, които не заслужаваме. Но заедно с тях има и няколко камъни. Други камъни. Погледнете в неугледната си торба и ще видите, че не всички са камъни на отхвърлянето. Има и камъни на съжалението.

Съжаление за мигът, когато се ядосахте.

Съжаление за денят, когато изгубихте контрола над себе си.

Съжаление за момента, когато загубихте самоуважението си.

Съжаление за годините, в които изгубихте приоритетите си.

И даже съжаление за часът, когато изгубихте невинността си.

С течение на времето торбата става тежка. Ние сме уморени. Как може човек да има мечти за бъдещето, когато всичката му сила се изразходва, за да носи на рамо миналото си?

Не е чудно, че някои хора изглеждат нещастни. Торбата забавя вървежа. Торбата претрива и жули. Това ни помага да си обясним раздразнителността, която е изписана на много лица, отпадналостта на много крачки, прегърбането на толкова много рамене и най-вече – да разберем отчаянието в толкова много постъпки на хората.

Ние се изтощаваме, вършейки каквото е нужно, за да получим някаква почивка. И така, вие отнасяте торбата си в своя офис. Решавате да работите толкова усърдно, че да забравите за торбата. Започвате да идвате по-рано на работа и да стоите там до късно. Хората са впечатлени. Но когато дойде време да си отидете у дома, торбата е там и ви чака, за да я отнесете със себе си. Носите торбата и когато сте щастлив. В такъв момент трябва да получите облекчение. Оставете торбата на пода в бара, седате на стола и изпивате няколко питиета. Музиката става шумна и главата ви се завърта. Но идва времето да си ходите. Поглеждате надолу и виждате, че торбата е там.

Отнасяте я при психотерапевта. Сядате на кушетката с торбата в краката си и изсипвате камъните на пода, като назовавате всеки от тях поименно. Психотерапевтът слуша. Изразява съпричастност. Дава ви някои полезни съвети. Но когато идва времето да си тръгвате, вие сте длъжен да съберете камъните и да ги вземете със себе си.

Толкова се отчайвате, че се опитвате да подобрите настроението си чрез някоя любовна среща пред съботата и неделята. Малко сърдечни вълнения. Рисковани прегръдки. Нощ на откраднати страсти. И за един момент товара е по-лек. Но неделният ден свършва, слънцето залязва и в понеделник край вратата ви очаква – познахте – вашата торба със съжаленията и отхвърлянията.

Някои даже отнасят торбата си в църквата. Вие си казвате: „Може би религията ще ми помогне.“ Но вместо да премахне някои от камъните, някой добронамерен, но погрешно направляван проповедник може да добави нови камъни към товара ви. Понякога пратениците на Бога ни нараняват повече, отколкото ни помагат. И в края на службата може да излезете от църквата с още няколко камъни в торбата си. И какъв е

резултатът от всичко това? Човек, който проправя пътя си през живота, премазан от товара на миналото си. Не знам дали сте забелязали, че е трудно да бъдем разумни, когато носим торба с камъни. Трудно е да бъдете утвърждаващ и положително настроен, когато самият вие жадувате да бъдете утвърждаван. Трудно е да прощавате на другите, когато самият вие се чувствате виновен.

Павел имал едно интересно наблюдение за начина, по който се отнасяме към хората. Той говорел за брака, но принципът се отнася за всяко взаимоотношение. „*Който обича жена си, обича себе си*“ (Еф.5:28). Има взаимна зависимост между начина, по който възприемате себе си и начинът, по който възприемате другите хора. Ако сте в мир със себе си – ако харесвате себе си – вие ще се разбирате и с другите хора.

Обратното също е вярно. Ако не харесвате себе си, ако се срамувате от себе си, ако сте притеснен или ядосан на себе си, другите хора ще разберат това. Трагичната част от историята с торбата с камъните е, че ние имаме склонността да хвърляме камъни точно срещу хората, които обичаме.

Освен ако този трагичен цикъл не бъде прекъснат!

Коего ни отвежда до въпроса: „Как човека получава облекчение?“ А това на свой ред ни отвежда до един от най-милостивите стихове в Библията: „*Елате при мен всички, които сте уморени и имате тежки товари, и аз ще ви дам почивка. Приемете моите учения и се научете от мен, защото аз съм благ и смирен по дух и вие ще намерите почивка за живота си. Учението, което ви моля да приемете е лесно; товарът, който ви давам да носите е лек.*“ (Мат.11:28-30 – мой превод)

Вие знаете, че аз щях да кажа това. Мога да видя как държите този книга и поклащате главата си. „Аз се опитвах. Четох Библията. Седях на пейката в църквата, но никога не получих облекчение.“ В такъв случай мога ли да ви задам един деликатен, но обмислен въпрос? Възможно ли е вие да сте ходили при религията, а не сте ходили при Бога? Може би вие сте ходили в църква, но никога не сте видели Христос? В стихът се казва: „Елате при мен.“

Лесно е да отидем на погрешно място. Вчера направих това. Бях в Портланд, щата Мейн и трябваше да пътувам с със самолет до Бостън. Отидох на гишето, предадох си чантата, взех си билета и отидох на изхода. Минах през охраната, седнах в чакалнята и зачаках да поканят пътниците за полета да се качат на самолета. И чаках, и чаках, и чаках. Най-накрая отидох на гишето и попитах служителката. Тя ме погледна и каза: „Вие сте на погрешна врата.“

А какво щеше да стане, ако аз се бях намусил и въздъхнал: „Е, сигурно няма да има полет до Бостън. Изглежда, че съм загазил.“ Ако бяхте на мястото на служителката, вие нямаше ли да ми кажете: „Вие не сте загазил. Просто сте на погрешната врата. Идете на правилната врата и се опитайте отново.“

Причината да сте в състоянието, в което сте не се състои в това, че не сте се опитвали – вие в продължение на години сте се опитвали да се справите с миналото си. Алкохол. Любовни истории. Работохолизъм. Религия.

Исус казва, че той е решението за умората на душата. Идете при него. Бъдете искрен с него. Признайте, че имате духовни тайни, с които никога не сте се справили. Той вече знае кои са те и само чака да го помолите да ви помогне. Той само чака да му дадете вашата торба.

Идете. Ще бъдете щастлив, че сте го направили. (Хората до вас също ще бъдат щастливи...трудно е да хвърляте камъни, когато сте оставили торбата си при кръста.)

Глава 18

За вълшебникът от Оз и Бога

Между вас, мен и Дороти от филма „Вълшебникът от Оз“ има много общи неща. Всички ние знаем какво означава да се окажем в далечна страна, заобиколени от непознати хора.

Въпреки че избраният път не е покрит с жълти павеа, ние все пак вярваме, че той ще ни отведе у дома. Вълшебниците от Изтока искат повече отколкото нашите рубинено червени чехли.

И Дороти не е първият човек, който установява, че е заобиколен от глупави, безсърдечни и безхарактерни хора. Ние можем да се поставим на мястото на Дороти. Но когато Дороти стига до град Емералд, сравнението става свръхестествено, защото това, което ѝ казал вълшебникът, някои си мислят, че Бог го казва на нас.

Вие си спомняте сюжета на този филм. Всеки от главните герои отива при вълшебника с една нужда. Дороти търси пътя за да се върне у дома. Плашилото иска да има мъдрост. Тенекиеният човек искал да има сърце. Лъвът искал да има смелост. Всички те били чули, че вълшебникът от Оз може да им даде тези неща. Поради това отишли при него. Треперещи и почтителни, те отишли. Тръпнели в неговото присъствие и оставали с отворена уста, когато видели неговата сила. И след като събрали всичката си смелост, те му

съобщили молбите си.

И какъв бил неговия отговор? Той щял да им помогне, след като те демонстрират своите способности. Той щял да им помогне веднага, след като те победят източника на злото. „Донесете ми метлата на вещицата и аз ще ви помогна.“

И те направили това. Изкачили се на стените на замъка, справили се с вещицата и докато правели това, направили някои странни открития. Открили, че могат да побеждават злото. Открили, че с малко късмет бързото мислещия ум може да се справи с най-доброто, чрез което злото може да им се противопостави. И открили, че могат да направят всичко това без магьосника.

Което е добре, защото когато се върнали обратно при Оз, четиримата научили, че магьосника е страхливец. Завесата е вдигната и „всемогъщият“ е изваден на показ. Този, когото боготворели и от когото се страхували, уви, се оказал плешив, дебел професор, който можел да създаде добро светлинно шоу, но не може да направи нищо за решаването на техните проблеми.

Но той разкрил себе си чрез това, което показал на тази група пътници. (Това е тази част от сюжета на филма, която ме кара да си мисля, че вълшебника може би е бил провалил се проповедник, преди да стане вълшебник.) Той казал на Дороти, че цялата сила, от която се нуждаят, е силата, която те вече имат. Обяснил им, че силата да се справят с проблемите си е била в тях през цялото време. В края на краищата, плашилото не е ли демонстрирало мъдрост, тенекиеният човек не е ли демонстрирал състрадание и лъвът не е ли демонстрирал смелост, когато те се справили с вещицата? И Дороти не се нуждаела от помощта на всемогъщият Оз; единственото, от което тя се нуждаела бил един добър балон за издигане във въздуха, напълнен с горещ въздух.

Филмът завършва с кадри на Дороти, която открива, че най-лошите ѝ кошмари всъщност са просто един лош сън и че нейният дом, който би трябвало да се намира там някъде над дъгата, всъщност е точно там, където винаги е бил. Тя открива, че е прекрасно да имаме високопоставени приятели, но накрая единствено от всеки от нас зависи да намери своя път към дома.

Каква е поуката от филма „Магьосникът от Оз“? Поуката е, че всичко, от което се нуждаете, вие вече го имате. Силата, от която се нуждаете е всъщност сила, която вече имате. Просто потърсете достатъчно надълбоко, достатъчно дълго и няма да има нищо, което да не можете да направите.

Звучи ли ви познато? Звучи ли ви патриотично? Звучи ли ви...християнски?

От години това ми звучи така на мен. Аз съм потомък на упоритата порода. Продукт на сурова работническа култура, която почита благоприятието, верността, усърдната работа и обича стихове от Библията като „Бог помага на тези, които сами си помагат.“ (Не, това не е от Библията.) Нашият лозунг беше: „Бог започна това и ние сме длъжни да го завършим. Той е свършил своята част от работата и сега ние вършим нашата част.“ Това е разделяне по равно на работата. Програма „направи си сам“, която преувеличава значимостта на нашата част от работата и омаловажава значимостта на Божията част. Тази теология обявява: „Блажени са работещите, защото те са истинските християни.“ Ние не се нуждаем от свръхестествена сила. Не се нуждаем от нещо необичайно. Няма място за нещо, което надвишава способностите ни да го възприемем. Молитвата се превръща в символ. (Нали истинската сила е вътре във вас, а не „някъде там горе.“) Господната трапеза се превръща в ритуал. (Истинският герой сте вие, а не Исус). А Светия Дух? Е, Светия Дух става всичко друго, като се започне от благ характер и се стигне до позитивното умствено отношение. И тази философия работи...дотогава докато и вие работите. Вярата ви е силна, докато вие сте силен. Позицията ви е в безопасност, докато вие сте в безопасност. Животът ви е добър, докато и вие сте добър.

Но, уви, точно в това е проблемът. Както казва Учителят: „*Никой (човек) не е добър*“ (Мат.19:17 – мой превод). Нито пък има човек, който винаги е силен; или винаги е в безопасност. Християнството от вида „направи си сам“ не дава голямо окуражение на хората, които за уморени до смърт и изтощени. Самозадоволяването предоставя малка надежда на пристрастените. „Опитай се малко по-настойчиво“ предоставя малко окуражение на оскърбените.

В определен момент ние се нуждаем от нещо повече от добър съвет. Ние се нуждаем от помощ. На някой етап от пътуването си към дома ние разбираме, че разпределението на работата между нас и Бога на принципа 50:50 е твърде малко. Ние се нуждаем от повече - много повече от един шишкав магьосник, който ни благодари, че сме отишли при него, но ни казва, че нямаме нужда от това пътуване.

Ние имаме нужда от помощ. От помощ, която идва отвътре навън. От такъв вид помощ, която ни е обещал Исус: „*И аз ще помоля Отца, и той ще ви даде друг Помощник, за да бъде завинаги с вас – Духът на истината. Светът не може да го приеме, защото не го вижда или не го познава. Но вие го познавате, защото той живее с вас и ще бъде във вас*“ (Йоан 14:16-17 - мой превод). Обърнете внимание на последните думи от този стих. Обърнете внимание, че извършвайки това, Бог ще живее „във вас.“

Не близо до нас. Не над нас. Нито пък около нас. А вътре в нас. В тази част от нас, която ние даже не

познаваме. В сърцето, където никой друг не е надниквал. В най-скритите кътчета на нашето същество живее не ангел, не философия, не някакъв гений, а Бог.

Представете си това!

Когато дъщеря ми Джена беше на 6 години, веднъж я видях да стои пред едно голямо огледало. Тя искаше да надзърне в гърлото си. Попитах я какво прави и тя ми отговори: „Опитвам се да видя дали Бог е в сърцето ми.“ Аз се изсмях тихичко и се обърнах, и тогава дочух как тя го попита: „Ти вътре ли си?“ Когато не получи никакъв отговор, тя стана нетърпелива и заговори от негово име. С толкова дълбок глас, колкото едно 6-годишно дете може да говори тя каза: „Да.“

Тя зададе правилния въпрос: „Ти вътре ли си?“ Възможно ли е това, което казват да е истина? Че не е било достатъчно Бог да се появи в храста или да живее в храма? Че не е било достатъчно Бог да стане човек и да върви на земята? Че не е било достатъчно Бог да остави своето слово и обещанието, че ще се върне? И че е било нужно Бог да отиде още по-нататък? Че Бог е трябвало да започне да живее вътре в нас?

Павел е написал: „*Не знаете ли, че вашето тяло е храмът на Светия Дух*“ (1Кор.6:19)

Може би вие не знаете това. Може би вие не знаете, че Бог ще отиде дотолкова надалеч, за да осигури, че вие си отидете у дома. А ако знаете, благодаря ви, че ми позволихте да ви напомня това.

Магьосникът каза: „Погледни в себе си и намери себе си.“ А Бог каза: „Погледни в себе си и намери Бога.“ Магьосникът ще ви отведе в Канзас, а Бог ще ви отведе на небето.

Направете своя избор.

Глава 19 Вътрешна работа

Боядисването с боя няма да премахне ръждата. Лейкопластът няма да премахне тумора. Намазването с восък на капака на главата на двигателя няма да премахне „кашлянето“ на мотора.

Ако проблемът е вътрешен, вие трябва да влезете вътре. Научих това тази сутрин. Измъкнах се рано от леглото, наистина много рано. Толкова рано, че жена ми се опита да ме убеди да не отивам в офиса си, като промърмори: „Посред нощ е. Ами ако някой крадец се опита да влезе?“

Но аз бях в двуседмичен отпуск и си почивах. Нивото на енергията ми беше толкова високо, колкото висока беше купчината документи, която се беше натрупала на бюрото ми, поради което отидох с колата в църквата.

Трябва да призная, че празните улици изглеждаха малко плашещи. А и преди няколко седмици имаше един опит за проникване в офиса ми. Поради това реших да бъда внимателен. Влязох в сградата на църквата, изключих алармената система и след това я пренастроих да се включи, ако някой се опита да влезе вътре. Помислих си: „Брилянтно.“

Само няколко секунди след като бях влязъл в кабинета си, сирените се включиха. Някой се опитва да влезе вътре! Втурнах се обратно в залата, изключих алармата, после бегом се върнах в кабинета си и позвънях на 911.

След като свърших разговора ми хрумна, че крадците могат да влязат вътре преди да дойде полицията. Втурнах се обратно в залата и отново пренастроих алармената система. „Те няма да ме хванат“ - мърморех си аз предизвикателно, докато набирах кода.

Когато се обърнах да се върна в кабинета си, сирените отново завиха. Изключих алармата и я пренастроих. Само си представях как разочарованите крадци бягат обратно, за да се скрият в тъмните сенки всеки път, когато алармата се включваше.

Отидох до прозореца, за да видя дали идва полицията. Тогава алармата се включи за трети път. Помислих си: „Да се надявам, че полицията скоро ще дойде“ и после отново изключих и пренастроих алармата. Тъкмо се връщах в кабинета си, когато – наистина – алармата отново заработи. Изключих я и се замислих: „Чакай малко; тази алармена система трябва да е повредена.“

Върнах се в кабинета си и се обадох на фирмата, която поддържа алармената система. Докато набирах телефона си казах: „Какъв късмет. От всичките нощи точно сега алармената система се повреди.“ Казах на човека, който ми се обади: „Нашата алармена система постоянно се включва. Или има някои крадци, които са решили непременно да влязат вътре или тя е повредена.“

Намръщено потропвах с пръсти по бюрото си, докато той проверяваше информацията си за нашата система. После той ми каза: „Може да има и още една причина.“ „Каква е тя?“ „Знаехте ли, че във вашата сграда има монтиран детектор за движение?“

Ужас! Наистина е така!

Точно в този момент видях светлините на полицейската кола. Излязох във и казах на полицаите: „Вижте, мисля, че проблемът е вътрешен, а не външен.“ Те бяха достатъчно любезни и не ме попитаха за подробности, а аз бях достатъчно притеснен за да не им ги съобщавам. Но наистина научих един урок: Не можете да поправите един вътрешен проблем, ако стоите отвън.

Пропилях цял час да се крия от крадци, които не бяха там, обвиних алармената система, която работеше безупречно и извиках помощ, от която не се нуждаех. Мислех си, че проблемът е някъде отвън. А през цялото време той е бил тук, вътре.

Аз ли съм единственият, който винаги постъпва така? Аз ли съм единственият, който казва, че за един вътрешен проблем е виновен някой отвън? Алармата сигнализира и във вашия свят. Може би не със звуците на камбани и тръби, а с проблеми и болка. Тяхната цел е да сигнализира за неизбежна опасност. Пристъпът на гняв е сигнална червена ракета. Наличието на необслужваем дълг е предупредително мигаща светлина. Виновното съзнание е предупредителен сигнал за наличието на вътрешен проблем. Ледени взаимоотношения са закачени на стената съобщения за възможността да се случи всичко – от пренебрежение до обиди и насилие.

Вие имате аларма в живота си. Как реагирате, когато тя ви сигнализира? Сега бъдете искрен. Не е ли имало поне един или два случая, когато сте излизали във, за да търсите решението, когато би трябвало да го потърсите вътре в себе си? Някога обвинявали ли сте правителството за тежкото си положение? (Ако то беше намалило данъците, моят бизнес щеше да работи.) Обвинявали ли сте семейството си за вашия неуспех в живота? (Мама винаги обичаше повече сестра ми.) Държали ли сте отговорен Бога за вашите проблеми? (Ако той е Бог, защо не излекува моя брак?) Обвинявали ли сте църквата за крехката си вяра? (Онези хора са лицемерна банда.)

Това ми напомня за един играч на голф, на когото предстояло да направи първия си удар към първата дупка. Замахнал и не успял да улучи топчето. Замахнал отново и отново не го улучил. Замахнал трети път и отново само раздвижил въздуха.

Ядосал се, погледнал към приятелите си и казал: „Хей, това е трудно трасе.“

И той може би е бил прав. Трасето може да е било трудно. Но не това е проблема. И вие може да сте прави. Положението, в което се намирате може да е трудно, но да обвинявате положението си за състоянието си не е решението. Нито пък ако не му обръщате внимание. Бог знае, че вие не сте изключвали алармата в живота си, като се преструвате, че тя не ви сигнализира. Но в същото време Бог знае, че е мъдро да се погледнете в огледалото, преди да погледнете през прозореца, за да потърсите виновника.

Вгледайте се внимателно в молитвата на Давид: „Сърце чисто сътвори в мен, Боже, и обнови непоколебим дух вътре в мен“ (Пс.51:10 – мой превод)

Прочетете съвета на Павел: „Насочете вниманието си в Бога. Вие ще бъдете променяни отвътре навън.“ (Посланието, Рим.12:2 – мой превод)

Но повече от всичко друго, чуйте обяснението на Исус: „Истина ви казвам, ако не се роди отново, човек не може да бъде в Божието царство“ (Йоан 3:3 – мой превод)

Истинската промяна е работа, която се извършва отвътре навън. (Коментар: Това означава, че единствено самият човек трябва да поиска да се промени под въздействието на Бога. Д.Пр.) За кратко време вие можете да промените нещата, като използвате пари или промените системата, но сърцевината на проблема винаги ще се намира в сърцето ви.

Позволете ми да стана по-конкретен. Нашият проблем е грехът. Не финансите, парите и бюджета. Не пренаселените затвори и разпространителите на наркотиците. Нашият проблем е грехът. Ние се бунтуваме против нашия Създател. Ние сме отделени от нашия Баща. Прекъсната е връзката ни с източника на живота. Нов президент или нова политика няма да поправят това. Този проблем може да бъде решен единствено от Бога.

Поради това в Библията се използват такива силни думи като: „обръщане“, „разкаяние“ и „загубен и намерен.“ Обществото може да се обнови, но само Бог създава отново.

Вижте едно практическо упражнение за прилагане това на практика. Следващият път, когато алармата ви се включи, задайте си следните три въпроси:

1. Има ли някой неизповядан грях в живота ми?

„Имаше време, когато не признавах какъв грешник бях. Но моята нечестност ме направи нещастен и изпълни дните ми с безнадеждност...Силата ми се изпаряваше като вода в слънчев ден, докато най-накрая признах всичките си грехове пред теб и престанах да се опитвам да ги крия“ (Пс.32:3-5 – мой превод). Изповядването означава да казвате на Бога, че сте направили това нещо, което той е видял, че правите. Той няма нужда да чуе това, защото Той вече го знае, а вие имате нужда да го кажете. Независимо от това, дали това нещо е твърде малко, за да го споменавате или е твърде голямо, за да бъде простено, вие нямате правото да решавате. Вашата задача е да бъдете честен.

2. Има ли някакъв неразрешен конфликт в моя свят?

„Ако влезеш в храма, за да направиш жертвоприношение и внезапно си спомниш недоволството, което някой приятел има против теб, откажи се от жертвоприношението, излез веднага навън, иди при този приятел и оправи нещата. Тогава и само тогава се върни обратно и направи жертвоприношение пред Бога“ (Посланието, Мат.5:23-24 – мой превод).

Доколкото знам, това е единственият път, когато Бог ви казва да се измъкнете по-рано от църквата. Очевидно той предпочита да получи вашето маслиново клонче, отколкото вашия десетък. Ако се покланяте пред Бога и си спомните, че вашата майка ви е ядосана, защото сте забравили на й честитите рожденият й ден, тогава станете от мястото си, излезте от залата и намерете телефон за да й се обадите. Може би тя ще ви прости; а може и да не ви прости. Но поне вие ще можете да се върнете на мястото си с чиста съвест.

3. Има ли някои предадени на Бога грижи в сърцето ми?

„Давайте всичките си грижи на Него, защото Той се грижи за вас“ (1Пет.5:7 – мой превод)

Немската дума за грижа означава „да удуша.“ Гръцката дума означава „да си раздвовам мозъка.“ И двете думи са точни. Грижата е примка на врата и разсейване за ума, а нито едно от тях не подхожда за радостта.

Алармата обслужва една цел – сигнализира за проблем. Понякога проблемът е някъде там. Но най-често той е тук. Затова, преди да погледнете навън, огледайте добре вътре.

Глава 20 Вечерна добра новина

Вечерните новини е лошо успокоително средство. Поне за мен снощи това беше така. Единственото, което исках беше да внимавам с алергена и да следя резултата от баскетболния мач по телевизията. Но за да получа това, трябваше да изтърпя обичайния монолог за нещастията по света. А снощи изглеждаше, че положението по света беше по-зле от обичайното.

Гледането на новините не ме тревожи много. Не съм песимист и приемам човешката трагедия с една лъжица вяра. Но снощи светът наистина изглеждаше мрачен. Вероятно причинната за това беше новината, че вследствие на стрелба от преминаваща кола са застреляни две деца – едното на 6, а другото на 10 години. Или пък причинната за това беше съобщението, че 26 000 моста по магистрала в САЩ са близо до срутване.

Главният хирург на САЩ, който се бори за ограничаването на тютюнопушенето, иска да узакони употребата на наркотици.

Рок-звезда, който е милиардер, е обвинен за педофилия.

Един сенатор е обвинен в прелъстяване на жени от екипа му, а друг – за фалшифициране на изборните процедури.

Изгряваща политическа фигура в Русия си спечелила прозвището „Хитлер.“

Притежаващи пистолети шофьори въвели употребата на нов стикер на задната броня на колата си, на който пишело: „Продължавай да свириш с клаксона, аз сменям пълнителя на пистолета си.“

Националният дълг нараства. Данъците са по-високи, количеството на цветния пращец във въздуха се повишава и баскетболния отбор „Далас Маверикс“ изгуби 13 мача един след друг.

Накрая добре облеченият говорител по телевизията каза: „Такъв е светът тази вечер!“ Чудя се защо се усмихва.

Когато отивах да си легна, надникнах в стаите на трите ми спящи дъщери. Спрях се за миг до леглото на всяка от тях и се замислих за бъдещето им. Докато оправях одеялата им се попитах шепнешком: „Какъв ли свят ви очаква?“

Днешните им най-големи тревоги са свързани с контролното по математика, с подаръците и празнуванията на рожденият им дни. Дали този техен свят винаги ще бъде толкова невинен? Няма да бъде. Горите засенчват всяко изпитание и краищата на скалите скриват всеки завой. Животът на всеки човек си има своята порция страх и децата ми не са изключение.

Нито пък вашите. А и колкото и примамлив да ни се струва някой необитаем остров или манастир, уединението просто не е отговорът на въпроса как да се справим с плашещия утрешен ден. Тогава кой е отговорът? Дали някой държи ръчката на регулатора на скоростта на влака или машиниста е скочил от влака, точно когато виждаме смъртоносния завой?

Може би намерих част от отговора в първата глава от Новия Завет. Често съм си мислил, че е странно, че Матей започва евангелието си с едно родословно дърво. Със сигурност това не е признак на добра

журналистика. Повечето редактори не биха одобрили списък от вида „кой на кого е баща.“

Но Матей не е бил журналист и Светия Дух не се е опитвал да привлече вниманието ви. Той е направил това целенасочено. Преди много векове Бог обещал да даде Месия на хората, който да е от родословието на Авраам (Бит.12:3) и го направил.

Матей попитал: „Съмнявате ли се за бъдещето? Просто погледнете към миналото.“ Казвайки това той отворил сандъчето от кедрово дърво, където се намирало описанието на родословното дърво на Исус и започвал да изважда притеснителната информация.

Повярвайте ми, вие или аз не бихме разкрили пред публиката някои от тези истории. Родословното дърво на Исус е всичко друго, но не и списък за проверка на присъстващите в Института на носителите на ореоли и свирачите на арфи. По-скоро прилича на списък на намиращите се в затвора в неделя сутринта. Списъкът започва с Авраам, бащата на народа, който не веднъж е лъгал като Пинокио, просто за да спаси живота си (Бит.12:10-20).

Яков, внукът на Авраам, е бил измамник, подобно на някой картоиграч-мошеник от Лас Вегас. Той измамил брат си, излъгал баща си, самият той бил измамен от вуйчо си, а след това и той на свой ред го измамил (Бит. 27, 29).

Юда, синът на Яков, бил дотолкова заслепен от тестостерона, че потърсил услугата на една проститутка без да знае, че тя всъщност е била снаха му! Когато научил коя е тя, той я заплашил, че ще бъде изгорена заради това, че е забременяла от блудство (Бит. 38:24).

Специално трябва да споменем името на Батшеба, майката на Соломон (която се къпала на открито, в двора си) и на бащата на Соломон, Давид, който я наблюдавал, докато тя се къпала (2Ц.11:2-3).

Рахав е била проститутка (Ис. Нав.2:1). Рут е била чужденка (Рут 1:4).

Манасия е включен в списъка, въпреки че насила е принудил децата си да минат през огън (4Ц.21:6). Неговият син Амон също е в списъка, въпреки че е отхвърлил Бога (4Ц.21:22).

Изглежда, че почти половината от царете са били мошеници, половината от тях са били злоупотребители и само с малки изключения всички други са се покланяли пред един или друг идол.

Ето това ни съобщава списъка на не толкова великите предци на Исус. Изглежда, че единственото нещо, което ги е свързвало помежду им, е било едно обещание. Обещание от небето, че Бог ще ги използва, за да изпрати своя син.

Защо Бог е използвал тези хора? Според нас не би трябвало да ги използва. Би могъл просто да изпрати Спасителят пред прага на входната ни врата. Това щеше да е по-простият начин. И защо въобще Бог ни разказва тези истории? Защо Бог ни дава цял завет, който заслепява и препъва хората му?

Много просто! Той знае, че снощи вие и аз гледахме новините. Той знае, че вие сте изтормозени. Знае, че аз ще се тревожа. И той иска ние да знаем, че когато светът полудее, той остава спокоен.

Искате ли доказателство? Прочетете последното име в списъка. Независимо от всичките измамници с ореоли и от безвкусните напъни на хората му, последното име в този списък е първото, което Бог е обещал – Исус.

„Йосиф беше мъжът на Мария и Мария беше майката на Исус. Исус е наречен Христос“ (Мат.1:16 – мой превод).

Точка. Няма други имена в списъка. Нито пък са нужни. Все едно, че Бог съобщава на съмняващият се свят: „Вижте, аз направих това. Така както казах, така и направих. Планът успя.“

Гладът не можа да го умори.

Четиристотинте години на Египетско робство не можаха да го потиснат.

Планът не можа да бъде изгубен по време на странстванията в пустинята.

Заточението във Вавилон не можа да го спре.

Поклонниците с калните крака не можаха да го омърсят.

Обещанието за идването на Месията проправя пътя си през 22 поколения от грубо изрязани камъни, които оформят огърлица, която е подходяща за Царят, който дошъл. Така както е било обещано.

И обещанието остава в сила.

Детето на Йосиф ни уверява, че тези хора, които запазят вярата си до края, ще бъдат спасени (Мат. 24:13).

И в този свят вие ще имате скръб, но бъдете смели. Аз победих света (Йоан 16:33).

Машинистът не е изоставил влака. Атомната война не е заплаха за Бога. Глупавите постъпки в икономиката не плашат небето. Неморалните лидери никога не са успявали да попречат на плана.

Бог спазва обещанието си.

Погледнете сам. В яслата. Той е там.

Погледнете сам. В гроба. Той не е там.

Глава 21

Здравословни навици

Харесва ми историята за малкото момченце, което паднало от леглото, докато спяло. Когато майка му го попитала как е станало това, то отговорило: „Не знам. Предполагам, че бях застанал твърде близо до мястото, където се озовах.“

Лесно е да направим същото и с вярата си. Изкусително е да останем там, където сме се озовали и никога да не се излезем от там.

Спомнете си вашето недалечно минало. Само преди една-две години. А сега си задайте няколко въпроса. Какъв е сегашният ви молитвен живот в сравнение с онова време? А каква е промяната по отношение на даряването ви? Увеличила ли се е големината както на стойността на даренията ви, така и на радостта ви? Каква е сега верността ви към църквата? Можете ли да кажете, че сте израсли през този период? А по отношение на изучаването на Библията? Научихте ли се да се учите?

„Ние ще израстваме във всички неща в Онзи, който е Главата, в Христос“ (Еф.4:15 – мой превод)

„Нека да оставим елементарните учения за Христос и да вървим към зрелостта“ (Евр.6:1 – мой превод).

„Като новородени бебета, жадувайте за чисто духовно мляко, за да можете чрез него да израствате във вашето спасение“ (1Пет.2:2 – мой превод).

„Но израствайте в милостта и в познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос“ (2Пет.3:18 – мой превод).

Израстването е целта на християнина. Достигането до зрелостта е задължително. Ако едно дете престане да се развива, родителите му ще се разтревожат, нали? Ще повикат лекари. Ще бъдат направени изследвания. Когато детето спре да расте, тогава нещо не е наред.

Когато християнинът спре да расте, той се нуждае от помощ. Внимавайте, ако сега сте в същото положение, в което сте бил преди няколко месеца. Може би е мъдро да преминете през някаква проверка. Не на тялото ви, а на сърцето ви. Не телесна, а духовна проверка.

Мога ли да ви предложа една проверка? С риска да звучи като проповедник – каквото съм – мога ли да ви направя едно предложение? Защо не проверите навиците си? Въпреки че има много лоши навици, има и много добри навици. Всъщност, аз можах да намеря четири добри навици в Библията. Направете тези четири навици да станат ваше редовно занимание и вижте какво ще се получи.

Първо, навикът да се молим: *„Основавайте щастие си върху надеждата в Христос. Когато дойдат изпитанията, понасяйте ги търпеливо; неотклонно поддържайте навика да се молите“ (Филипс, Рим.12:12 – мой превод)* Знаете ли как да задълбочите молитвения си живот? Молете се. Не се подготвяйте как да се молите. Просто се молете. Не четете указания как да се молите. Просто се молете. Не посещавайте лекции посветени на молитвата, нито участвайте в обсъждания относно молитвата. Просто се молете. Положението на тялото (прав, седнал, коленичил или легнал по очи на пода), тонът и мястото където се молите, са въпрос на личен избор. Изберете тези от тях, които ви допадат. Но не мислете твърде много за тези неща. Не се тревожете много за опаковането на дар, който никога не сте подарили. По-добре е да се молим несръчно и неумело, отколкото въобще да не се молим. А ако чувствате, че трябва да се молите само тогава, когато сте получили вдъхновение, добре. Само внимавайте всеки ден да сте вдъхновяван.

Второ, навикът да се учим: *„Човекът, който вниква в съвършения закон...и си създаде навика да прави това, не е човек, който чува и забравя. Той изпълнява на практика този закон и спечелва истинското щастие“ (Филипс, Як.1:25 – мой превод).* Представете си, че избирате храната си от щанда в заведение за бързо хранене. Вземате си салата, избирате си предястие, но когато стигнете до зеленчуците, виждате нещо в една купичка, от което стомаха ви се повдига. Посочвате с пръст и питате: „Какво е това това?“ „О, вие не бихте искали да научите“ - отговаря ви притеснената сервитьорка. „Аз искам да знам.“ „Добре, щом като искате. Това е купичка със сдъвкана храна.“ „Какво?“ „Сдъвкана храна. Някои хора предпочитат да поглъщат храна, която други хора са сдъвкали.“

Отвратително ли е това? Разбира се, но е широко разпространено. Много повече, отколкото можете да си представите. И не по отношение на храната в закусвалнята, а за Божието Слово. Такива християни имат добри намерения. Те слушат добре. Но разсъждават малко. Те са доволни да погълнат това, което им е казано. Не е чудно, че те спират да растат.

Трето, навикът да даваме: *„Всеки неделен ден всеки от вас трябва да отделя нещо от това, което е спечелил през седмицата и да го използва за това дарение. Големината му зависи от това колко много Господ ви е помогнал да спечелите“ (1Кор.16:2 – мой превод).* Вие не дарявате в полза на Бога. Вие дарявате

в полза на себе си.

„Целта на даването на десятък е да ви научи винаги да поставяте Бога на първо място в живота си“ (Втор.14:23 – мой превод). На какво ви учи даването на десятък? Замислете се над простия акт на написването на чек за дарение. Първо пишвате датата. Чрез това ви се напомня, че вие сте създание, което е зависимо от времето и всяко ваше притежание ще ръждяса или ще изгори. Най-добре е да го дарите, докато можете. След това пишвате името на този, на когото давате парите. Ако банката можеше директно да му изпрати парите, вие щяхте да напишете Бог. Но тъй като банката не може да направи това, вие пишвате името на църквата или на групата, която е спечелила доверието ви. След това идва ред на сумата. А това е моментът на истината. Вие сте нещо повече от човек с чекова книжка. Вие сте Давид, който поставя камък в прашката. Вие сте Петър, който с единия си крак е стъпил в езерото, а другият му крак е още в лодката. Вие сте малкото момче в огромна тълпа. Учителят се нуждае само от една малка закуска, а това е всичко, с което вие разполагате. Какво ще направите? Ще хвърлите ли камъка? Ще направите ли крачката в езерото? Ще дадете ли закуската си? Сега внимавайте, не бързайте. Вие не просто пишете сумата, вие правите изповед. Изповядвате, че Бог притежава всичко. Следва мястото в чека, където записвате целта, заради която дарявате парите. Трудно е за знаете какво да напишете. За плащане сметката за осветлението и за книги. За издръжка на мисионерите. За заплаци на служителите на църквата. Още по-добре е да напишете, че това е частично плащане за онова, което църквата е направила, за да ви помогне да отгледате семейството си, да подредите правилно приоритетите в живота си, да ви настрой към вечната близост на Бога. А най-добре е да напишете, че тези пари да се използват за вас. Защото въпреки, че дарът е за Бога, печалбата е за вас. Това е момента вие да отрежете още една нишка от въжетото, което ви привързва към земята, с цел когато Исус се върне, вие да не бъдете зает с други неща.

Четвърто, навикът на общуването: „Нека да не се отказваме от навика да се събираме заедно, както правят някои. Вместо това нека да се окуражаваме един друг“ (Евр.10:25 – мой превод). Пиша тази глава в неделя сутринта в Бостън. Дойдох тук, за да говоря на една конференция. След като свърших това снощи, аз направих нещо много духовно: отидох да гледам мач на баскетболния стадион „Бостън Селтик.“ Не можах да устоя на това изкушение. „Бостън Селтик“ е стадионът, който исках да видя, още когато бях дете. Освен това, през този ден там играеше любимият ми отбор, Сан Антонио Спърс. Когато седнах на мястото си ми се стори, че аз съм единственият фен на „Шпорите“ сред тълпата. Щеше да е мъдро да си мълча. Но това беше твърде трудно. В някои моменти успях да се съдържам, но не винаги. В края на първото четвъртина вече водех солова война всеки път, когато „Шпорите“ отбелязваха точки. Хората започнаха да се обръщат и да ме поглеждат. Рисковано начинание е, човек да е самотен глас в рутинната пустиня. Тогава забелязах, че имам приятел от трибуната от другата страна на пътеката. Той също подкрепяше „Шпорите.“ Когато аз ръкоплясках и той ръкопляскаше. Имах партньор. Ние се насърчавахме един друг. Почувствах се по-добре. В края на четвъртината аз му показах юмука си с вдигнат нагоре палец. Той ми отвърна със същия жест. Той беше само юноша. Няма значение. Ние бяхме обединени от връзката на общуването.

Това е една от причините за ходенето на църква. През цялата седмица вие ентусиазирано подкрепяте гостуващия отбор. Аплодирате успеха на Онзи, на когото светът се противопоставя. Вие ставате, когато всички други седят и сядате, когато всички други стават. В някакъв момент вие имате нужда от подкрепа. Нуждаете се да бъдете с хора, които викат въодушевно, когато и вие викате. Нуждаете се от това, което Библията нарича общуване. И всяка седмица вие се нуждаете от това. В края на краищата, само когато си мислите, че ще се присъедините към тълпа от съмишленици, вие можете да извървите толкова дълго разстояние.

Ето това са четирите здравословни навици, които си заслужава да имаме. Не е ли добре да знаете, че някои навици са добри за вас? Направете ги да са част от ежедневието ви и израствайте. Не правете грешката на малкото дете, което паднало в съня си от леглото. Не стойте твърде близо до мястото, където сте се озовали. Рисковано е да си почиваме на ръба.

Глава 22

Международното летище Далас – Форт Уърт и Светия Дух

Международното летище Далас – Форт Уърт може да бъде фатално място. То няма голяма зала за чакащите, а има катакомби. Още от фойето се влиза в лабиринти. Хората трябва да са наясно, че могат да влязат в това летище и никога да не излязат.

Хората, които пътуват често се различават лесно от хората, които за пръв път идват тук. Това са хора с раници, компаси, манерки и бастуни. Новаците имат изтощени лица и погледът им е празен и отвлечен.

Едно от първите ми преминавания през тази бъркотия беше на връщане от Бразилия. Бях летял през цялата нощ и бях малко разтревожен дали ще мога да хвана следващите полети по маршрута си. Спрях едно петчленно семейство и ги попитах къде е гишетото за информация. Родителите погледнаха към мен така, все едно че бяха единствените оцелели след избухването на атомна бомба. Майката издигна 3 пръсти на ръката си и каза: „Три дни сме тук и все още не сме намерили нашия следващ полет.“

Задавих се. Бащата ме попита дали бих могъл да му дам 5 долара, за да купи пица за децата си. Дадох му парите и той ме насочи към една карта на летището. Картата беше лесна за намиране, защото обхващаше цяла стена. Когато намерих върху нея знака с надпис „Вие сте тук,“ започнах да търся къде се намира вратата за моя следващ полет. Когато видях къде се намирам и къде трябваше да отида, аз отново се задавих. Преминаването по маршрута „Апалачи трейл“ (*Коментар: Пешеходен маршрут с дължина около 3 000 км през Апалачките планини. Д.Пр.*) щеше да е по-лесно.

Но нямах друг избор. Поех дълбоко дъх, сграбчих куфарчето с едната си ръка и раницата с дрехите си в другата ръка и тръгнах към врата 6 690.

По пода в безпорядък имаше пътни чанти, изоставени от уморените пътници. Хората от дясната ми и от лявата ми страна се хранеха. Пътници се бяха скупчили около водните фонтани, все едно че това бяха оазиси. Други бутаха колички с багажи.

Започнах да се съмнявам, дали ще успея на намеря нужната врата. След като вървах 3 часа, коленете започнаха да ме болят. След 5 часа вървене ръцете ми се сраснаха с дръжките на багажа ми. След като вървах 7 часа, започнах да халюцинирам и ми се привиждаше, че номера на моята врата се появява на хоризонта, а след това избледняваше и изчезваше, когато се приближавах.

На 10-я час изоставих чантата с дрехите си и носех само чантата с книгите и документите си. Почти щях да се откажа да вървя, когато чух ободрителен вик. Той идваше от коридора пред мен. Хората крещяха. Някои от тях тичаха. Какво беше това? Какво би могло да вдъхне надежда в това изпитание на отчаяните пътници? Каква гледка можа да даде сила на тези уморени крака? Хотел? Празен ресторант? Или някои полет, който е на разположение?

Не, това беше нещо много по-добро. Когато направих завоя, аз го видях. Лицето ми заблестя като нощното небе на 4 юли. Свалих кърпата от главата си и изтрих потта от веждите си. Изправих прегърбените си рамене и ускорих вървежа си. Сърцето ми се понесе в небето. Сега вече знаех, че ще успея да се справя. Защото там, в далечината, облян от светлина и позлатен, беше конвейера на автоматизираната летищна транспортна система. Облицованият с жълти павета път на летището.

Това е мостът през реката Йордан. Това е бягането по нанадолнището на маратонеца, последния, четвърти пост за бегача по щафетно бягане, денят за плащането на заплатата за работника и последния вариант на ръкописа за писателя.

Конвейерът на автоматизираната летищна транспортна система, пътят към почивката. Когато се качите на този конвейер, вие може да не се движите, но въпреки това се движите! И докато си поемате дъх, конвейерът придвижва тялото ви. Но ако искате, вие можете да вървите по конвейерната лента. Защото когато вървите по нея, всяка ваша крачка се удвоява. Пътят, който бихте изминали за 1 час, с този конвейер се изминава за минути.

И каква промяна причинява този конвейер в поведението ви. Вие даже си свирите с уста, докато вървите. Умората е забравена. Тежкото придвижване го няма. Тълпи от пътници си махат с ръка една на друга.

И най-важното, вие се осмелявате отново да вярвате, че ще стигнете там, за където пътувате.

Е, аз може би малко прекалах с моя разказ за летището. Но никога не бих могъл да прекаля с описанието на властта да открием силата за пътуването. Това, което открих в международното летище на Далас – Форт Уърт, вие ще го откриете в живота си. Независимо от начина по който пътувате, пътуването може да стане уморително. Няма ли да е прекрасно да откриете конвейерна лента за вашето сърце?

Павел е открил такава лента. Е, той не я нарича с това име. Но тогава той не е имал възможност да посети международното летище на Далас – Форт Уърт. Обаче той е казал, че има сила, която работи във вас, докато вие работите. „*Ние прогласяваме него, като увещаваме и поучаваме всеки човек с цялата мъдрост, за да можем да представим всеки човек свършен в Христос. За това работя, напрягайки се с цялата му сила, която работи толкова мощно в мен*“ (Кол.1:28-29 – мой превод).

Погледнете към целта на Павел: *да представи всеки човек свършен в Христос*. Павел мечтаел за денят, когато всеки човек ще бъде в безопасност в Христос. Какъв е бил неговия метод? *Увещаване и поучаване*. Какви са били инструментите на Павел? Глаголи. Съществителни, Изречения. Уроци. Същото оборудване, с което разполагаме и ние с вас. Почти нищо не се е променило, нали?

Тогава дали е било по-лесно от сега? Не мислете, че е било по-лесно. Павел е наричал това работа. Той е написал: „*за това работя*.“ Работа означава посещение в домовете, обучаване на хората, подготовка на

обучаващите се.

Как той е правил това? Кой е бил източникът на неговата сила? Той е работил с „цялата енергия, с която Исус толкова мощно работи в мен.“

Докато Павел работел, работел и Бог. И когато вие работите, тогава и Отец работи. Всяка крачка се умножава. Божествените дивиденди се изплащат. Както е на конвейера на летището. Бог подсилва и умножава усилията ни. И както е на конвейера, Бог ни придвижва напред. И даже когато ние сме твърде уморени да вървим, той гарантира, че ние се движим напред.

За това, когато следващият път имате нужда от почивка, вървете напред. Той ще ви направлява за да вървите в правилната посока. И когато следващия път се придвижите напред – благодарете на Бога. Той е този, който ви дава силата.

А когато следващия път поискате да се откажете? Не правете това. Моля ви, не се отказвайте. Направете следващия завои. Може би ще се изненадате от това, което ще намерите.

Освен това, вие имате един полет до дома, който не искате да изпуснете.

Глава 23

Богът, който се сражава за вас

Чуйте един голям въпрос. Какво прави Бог, когато сте в опасна ситуация? Когато се окаже, че спасителната ви лодка се пълни с вода? Когато въжето за отваряне на парашута ви се скъса? Когато сте похарчили последното си пени преди да сте платена последната си сметка? Когато последната ви надежда изчезна със заминаването на последния влак? Какво прави Бог в такива моменти?

Аз знам какво правим ние. Гризем си ноктите така, както се гризе царевичен кочан. Разхождаме се напред и назад. Гълтаме хапчета. Аз знам какво правим ние.

Но какво прави Бог? Голям въпрос. Наистина голям. Ако Бог спи, моята работа е лесна. Ако той се смее, аз съм загубен. Ако той си е скръстил ръцете и поклаща глава, а след това отреже клона, на който се намирам, тогава, скъпа, време е да се сгромолясам.

Какво прави Бог?

Реших за проуча този въпрос. И той като съм умел изследовател, открих някои древни писания, които могат да отговорят на този въпрос. Малцина са наясно – всъщност никой не е наясно – че журналисти от вестниците са скитали по земите още в епохата на Стария Завет.

Да, истина е, че в дните на Ной, Авраам и Моисей репортерите са се появявали бързо на мястото на събитието, за да опишат драмата на техните дни. И сега, за пръв път техните статии ще бъдат публикувани.

Някой може да попита: „Как попаднахте на тях?“ Открих ги, когато прелиствах страниците на едно списание по време на полет от Уискънсин. Мога само да предположа, че някой смел археолог ги е скрил, за да се предпази от страшната опасност от зли шпиони. Ние никога няма да узнаем, дали този археолог е оцелял. Но знаем това, което той е открил – интервюта в древен вестник с Моисей и Йосафат.

Поздравявайки неговата смелост и стремежа му към истината, аз гордо споделям с вас следващите неоткрити до сега разговори между Моисей (М), Йосафат (Й), които отговарят на въпроса: „Какво направи Бог, когато вие бяхте в опасност?“, който им задава един репортер (Р).

Първо вижте интервюто с Моисей.

Р: Разкажете ни вашия конфликт с египтяните.

М: О, египтяните са велик народ. Силни бойци. Злобни като змии.

Р: Но вие успяхте да излезете от Египет.

М: Да, но чак след като те бяха издадени в морето.

Р: Вие говорите за конфликта край Червено море?

М: Да. Беше страшно преживяване.

Р: Разкажете ни какво се случи.

М: Червеното море беше от едната ни страна, а египтяните бяха от другата ни страна.

Р: И вие ги нападнахте?

М: Шегувате ли се? Да ги нападнем, когато разполагахме с половин милион каменари? Не, моите хора бяха твърде изплашени и искаха да се върнат обратно в Египет.

Р: Следователно, вие казахте на хората си да се оттеглят?

М: Накъде да се оттеглят? Във водата? Ние нямахме лодки. Нямахме къде да отидем.

Р: Водачите на племената какво ви препоръчаха да направите?

М: Аз не ги питах. Нямаше време.

Р: Тогава какво направихте?

П: Казах на хората да бъдат спокойни.

Р: Искате да кажете, че когато неприятелят е приближавал, вие сте им казал да бъдат спокойни?

М: Да, казах на хората: „Бъдете спокойни и ще видите, че Господ ще ви спаси.“

Р: Защо искахте хората да бъдат спокойни?

М: За да не застават на пътя на Бога. Ако не знаете какво да направите, най-добре е просто да бъдете спокоен, докато Бог върши работата си.

Р: Не мислите ли, че това е странна стратегия?

М: Тя е странна, когато вие сте достатъчно голям, за да участвате в битката. Но когато битката е по-голяма от вас и вие искате Бог да победи, това е единственото, което можете да направите.

Р: Можем ли да говорим за нещо друго?

М: Вестникът е ваш, вие решавате какво да ме попитате.

Р: Скоро след вашето бяг... скоро след вашето бягство...

М: Нашето освобождение.

Р: Каква е разликата?

М: Разликата е голяма. Когато избягате, вие правите това. А когато бъдете освободен, някой друг прави това, а вие просто вървите след него.

Р: Добре, скоро след вашето освобождение вие се сражавате с амаликитците.

М: Велик народ. Силни бойци. Злобни като змии.

Р: Но вие победихте.

М: Бог победи.

Р: Добре, Бог победи, но вие направихте това. Вие се сражавате в битката. Вие бяхте на бойното поле.

М: Грешка.

Р: Какво? Вие не сте участвали в битката?

М: Не и в тази битка. Докато войската се сражаваше, аз заведох моите приятели Аарон и Ор (Изх. 17:10-16) на върха на хълма и ние се сражавахме там.

Р: Помежду си?

М: С тъмнината.

Р: С мечове?

М: Не, с молитва. Аз просто вдигнах ръцете си към Бога, така както направих край Червено море, само че този път забравих да взема жезъла си. Когато издигах ръцете си, ние побеждавахме, а когато ги отпусках, ние губехме. За това накарах моите приятели да държат ръцете ми вдигнати, докато амаликитците бяха разбити и ние победихме.

Р: Чакайте малко. Вие си мислите, че това ваше стоене на хълма с вдигнати високо ръце е направило разликата?

М: Вие не виждате наоколо някой амаликидец, нали?

Р: Не мислите ли, че е странно генерала на армията да стои на планината, а войниците му през това време да се сражават в долината?

М: Ако сражението беше в долината, аз щях да бъда там, но това сражение не беше в долината.

Р: Странна е тази ваша стратегия.

М: Мислите ли, че ако баща ви беше по-силен от човека, който ви биеше, вие нямаше да извикате името му?

Р: Какво?

М: Ако някой човек ви събори на земята и започне да ви тъпче с крака и баща ви е наоколо, и може да ви чуе, и ви е казал да го повикате всеки път, когато се нуждаете от помощ, тогава какво ще направите?

Р: Ще извикам баща си.

М: Ето това направих и аз. Когато битката е толкова важна, аз помолих Бог да победи. Аз помолих Бог да се сражава за мен.

Р: А той дойде ли?

М: Да си виждал напоследък някакви евреи да изграждат пирамиди?

Р: Нека да видя дали съм разбрал правилно това. Веднъж вие победихте противника си, като бяхте спокойни, а друг път спечелихте сражението, като си държате ръцете вдигнати нагоре. Откъде научихте всичко това?

М: Е, ако ви кажа, вие няма да ми повярвате.

Р: Опитайте.

М: Добре, вижте, имаше един горящ храст и той ми проговори...

Р: Може би сте прав. Ние ще оставим тази история за друг ден.

Второто интервю ни пренася два века напред в историята. Вижте интервю на цар Йосафат след една война, проведено на бойното поле Асис (2Лет.20:16).

Р: Поздравления, царю.

Й: За какво?

Р: Току-що победихте едновременно три армии. Вие победихте моавците, амонците и маонците.

Й: О, не аз направих това.

Р: Не бъдете скромни. Кажете ни какво мислите за тези три армии.

Й: Велик народ. Силни бойци. Злобни като змии.

Р: Как се чувствахте, когато чухте, че те идват?

Й: Бях изплашен.

Р: Но вие се справихте с тях доста спокойно. Съвещанието ви с вашите генерали относно стратегията трябва да се дало плодовете си.

Й: Ние нямахме нито съвещание, нито стратегия.

Р: А какво направихте?

Й: Попитах Бога какво да правя?

Р: И той какво каза?

Й: В началото нищо не каза, поради това взех някои хора да говорят с него заедно с мен.

Р: Вашия кабинет имаше молитвено събрание?

Й: Не, целия народ започна да пости.

Р: Целият народ?

Й: Очевидно всички други, освен теб.

Р: Е, какво казахте на Бога?

Й: Казахме на Бога, че той е царят и че ние ще направим това, което той поиска от нас, но ако няма нищо против, ние искаме той да ни помогне да се справим с един голям проблем.

Р: Тогава вие сте провели своето съвещание за стратегията.

Й: Не.

Р: Какво направихте?

Й: Стояхме пред Бога.

Р: Кои хора стояха?

Й: Всички ние. Мъжете. Жените. Децата. Бебетата. Ние просто стояхме там и чакахме.

Р: А какво правеше вашия неприятел, докато вие стояхте?

Й: Те дойдоха по-близо до нас.

Р: И тогава ли вие събрахте народа?

Й: Кой ви каза, че аз съм събрал хората?

Р: Е, аз само предположих...

Й: Аз никога не съм казвал нищо на хората. Аз само слушах. След малко един млад мъж, наречен Язийл започна да говори и ни събщи, че Господ е казал да не се обезкуражаваме или да се страхуваме, защото битката не е наша, а е негова.

Р: Откъде знаехте, че той говори от името на Бога?

Й: Когато си прекарал толкова много време за да говориш на Бога като мен, ти се научаваш да разпознаваш неговия глас.

Р: Невероятно.

Й: Не, свръхестествено.

Р: И тогава атакувахте?

Й: Не, Язийл каза: „Бъдете спокойни и ще видите, че Бог ще ви спаси.“

Р: Чувал съм това отнякъде.

Й: Най-доброто от Моисей.

Р: И тогава вие атакувахте?

Й: Не, тогава запяхме. Някои песни. Аз пея малко фалшиво, затова паднах по лицето си на земята и се молих. Оставих другите да пеят. Ние имаме една група – левити – които наистина знаят как да пеят.

Р: Чакайте малко. Когато вражеската армия ви наближи, вие запяхте?

Й: Няколко песни. След това аз казах на хората да бъдат силни и да имат вяра в Бога, а след това отидохме на бойното поле.

Р: И вие водехте армията?

Й: Не, ние поставихме певците най-отпред. И докато вървахме, те пееха. А докато ние пеехме, Бог направи клопки за неприятеля ни. И за времето, докато стигнахме на бойното поле, врагът ни беше убит. Това стана преди три дни. Толкова много време ни отне, за да почистим после бойното поле. Днес се върнахме, за да имаме друго богослужение. Елате тук; искам да чуете как пеят тези левити. Залагам 10 шекела, че само след 5 минути няма да можете да седите на мястото си.

Р: Чакайте. Аз не мога да напиша тази история. Тя е твърде странна. Кой ще ѝ повярва?

Й: Просто я напишете. Хората, чийто проблеми са малки, ще се смеят. Но онези хора, чийто проблеми са съразмерни с големината на Бога, ще се молят. Остави на хората да решат. Хайде. Хорът се разпява. Ти няма да искаш да пропуснеш да чуеш първата песен.

И така, какво си мислите вие? Какво прави Бог, когато ние сме в опасност? Ако Моисей и Йосафат са някакъв пример, на този въпрос може да бъде отговорено с една дума: вяра. В такива моменти Бог се сражава за нас. Той стъпва на ринга, посочва ни да отидем в ъгъла и побеждава противника ни. „*Господ ще воюва за нас. Бъдете спокойни*“ (Иzx.14:14)

Неговата работа е да воюва. Нашата работа е да вярваме. Само да вярваме. Не да ръководим. Не да задаваме въпроси. Не да издърпваме кормилото от ръцете му. Нашата работа е да се молим и да чакаме. Не е нужно да правим нищо повече.

„*Той е моят защитник. Аз няма да бъда победен*“ (Пс.62:6 – мой превод).

Между другото, дали ми се стори, или наистина чух някакво хихикане, когато обявих моето археологическо откритие?

Някои от вас не ми вярват, нали? Жалко, само заради това вие ще трябва да чакате да напиша следващата си книга, когато ще ви кажа за дневника на Йона, който намерих в книжарницата на един букинист в Уинк, Тексас. В този дневник се описва какво има в стомаха на кита.

А вие си мислехте, че аз се шегувам.

ЧАСТ 3 ГОСТЪТ НА МАЕСТРОТО

Какво става, когато някое куче прекъсне концерт? За да отговорим на този въпрос, елате с мен в една пролетна вечер в Лоуренс, Канзас.

Заемете мястото си в залата и слушайте Лайпцигският геванхаус оркестър – най-старият в света постоянно действащ симфоничен оркестър. Най-великите композитори и диригенти в историята са ръководили този оркестър. Той е свирил още по времето на Бетовен (от тогава до сега някои от музикантите са били сменени).

Вие наблюдавате как официално облечените европейци заемат местата си на сцената. Чувате как професионалистите внимателно настройват инструментите си. Перкусионистът поставя ухото си до големия тъпан. Цигуларите и виолончелистите проверяват струните на инструментите си. Кларнетистите затягат платъка на кларнетите си. А вие седите малко напрегнато, когато осветлението намалява и настройването на инструментите спира. Музиката предстои за започне.

Диригентът, облечен във фрак, излиза на сцената, скача на подиума и прави жест на оркестъра да се изправи. Вие и още 2000 присъстващи аплодирате. Музикантите сядат, маестро то заема мястото си и публиката затаява дъха си.

Има една секунда време между светкавицата и гръмотевицата. Има и една секунда време между повдигането на диригентската палка и експлозията на музиката. Но когато тя започне, небето се отваря и вие бивате възхитително окъпан от пороя на Третата симфония на Бетовен.

Такава беше силата на тази пролетна вечер в Лоуренс, Канзас. В тази гореща пролетна вечер в Лоуренс, Канзас. Споменавам за температурата, за да можете да разберете защо вратите бяха отворени. Беше горещо. Сградата на концертната зала е историческо здание и няма климатична инсталация. Комбинирайте блестящите светлини на сцената с официалното облекло и яростната музика, и ще получите един нагрят оркестър. Външните врати от двете срещуположни страни на сцената бяха оставени отворени, за да се създаде прохладен бриз.

И тогава директно на сцената се появи едно куче. Кафяво, породисто канзаско куче. Това не беше зло куче. Нито пък необузвано тичащо куче. Това беше просто едно любопитно куче. То мина между контрабасите, после се промуши между вторите цигулки и челата. Помахваше с опашката си в такт с музиката. Когато минаваше между музикантите, те го поглеждаха, след това се поглеждаха помежду си и

продължаваха да свирят.

Изглежда, че на кучето му хареса едно чело. Може би беше привлечено от страничното движение на лъка. Или пък от струните на челото, които бяха разположените на височината на очите му. Каквато и да беше причината, този инструмент привлече вниманието на кучето и то се спря, и се загледа в него. Челестът не беше сигурен какво трябва да направи. Той никога не беше свирил пред озъбена публика. А в музикалните училища не ви обучават какво може да направи кучешката слюнка на лакираното чело Гуарниери от 16-я век. Но кучето не прави нищо, а само за момент се загледа и после отмина.

Ако кучето беше преминало през оркестъра, музиката може би щеше да продължи. Ако то беше преминало по сцената за да стигне до жестикулиращите ръце на сценичния работник, публиката никога нямаше да го забележи. Но кучето не напусна сцената. То остана там. У дома във великолепие. Скитайки по поляната на музиката.

Посети флейтите, обоите и кларинетите, обърна главата си към тромпетите, мина между флейтистите и се спря край диригента. И Третата симфония на Бетовен остана недовършена.

Музикантите се разсмяха. Публиката се разсмя. Кучето погледна нагоре към диригента и задиша тежко. И диригентът отпусна надолу палката си.

Оркестърът с най-дългата история в света. Една от най-вълнуващите симфонии, която някога е написана. Вечерта изпълнена със слава, всичко това беше накарано да спре от едно своенравно куче.

Кискането престана, когато диригента се обърна към публиката. Каква ли ярост може да изригне сега? Публиката се умълча, когато маестроото се обърна с лице към залата. Кой негов „бушон“ беше изгорял? Излъсканият германски диригент погледна към тълпата, после погледна надолу към кучето, след това отново погледна към хората, вдигна ръцете си нагоре, правейки универсалният жест на безпомощност и повдигна рамене.

Всички завикаха гръмогласно. Той слезе от подиума и почеса кучето зад ушите. Опашката отново се размаха. Маестроото заговори на кучето. Той говореше на немски, но кучето изглежда го разбираше. Двамата се гледаха един друг в продължение на няколко секунди, а след това маестроото хвана новия си приятел за нашияника и го изведе от сцената. От аплодисментите на публиката вие щяхте да останете с впечатлението, че тя ръкопляскаше на Павароти. Диригентът се върна, музиката отново започна и Бетовен съвсем не изглеждаше по-лош от това преживяване.

Можете ли да видите себе си и мен в тази картина?

Аз мога. Ще нарека нас с името Фидо, а Бог ще оприлича с диригента.

Представете си момента, когато ние излизаме Божията сцена. Ние не заслужаваме да бъдем там. Ние никога няма да спечелим правото да бъдем там. Ние даже изненадваме музикантите с присъствието си.

Музиката ще бъде такава, каквато ние никога не сме чували. Ние ще се разходим сред ангелите и ще ги слушаме как пеят. Ще поглеждаме към небесните светлини и ще дишаме трудно, когато те пеят. И ще отидем близо до Маестроото, ще застанем до него и ще му се поклоним, докато той ни води.

Финалните глави на тази книга ни напомнят за този момент. Те ни предизвикват да видим невидимото и да живеем за това събитие. Тези глави ни канят да настроим слуха си за песента на небесата и да бленуваме – много преди момента, когато ние ще застанем близо до Маестроото.

Той също ще ни посрещне радушно и ще ни говори. Но няма да ни изведе от там. Той ще ни покани да останем завинаги на неговата сцена като негови гости.

Глава 24

Дарът на нещастieto

Дълбоко вътре във вас живее една малка птичка. Слушайте. Ще я чуете да пее. Нейната ария плаче в привечерния сумрак. Нейното соло сигнализира за идването на зората. Тази птичка не млъква до изгрева на слънцето.

Ние забравяме, че тя е там и е толкова лесно да я пренебрегнем. Другите животни в сърцето ни са големи, по-шумни, по-настоятелни и по-натрапващи се. Но никое от тях не е толкова постоянно.

Другите създания в душата по-лесно биват нахранвани и по-лесно биват задоволявани.

Ние храним лъва, който се оплаква, че няма сила. Удряме тигъра, който настоява да бъде обичан. Обуздаваме жребеца, който се хвали, че ръководи. Но какво правим с тази птичка, която копнее за вечността?

Защото тя пее за това. Това е нейната задача. Намирайки се в сивотата, тя пее една златна песен. Кацнала нависоко, тя чурулика един вечен стих. Надничайки през савана на болката, тя вижда мястото,

където няма болка. И пее за това място.

И въпреки че се опитваме да не ѝ обръщаме внимание, ние не можем. Тя е в нас и нейната песен е наша. Песента на сърцето ни не може да бъде накарана да замлъкне, докато ние не видим зората.

Мъдрецът е казал: „Бог е посадил вечността в сърцата на хората“ (Екл.3:11 – мой превод). Но не е нужно човек да е мъдър, за да знае, че хората копнеят за нещо повече освен земята. Когато видим болка, ние копнеем. Когато видим глад, ние се питаме „Защо?“ Нелогични умирения. Безкрайни сълзи.“ Ненужни загуби. От къде идват тези неща? Накъде ни водят те?

Няма ли живот след смъртта? За това пее тази птичка. Ние се опитваме да накараме да замлъкне това ужасно, малко гласче. Подобно на родител, който се опитва да накара детето си да млъкне, ние поставяме пръста си върху нацупените си устни и искаме тишина. Сега аз сме твърде зает, за да говоря. Аз съм твърде зает, за да мисля. Аз съм твърде зает, за да задавам въпроси.

И така, ние се ангажираме със задачата да оставаме заети.

Но понякога ние чуваме гласа на тази птичка. Понякога позволяваме на песента ѝ да ни прошепва, че има и още нещо. Че трябва да има и още нещо.

И докато чуваме тази песен, ние сме успокоявани. А когато сме недоволни, ние ще търсим. И дотогава, докато знаем, че има една далечна страна, ние ще имаме надежда.

Разбрах, че единственото окончателно нещастие, което може да ни се случи е да почувстваме, че тук, на земята, сме у дома си. Дотогава, докато тук се чувстваме като чужденци, ние не можем да забравим нашата истинска родина. Нещастieto на земята култивира в нас един глад за небето. Милостиво дарявайки ни с дълбока липса на задоволство, Бог задържа вниманието ни. Следователно, единствената трагедия е да бъдем доволни постоянно. Да се установим за постоянно да живеем тук, на земята. Да станем доволни, живеейки в чужда страна. Да започнем да се женим да вавилонците и вавилонките и да забравим за Йерусалим. Ние не сме щастливи тук, защото тук не сме у дома си. Ние не сме щастливи тук, защото от нас не се очаква тук да бъдем щастливи. Ние сме „като чужденци и пришълци в този свят“ (1Пет.2:11 – мой превод).

Хванете една риба и я поставете на брега. Наблюдавайте как хрилете ѝ жадно дишат и люспите ѝ изсъхват. Тя щастлива ли е? Не! Как я правите щастлива? Покривате ли я с планина от пари? Давате ли ѝ шезлонг и слънчеви очила? Давате ли ѝ да чете някакво списание и да пие мартини? Обличате ли я с палто и с обувки от човешка кожа?

Разбира се, не. Тогава как правите щастлива рибата? Поставяте я обратно в естествената ѝ среда – във водата. Тя никога няма да е щастлива на брега, просто защото тя не е направена да живее на сушата.

Така и вие никога няма да бъдете напълно доволен тук, на земята, защото вие не сте създадени, за да живеете на земята. Е, разбира се, вие ще имате своите моменти на радост. Ще видите някои проблясъци на светлината. Ще познаете някои моменти и даже на дни, изпълнени с мир. Но те просто не могат да се сравнят с щастието, което ви очаква.

„Господи, ти си направил за себе си и сърцата ни няма да намерят покой, докато те не си отдъхнат в теб.“ (Св. Августин)

Почивката на тази земя е фалшива почивка. Пазете се от хората, които ви призовават да намерите щастието си тук. Вие няма да го намерите. Предпазвайте се от фалшивите лекари, които ви обещава, че от радостта ви делят само една диета или един брак, или една длъжност към която се стремите, или едни пари, които можете да получите. Пророкът изобличава такива хора: *“Те се опитваха да лекуват сериозните рани на хората ми, като че ли това бяха малки рани. Те казаха: „Добре е, добре е.“ Но всъщност то не беше добре“* (Йер.6:14 – мой превод).

И положението няма да бъде добре, докато ние не си отидем у дома.

Отново ще кажа, че тук, на земята, ние имаме нашите щастливи моменти. Новороденото бебе в семейството или младоженката, която се държи за ръката ни. Но даже тези моменти са просто снопчета светлина, които проникват през небесния прозорец. Бог флиртува с нас. Събужда желанията ни. Ухажва ни. Тези моменти са предястие и ни подготвят за основното ястие, което ще дойде.

„Никой никога не си е представял това, което Бог е подготвил за онези, които го обичат“ (1Кор.2:9 – мой превод).

Този стих ни оставя без дъх! Видяхте ли какво казва той? Небето е отвъд нашето въображение. Ние не можем да си го представим. Даже в най-творческите ни моменти, даже когато сме се замислили най-дълбоко, даже когато сме достигнали най-високото си ниво на въображението си, ние не можем да проумеем вечността.

Направете опит. Опитайте се да си представите перфектен свят. Каквото и да означава това за вас, представете си го. Дали в представата ви се включва мира? После си представете абсолютното спокойствие. А дали в перфектния свят има радост? Тогава си представете най-голямото щастие. Дали в перфектния свят

ще има любов? Ако има, замислете се за място, където любовта няма да има граници. Каквото и да означава небето за вас, представете си го. След това добре запомнете това, което сте си представили. Наслаждавайте му се. Мечтайте за него. Копнейте за него.

А след това се усмихвайте, докато Отец ви напомня: „*Никой никога не си е представял това, което Бог е подготвил за онези, които го обичат.*“

Каквото и да си представите, то няма да е вярно. Каквото и да си представи някой човек, то няма да е вярно. Никой никога даже не се е доближил до тази истина. Никой. Замислете се за всички песни, посветени на небето. За всички картини на небето, които художниците са нарисували. За всички уроци за небето, които са били проповядвани, за всички стихотворения и книги, които са били написани. Когато става дума за описанието на небето, всички ние сме щастливи неудачници.

Това надвишава предела на нашите способности.

Но същевременно птичката пее вътре в нас. Позволявайте ѝ да пее в тъмнината. Позволявайте ѝ да пее на разсъмване. Позволявайте на нейната песен да ви напомня, че вие не сте създаден за това място и че има място, което е направено само за вас.

Но дотогава бъдете реалист. Снижете очакванията си, докато сте тук, на земята. Това не е небето, поради това не очаквайте от земята това. Никога няма да има съобщаване на новините, в което да няма лоша новина. Никога няма да има църква, в която да няма клюки или съперничество. Никога няма да има нова кола, нова съпруга или ново бебе, които да ви дадат тази радост, за която жадува сърцето ви. Единствено Бог може да ви я даде.

И Бог ще ви я даде. Бъдете търпелив, Слушайте. Слушайте песента на птичката вътре във вас.

Глава 25

Да виждаме Бога

Един от любимите ми спомени от детството беше посрещането на баща ми, когато той се връщаше у дома от работа. Майка ми, която работеше вечерна смяна в болницата, излизаше от дома около 3 часа след обяд. А баща ми си пристигаше около три и половина часа след обяд. Брат ми и аз оставахме сами за около половин час със стриктните указания да не излизаме от къщи преди пристигането на тате.

Ние вземахме книжките и играчките си на кушетката, и разглеждахме комикси, но винаги внимавахме, за да чуем пристигането на колата на татко. Даже най-добрата книжка с комикси биваше изоставяна, когато чуехме колата му.

Спомням си как тичах да посрещна татко и той ме вдигаше високо в големите си (и често пъти изпотени) ръце. Докато той ме носеше към къщи, той поставяше своята огромна сламена шапка на главата ми и за един миг аз бях каубой. Ние с брат ми седяхме на верандата, докато той сваляше мазните си работни ботуши (никога не му се разрешаваше да прави това вътре в къщата). Когато той ги събуеше, аз ги обувах и за един миг се превръщах в конник. После влизахме вътре и отваряхме кутията, с която тате си носеше закуската на работа. Ако бяха останали някакви сандвичи, каквито той винаги ни оставяше, ние с брат ми си ги разделяхме по равно.

Беше славно време. Ботуши, шапки и сандвичи. Какво повече би могло да иска едно 5-годишно момче?

Но само си представете за миг, че това беше всичко, което получавах. Представете си, че вместо да си дойде у дома, той просто изпрати тези неща у дома. Ботушите си за мен, за да си играя с тях. Шапката за мен, за да я поставя на главата си. Сандвичите – за да ги изям.

Дали това щеше да ми е достатъчно? За известно време – може би, но не за дълго. Много скоро даровете щяха изгубят своя чар. Скоро, ако не веднага. Аз щях да попитам: „Къде е тате?“

Или се замислете за нещо по-лошо. Представете си, че той ме извика и ми каже: „Макс, вече няма да си идвам у дома. Но ще ти изпращам ботушите и шапката си, и ти всеки следобед ще си играеш с тях.“ Никога няма да се съглася. Даже 5-годишно дете знае, че човекът, а не подаръците прави срещата да е специална. Не украшенията, а бащата.

Представете си, че Бог ни направи подобно предложение: „*Ще ви дам всяко нещо, което поискате. Всяко нещо. Перфектна обич. Вечен мир. Никога няма да се страхувате или да сте самотни. Никакво объркване няма да влезе в ума ви. Никакво безпокойство или отегчение няма да влезе в сърцето ви. Никога нищо няма да ви липсва. Няма да има никакъв грях. Никаква вина. Няма да има никакви правила. Няма да имате никакви очаквания. Няма да имате никакви провали. Никога няма да сте сами. Никога няма да бъдете наранявани. Никога няма да умирате. Само че никога няма да видите лицето ми.*“

Бихте ли поискали това? Аз никога не бих го поискал. Това не е достатъчно. Кой иска небе без Бога.

Небето не е небе, ако няма Бог. Лишената от болка и смърт вечност би прекрасно нещо, но няма да е подходящо. Свят, изпълнен с великолепието би ни смаял, но ние не търсим това.

Ние искаме Бога. Ние искаме Бога повече, отколкото си представяме. Не че гледането към небето не е привлекателно. То просто не е достатъчно. Това не означава, че ние сме лакоми. Това просто означава, че ние принадлежим на него и Августин е бил прав – нашите сърца няма да намерят покой, докато не си отидем в него.

Само когато го намерим, ние ще бъдем задоволени. Моисей може да ви каже. Той е имал толкова много от Бога, колкото никой друг човек, описан в Библията. Бог му е говорил в храста. Бог го е направлявал с огън. Бог изумил Моисей с напастите. И когато се разгневявал на израелтяните и се оттеглял от тях, Бог останал близо до Моисей. Той говорил на Моисей „*както човек говори с приятеля си*“ (Изх.33:11).

Моисей е познавал Бога така, както никой друг човек не го познава.

Но това не достатъчно. Моисей копнеел за повече. Моисей копнеел да види Бога. Той даже се осмелил да поиска: „*Моля те, покажи ми славата си*“ (Изх.33:18 – мой превод).

Шапката и сандвичата не били достатъчни. Огненият стълб и сутрешната манна не били достатъчни. Моисей искал да види самият Бог. Всички ние не искаме ли същото?

Не е ли това причината, поради която копнеем да отидем на небето? Ние можем да говорим за мир, за място, където няма сълзи, няма смърт, няма страх, няма нощ. Но това са само облагите на небето. Красотата на небето е да виждаме Бога. Небето е сърцето на Бога.

И нашето сърце ще намери покой само когато ние го видим. „*Защото живях праведно, аз ще видя лицето Ти. Когато се събудя, ще видя образа Ти и ще бъда задоволен*“ (Пс.17:15 – мой превод).

Задоволен? Това е едно от нещата, което ние не сме. Ние не сме задоволени.

Ние отказваме да участваме в Господната трапеза, потупваме се по изпъкналия корем и казваме: „Аз съм задоволен.“ Но вижте ни само няколко часа по-късно, когато сме в кухнята у дома, как лакомо откъсваме месото от кокала.

Събуждаме се след добра почивка през нощта и скачаме от леглото. Не бихме се върнали обратно в леглото да спим, даже ако някой ни плати за това. Ние сме задоволени – за кратко. Но вижте ни след около 12 – 14 часа как се мушваме в леглото.

Вземаме дълго чаканата си отпуска. Планирали сме я от няколко години. Спестявали сме пари за нея. И заминаваме. Засищаме себе си със слънце, забавления и добра храна. И още преди да сме тръгнали да се прибираме у дома, преди да сме се ужасили от края на пътуването, ние започваме да планираме следващото. Ние не сме задоволени.

Когато сме дете, ние казваме: „Ако бях юноша.“ Когато сме юноша ние казваме: „Ако бях пълнолетен.“ Когато сме пълнолетен ние казваме: „Ако бях женен.“ След като се оженим ние казваме: „Ако имах деца.“ Като родител казваме: „Ако децата ми бяха пораснали.“ А когато къщата ни се изпразни ние казваме: „Ако децата ни идваха на гости.“ Като пенсионери, ние седим в люлеещия се стол с вцепенени стави и въздишаме: „Само ако можех отново да съм дете.“ Ние не сме доволни. Трудно ни е да бъдем доволни. Защо?

Защото на земята няма такова нещо, което може да задоволи най-скрития ни копнеж. Ние искаме да видим Бога. Листата на живота шумолят от мълвата, че ние ще го видим и ние няма да се задоволим, докато не го видим.

Ние не можем да бъдем задоволени. Не защото сме лакоми, а защото сме гладни за нещо, което не може да бъде намерено на земята. Единствено Бог може да ни задоволи. Филип е бил прав, когато е казал: „*Господи, покажи ни Отца. Това е всичко, от което се нуждаем*“ (Йоан 14:8 – мой превод).

Уви, точно в това е проблемът. Бог казал на Моисей: „*Ти не можеш да видиш лицето ми, защото никой не може да ме види и да остане жив*“ (Изх.33:20 – мой превод).

Юдейското религиозно течение Хазидс е разбирало риска, пораждан от виждането на Бога. Рави Ури плачел всяка сутрин, когато излизал от дома си, за да отиде в храма да се моли. Той извиквал децата си и жена си да отидат при него и плачел, че може би никога няма да може отново да ги види. Когато го питали защо, той отговарял така: „Когато започвам молитвите си, аз се обръщам към Господа. След това се моля: „Господи, имай милост към нас.“ Кой знае какво ще направи Божията сила с мен в мига, в който съм я призовал, но все още не съм я помолил за милост.“

Според една легенда първият американски индианец, който видял Великият каньон, изпаднал в ужас и завързал себе си за едно дърво. Според Писанията, всеки човек, който е имал привилегията да зърне Бога се е чувствал по същия начин.

Абсолютен ужас! Спомняте ли си думите на Исаия, след като видял Бога? „*О, не! Аз ще бъда унищожен. Аз не съм чист и живея сред хора, които са нечисти, но видях Царя, Господа на Силите*“ (Ис.6:5 – мой превод).

Когато видял Бога, Исаия се ужасил. Защо е този страх? Защо е треперел така? Защото той е бил като восък, нагрял от слънцето? Или като свещ в урагана? Или като малка рибка в Ниагарския водопад? Божията слава била толкова огромна. Неговата чистота била твърде чиста. Неговата сила била твърде могъща. Светостта на Бога осветява и изважда на показ греховността на човека.

За да разберете това, представете си, че сте в театрална зала. Вие никога не сте влизали в нея и сте любопитен. Надниквате зад кулисите на сцената, оглеждате прожекторите, играете си със завесите и изследвате опорите и стълбовете.

След това виждате една гримьорна. Влизате вътре и сядате край масата. Поглеждате в огромното огледало на стената. Онова, което виждате в него е това, което винаги сте виждали, когато сте се оглеждали в огледало. Никаква изненада. След това забелязвате, че огледалото е оброчено с електрически крушки. На стената има включвател. Вие го включвате.

Една дузина крушки огряват лицето ви. Внезапно виждате неща, които до сега не сте забелязвали. Дефекти. Бръчки. Всяка бенка и белег е извадена на показ. Светлината е осветила вашите недостатъци. Ето това се е случило на Исаия. Когато видял Бога, Исаия не е въздъхнал от възхищение. Той не е аплодирал разбиращо. Той ужасено се дръпнал назад и изплакал: „Аз съм нечист и моите хора са нечисти!“ Светостта на Бога изважда на показ нашите грехове.

Чуйте думите на друг пророк: „*Погледни, Исус идва с облаците и всеки ще го види, даже онези, които го прободоха. И всички хора на земята ще заплачат с висок глас поради него. Да, това ще се случи!*“ (Откр.1:7 – мой превод)

Прочетете друг превод на същия стих: „*Яздец облаците, той ще бъде видян от всяко око и тези, които му се присмиваха, и го убиха, ще го видят. Хората от всички народи и от всички епохи, плачейки ще разкъсват дрехите си. О, да!*“ (Посланието, Откр.1:7 – мой превод).

Святостта на Бога осветява греха на човека.

Тогава какво да направим? Ако е вярно, че „*Никой, чийто живот не е свят, никога няма да види Господа*“ (Евр.12:14 – мой превод), тогава накъде да се обърнем?

Ние не можем да загасим светлината. Не можем да натиснем копчето на прекъсвача. Не можем да се върнем в полумрака. Твърде късно ще е да направим това в този момент. Тогава какво можем да направим? Отговорът се намира в историята на Моисей.

Прочетете следващите стихове внимателно, много внимателно. Прочетете ги, за да отговорите на въпроса: „Какво е направил Моисей, за да види Бога?“ Прочетете бавно това, което казва Бог. Може да сте пропуснали това.

„*Има място близо до Мен, където можеш да застанеш на скалата. Когато славата Ми минава покрай това място, аз ще те поставя в една голяма пукнатина в скалата и ще те покрия с ръката Си, докато минавам. После ще вдигна ръката Си и ти ще Ме видиш отзад. Но лицето Ми не трябва да бъде виждано*“ (Иzx.33:21-23 – мой превод).

Разбрахте ли какво е трябвало да направи Моисей? И аз не разбрах. Забелязахте ли кой е свършил работата. И аз забелязах. Бог я е свършил. Той е действал. Той посочил мястото, където Моисей е застанал. Той е поставил Моисей в пукнатината. Бог го покрил с ръката си. Бог предоставил на Моисей шанса да го зърне.

Святият Моисей!

Моисей единствено е попитал. Но вижте как е попитал. Ние единствено можем да искаме. Но сме длъжни да искаме! Защото единствено когато искаме, ние получаваме. И само когато търсим, ние намираме.

Трябва ли да подавам молба, защото Бог е единственият, който ще ни подготви за вечния ни момент в Синът? Бог не ни ли е дал скалата, нашият Господ Исус? Бог не ни ли е дал цепнатината, неговата милост? Бог не ни ли е покрил с ръката си, с продупчената си длан?

Отец не е ли тръгнал по пътя си, за да ни вземе?

Точно както моят татко идваше точно на време, така и Бог ще дойде. И точно както моят баща носеше подаръци и удоволствия, така ще направи и вашият. Но колкото и великолепно да са небесните дарове, ние не очакваме тях.

Ние чакаме да видим Отца. И това ще ни бъде достатъчно.

Глава 26

Сиращи край портата

Тази седмица прочетох за една тъжна история по време на медения месец. Двама току-що оженени младоженци пристигнали в хотел след полунощ с приповдигнато настроение. Били резервирали апартамент

с голяма стая с романтични удобства. Но получили нещо съвсем друго.

Стаята изглеждала доста неугледна, била много малка, нямала никакъв изглед навън, нямало цветя, банята била тясна и най-важното от всичко – нямало легло. Само един разтегателен диван с матраци на буци и провиснали пружини. Не такива били техните очаквания и нощта им се провалила.

На следващата сутрин младоженецът, чийто врат и гръб бил схванат от неудобното легло, нахлул в кабинета на управителя на хотела и излял гнева си. След като го слушал търпеливо в продължение на няколко минути, управителят го попитал: „Отворихте ли вратата във вашата стая?“ Младоженецът признал, че не я е отварял. Върнал се обратно в апартамента и отворил вратата, която си мислел, че е килер. Там се намирала обширна спалня, заредена с кошници плодове и шоколади! Въздишка.

Можете ли само да си представите как те са стояли на вратата на стаята, в която са пропуснали да влязат? Само ако бяха влезли, всичко щеше да е толкова прекрасно...

Удобно легло вместо един ръбест диван. Широк прозорец с прекрасна гледка и с красива завеса, вместо една стена. Свеж бриз вместо застоен въздух. Прекрасна баня, а не някаква тясна тоалетна.

Но младоженците пропуснали това. Колко тъжно. Схванати, разнебитени и прекарвали нощта неудобно, а удобството е било само на една врата разстояние от тях. Те изпуснали това, защото си мислели, че вратата е вход към килер.

Когато прочетох тази история аз попитах: „А те защо не са проверили? Защо не са били любопитни? Защо не са надникнали? Защо просто са предположили, че това е врата, която води към никъде?“

Добри въпроси. И те се отнасят не само за тези младоженци, но и за всеки човек. Не само за двамата младоженци, които си мислели, че тяхната стая е било само това, в което са се намирали. Тези въпроси се отнасят към всички, които се чувстват натясно в антрето, наречено земя. Ние не сме мечтали за това. Тук можем да имаме някои хубави моменти, но това просто не е това, което ние си мислим, че би трябвало да бъде. Нещо вътре в нас стене за повече.

Ние разбираме какво е имал предвид Павел, когато е написал: „*Ние...вътрешно стенем, докато жадно чакаме нашето осиновение като синове, изкуплението на телата ни*“ (Рим.8:23 – мой превод).

Стон. Това е думата. Израз на едно вътрешно угризение. Ехо от дълбините на сърцето. Въздишка на душата, която казва, че светът е в безпорядък. Изкривен. Куцац. Нещо не е наред. Стаята е твърде тясна и не можем да дишаме, леглото е твърде кораво, за да спим, стените а твърде голи, за да изпитваме наслада. И поради това ние стенем.

И причината за това не е, че не се опитваме. Ние правим всичко, на което сме способни със стаята, която имаме. Разместваме мебелите в нея. Боядисваме стените. Намаляваме силата на осветлението. Но това е единственото, което можем да направим с това място. И поради това ние стенем. И така трябва да правим. Павел е съгласен с това. Ние не сме създадени да живеем в тези жалки условия. „*Защото докато сме в тази палатка, ние стенем и сме обременени*“ (2Кор.5:6 – мой превод).

Нашето тяло е палатка? Това не е лоша метафора. Спал съм няколко нощи в палатка. Прекрасно е за прекарване на ваканция, но не е предназначено за ежедневна употреба. Затварянето на отвора за влизане в палатката не издържа на бурята. Зимният вятър се промъква под палатката. Летните дъждове проникват в нея през покрива ѝ. Брезента се втвърдява, опорите на палатката се разхлабват. Ние имаме нужда от нещо по-добро. Павел е съгласен. Нуждаем се от нещо постоянно. От тяло, което не боледува. От нещо повече от плът и кости. И докато го получим, ние стенем.

Знам, че не ви казвам нещо ново. Вие познавате стенението на душата. Вие нямате нужда аз да ви казвам, че душата ви стене. Но може би вие имате нужда аз да ви кажа, че това е правилно. Правилно е душата да стене. Позволено е ние да копнеем. Бленуването е част от живота. Напълно нормално е да копнеем за дома, когато пътуваме. Ние все още не сме у дома.

Ние сме сирачета, които стоят край вратата на сиропиталището и чакаме новите си родители. Те все още не са тук, но ние знаем, че те пътуват към нас. Те са ни написали писмо. Ние все още не сме ги виждали, но знаем как изглеждат, защото те са ни изпратили снимка. Ние все още не сме видели новия си дом, но имаме информация за него. Той е огромен. Те ни изпратиха описание.

И така, какво правим ние? Тук, край вратата, където се срещат пътя на „сега – вече“ с пътя на „все още не“, какво правим ние? Ние стенем. Ние копнеем да чуем призива да си отидем у дома. Но докато Бог все още не ни е извикал, ние чакаме. Стоим на входа на сиропиталището и чакаме. И как чакаме? С търпеливо желание.

„*Ние се надяваме за нещо, което все още нямаме и търпеливо го очакваме*“ (Рим.8:25 – мой превод).

„*Ние очакваме жадно за нашето осиновение като синове*“ (Рим.8:23 – друг мой превод). Търпелива жадност. С не толкова силна жадност, че да изгубим търпението си, нито пък толкова търпеливо, че да изгубим жадната си. Но въпреки това, често пъти ние сме склонни да правим или едното, или другото.

Ставаме толкова търпеливи, че заспиваме! Клепачите ни натежават. Сърцата ни задремват. Надеждата

ни отслабва. Ние заспиваме на своя пост. Или пък сме толкова жадни, че изискваме. Изискваме в този свят да имаме това, което единствено другия свят може да ни даде. Да не боледуваме. Да не страдаме. Да нямаме борби. Ние тропаме с крака и размахваме юмруци, забравяйки, че единствено на небето може да намерим такъв мир.

Трябва да сме търпеливи, но не прекалено, че да престанем да мечтаем. Трябва да сме жадни, но не прекалено, че да не искаме повече да чакаме.

Трябва да сме мъдри и да правим това, което младоженците не са направили. Трябва да сме мъдри и да отваряме вратата. Да заставаме в антрето. Да надникваме в стаите. Да се възхищаваме от красотата.

И да чакаме. Да чакаме да дойде младоженецът и да пренесе нас, неговата булка, през прага.

Глава 27

Изглед от планината

Когато веднъж бяхме на едноседмична почивка в Колорадо, семейството ни общуваше с още няколко други семейства и ние решихме да се изкачим на един планински връх, висок около 4 500 метра. Щяхме да се изкачим по лесния начин. Щяхме да стигнем с коли до горния край на гората и след това да изминем пеша последните 1 500 метра. Възторжените планинари биха се отнесли презрително към подобно начинание, но за семейство с три малки дъщери това беше може би единствения вариант, който ние бихме могли да приемем.

Пътуването беше изморително, но красиво. То ми припомни колко тънък и недостатъчен е въздуха за дишане високо в планината и колко широка е обиколката на талията ми. На четири годишната Сара й беше двойно по-трудно. Поради падане в първите няколко минути тя си ожули кожата на едното коляно и започна да върви много страхливо. Не искаше да върви. Всъщност отказваше да върви. Искаше да бъде носена. В началото на моя гръб, след това в ръцете на мама, после на моя гръб, след това на гърба на един приятел, после на моя гръб, след това в ръцете на мама...надявам се, че добихте представа за картината.

Истината е, че вие знаете как се чувстваше тя. Вие също сте падали. Вие също сте молили за помощ. И вие също сте я получавали. Понякога всеки от нас се нуждае от помощ. Теренът стана стръмен. Толкова стръмен, че някои хора от групата ни се предадоха. Някой престанаха да се катерят. Други просто седнаха на земята. Те все още бяха близо до пътеката, но не бяха на нея. Те не изоставиха пътуването, но не го продължиха. Те не се спуснаха надолу, но и не се стимулираха да продължат нагоре. Те не бяха се отказали да продължат към върха, но нямаха решимостта да продължат.

Те просто спряха да вървят. Прекарваме много време около огъня, разговаряме за миналите им постижения. Някои хора ще останат на същото място в продължение на години. Те няма да се променят. Молитвите им няма да станат по-задълбочени. Привързаността им към Бога няма да се увеличи. Страстта им към Господа няма да порасне.

Някои хора даже ще станат цинични. Горко на пътникът, който ги покани да възобновят пътуването си. Горко на пророкът, който се осмели да ги накара да видят планината. Горко на изследователят, който им напомни за призива, който е отправен към тях...тук пътешествениците не са посрещани радушно.

И така, пътешественика продължава по пътя, а хората, които са седнали, избират да останат там, докдето са стигнали.

Да останат в еднообразието и монотонността.

Да останат в сигурното и защитеното.

Да останат в снежната преспа.

Надявам се, че вие няма да постъпите така. Но ако постъпите така, аз се надявам, че няма да се присмивате на пътешественика, който ще ви покани да се върнете към пътешествието.

Заслужава си да продължаваме да вървим. Докато се опитвах безуспешно да убедя Сара да върви, аз й описвах какво ще видим, когато стигнем на върха. Казах й: „Това ще е толкова красиво. Ти ще видиш всички планини и небето, и дърветата.“ Нямах късмет – тя искаше да бъде носена. Въпреки всичко, това беше добра идея. Въпреки, че в моя случай това не свърши работа, нищо не дава сила в пътуването так, както представата за гледката от върха на планината.

Освен това, вас ви очаква една гигантска сцена. Авторът на Евреи ни представя едно описание на небето, което е достойно за „Нешионал джеографик.“ Чуйте как описва гледката от върха на планината Сион. Той казва, че когато се изкачим на този връх, ние ще сме стигнали „до града на живия Бог...до десетките хиляди тържествуващи ангели...до събранието на Божиите първородни, чиито имена са записани на небето...до Бога, Съдията на всички хора...до духовете на добрите хора, които са били

направени безгрешни...до Исус,Онзи донесе новия завет от Бога за неговите хора...до поръсената кръв, която има по-добро съобщение отколкото кръвта на Авел“ (Евр.12:22-24 – мой превод)

Каква планина! Няма ли да е прекрасно да видим ангелите? Няма ли да е прекрасно най-накрая да разберем как изглеждат те и какви са? Няма ли да е прекрасно да ги чуем да разказват за моментите, когато те са били при нас, даже в дома ни?

Представете си срещата с първородният. Представете си срещата с всички деца на Бога. Няма завист. Няма съперничество. Няма бързане. Ние ще сме перфектни и безгрешни. Няма никога да се препъваме. Няма наказания. Похотта ще престане. Клюките и слуховите ще спрат. Недоволството и злобата завинаги ще изчезнат.

Представете си да видите Бога. Най-накрая да се вгледате в лицето на вашия Баща. Да видите как Отец ви гледа. И това никога няма да престане. Бог ще направи това, което е обещал да направи. Той е обещал: *„Аз ще направя нови всички неща и ще възстановя това, което е било отнето. Ще възстановя годините ви, преживени с патерици и когато сте били хванати в капана на инвалидните колички. Ще върна усмивките, избледнели поради болката. Ще изсвиря повторно симфонии, които не са били чути от глухите, ще повтаря залезите, които не са били видени от слепите.*

Немите ще пеят. Бедните ще празнуват. Раните ще бъдат излекувани. Ще направя нови всички неща. Ще възстановя всички неща. Детето, грабнато от болестта отново ще тича към ръцете ви. Свободата, която загубихте в робството, ще танцува отново в сърцето ви. Мирът на чистото сърце ще бъде моят дар за вас.

Ще направя нови всички неща. Нова надежда. Нова вяра. И повече от всичко друго – нова любов. Любовта, за която всички други обичат да говорят. Любовта, пред която избледняват всички други видове любов. Любовта, която сте търсили в хиляди пристанища в хиляди нощи...тази моя Любов ще бъде ваша.“

Каква планина! Исус ще бъде там. Вие копнеехте да го видите. Накрая ще го видите. Интересно е това нещо, което авторът казва, че ние ще видим. Той не споменава лицето на Исус, въпреки че ние ще го видим. Той не говори за гласът на Исус, въпреки че той ще звучи. Той споменава една част от Исус, за която повечето от нас не са мислели, че ще видят. Авторът на Евреи казва, че ние ще видим кръвта на Исус. Кърваво червеният цвят на кръста. Течността на живота, която се стича от челото му, капе от ръцете му и тече от ребрата му.

Човешката кръв на божественият Христос, която покрива греховете ни. Кръвта, която съобщава: „Ние бяхме откупени. Ние не можем да бъдем продадени. Завинаги.“

Представете си този момент! Каква планина. Повярвайте ми, когато казвам, че си заслужава да се изкачим там. Никака цена не е твърде висока. Ако трябва да платите някаква цена, платете я! Никака жертва не е твърде голяма. Ако трябва да изоставите някакъв багаж на пътеката, изоставете го! Никака загуба не може да се сравни с планината. Направете всяко нещо, което е нужно! За Бога, направете го!

Каквото и да направите, ще си заслужава. Обещавам ви. Един поглед от върха ще компенсира с излишък болката по пътя.

Между другото, нашата група най-накрая се изкачи на върха на планината. Прекарахме около един час там, направихме си снимки и се наслаждавахме на гледката. След това, докато слизахме надолу, аз чух малката Сара да казва гордо: „Аз се изкачих!“ Аз се изсмях и си помислих: „Не, ти не се изкачи. Майка ти, аз, приятелите и семействата им те изкачихме на върха. Ти не направи това.“

Но аз не казах нищо, защото и аз получих същото обслужване. Както и вие. Ние можем да си мислим, че ние се изкачваме, но истината е, че ние сме носени. Носени сме на гърба на Отца, който ни видя, че паднахме. Носени сме на гърба на Отца, който иска да направи върха наш дом. Отец, който не се ядосва, когато ние се изморяваме.

В края на краищата, той знае какво представлява изкачването на една планина.

Той се изкачи на една планина заради нас.

Глава 28

Името, което само Бог знае

Имах една снимка, която ми беше дадена преди известно време след края на една църковна служба. Снимка на куче. Снимка на един мърляв червен фокстериер.

Хората рядко ми показват снимка на своето куче. На бебета – да. На внуци – да, често ми показват. На съпруг или съпруга – понякога. Но на куче? Това беше първият случай. Не знаех какво да кажа.

Опитах с: „Хубаво куче.“ Мъжът и жената, които ми дадоха снимката се спогледаха, изсмяха се и отново погледнаха към мен. Те знаеха нещо, което аз не знаех.

Попитах ги: „Каква е новината?“ (Лош избор на съществителното.)

И двамата ми казаха едновременно: „Ние го кръстихме Макс!“

Отново изпаднах в затруднено положение. Дали това беше шега или израз на почит? Дали е оскърбление или е комплимент?

Реших да не рискувам и казах: „А...досега никога не съм имал куче, наречено на моето име.“

Жената ми обясни: „Ние си знаехме, че вие ще се почувствате поласкан. Толкова много харесваме книгите ви, че когато получихме това кученце, ние си помислихме за вас.“

Благодарих им и сложих снимката в джоба си. Чак по-късно ми хрумнаха някои по-подходящи отговори. Единият от тях е: „Няма да е първият Макс, който ще живее в кучешка колиба.“ Много лошо, че не се сетих за този отговор навреме. По-късно един приятел ми даде една статия, в която се казваше, че Макс е най-разпространеното кучешко име в Америка. Следователно аз може да имам и друг подобен шанс.

Не мога да кажа, че съм се замислял много над името, с което съм наречен. Никога не съм си представял, че това има някакво значение. Спомням си, че когато бях ученик в основното училище, едно момче ме попита дали не съм германец. Казах му, че не съм. „Тогава защо името ти е германско?“ Аз даже не знаех, че Макс е германско име. Момчето ме увери, че името е германско. И аз реших да науча дали това е така.

Когато се прибрах у дома, попитах мама: „Защо ме нарекохте Макс?“ Тя ме погледна от мивката и каза: „Ти просто приличаше на един човек който се казваше Макс.“

Както казах, аз не бях се замислял за името си. Но има едно име, което напоследък привлича интереса ми. Име, което само Бог знае. Име, което само Бог дава. Уникално, неизползвано, име което се дава само един единствен път.

За какво говоря аз? Е, може би вие не знаете, но Бог има ново име за вас. Когато се приберете у дома, Бог няма да ви нарече Алиса, Боб, Джуан или Жиралдо. Името, което винаги сте чували, няма вече да е името, което Бог ще използва. Когато Бог казва, че ще направи нови всички неща, той има предвид точно това. Вие ще имате нов дом, ново тяло, нов живот, и правилно се досетихте – ново име.

„Ще дам от скритата манна на всеки, който спечели победа. И ще дам на всеки, който спечели победа едно бяло камъче с ново име, написано на него. Никой не знае това ново име, освен този, който го получава“ (Откр.2:17 – мой превод).

Има логика. Бащите обичат да дават специални имена на децата си. Принцеса. Тигър. Сладко сърце. Буба. Ангел. Имам приятелка, чийто баща я нарича Уили. Името ѝ е Присцила. Когато пораснала, той се шегувал с нея, като я наричал Присцили. Така името и се превърнало в Сили-Уили. (*Коментар: Игра на думи. Сили-Уили означава Замаяната Уили. Д.Пр.*) Сега той я нарича Уили. Никой друг не я нарича с това име. И ако даже някой я нарече с това име, той не може да го каже по начинът, по който го произнася баща ѝ.

Сега вие може би нямате някакво специално име. Или може би вие сте посветили голяма част от живота си, за да си създадете свое име. Или пък името ви, подобно на моето, е популярно сред животинското царство. Каквото и да е вашият случай, всяко земно име скоро ще бъде забравено. Единственото име, което е важно е името, което Бог е запазил специално за вас.

Или може би вие сте получили специални имена. Имена, които никога не сте харесвали. Подигравателни или обидни имена. Имена като „губещ“ или „мошеник“, „покварен“, „корумпиран“ или „разведен.“ Ако е така, аз съжалявам. Вие знаете как името може да нанасява. Но вие можете да си представите как името може и да лекува.

Особено когато това име идва от устните на Бога.

Не е ли невероятно да мислим, че Бог е запазил едно име точно за вас? Едно име, което вие даже не знаете? Ние винаги сме си представяли, че на небето ще си запазим името, което имаме. Но не е така.

Представете си какво означава това. Очевидно вашето бъдеще е толкова обещаващо, че ви гарантира нова титла. Пътят пред вас е толкова светъл, че се нуждаете от ново име. Вашата вечност е толкова специална, че за нея не подхожда нито едно обичайно име.

Поради това Бог е запазил едно ново име само за вас. Във вашия живот ще има много повече от това, което вие сте си мечтали. Във вашата история ще има много повече от това, за което вие някога сте чели. Във вашата песен ще има много повече от това, за което вие сте пели. Добрият автор запазва най-доброто за края. Великият композитор запазва най-прекрасното за финала. И Бог, авторът на живота и композиторият на надеждата, е направил същото за вас.

Най-доброто все още предстои да се случи.

И поради това аз ви призовавам да не се отказвате.

И поради това ви умолявам за да завършите пътуването.

И поради това ви съветвам, бъдете там.

Бъди там, когато Бог прошепне твоето име.